black spot

ALEX NORTH

OMUL ȘOAPTĂ

ALEX NORTH

OMUL ŞOAPTĂ

Original: *The Whisper Man* (2019)

Traducere din limba engleză:
ANA-MAGDALENA PETRARU
şi SPERANŢA DOBOŞ

virtual-project.eu

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

— 2020 —

Jake.

Am atâtea să îţi spun, dar dintotdeauna ne-a venit greu să stăm de vorbă, nu-i aşa?

Deci va trebui să îţi scriu.

Îmi amintesc cum te-am adus cu Rebecca pentru prima dată acasă de la spital. Era întuneric şi ningea şi niciodată în viaţa mea nu am condus atât de atent. Aveai două zile şi stăteai fixat într-un port-bebe pe bancheta din spate, Rebecca moţăia lângă tine şi din când în când mă uitam în oglinda retrovizoare să văd dacă eşti bine.

Pentru că ştii ce, Jake? Eram *absolut îngrozit.* Am fost singur la părinţi, nu eram obişnuit cu bebeluşi şi iată-mă, responsabil pentru copilul meu. Erai atât de mic şi vulnerabil, iar eu atât de nepregătit, încât mi se părea ridicol că te-au lăsat să ieşi din spital cu mine. Nu ne-am potrivit de la bun început. Rebecca te ţinea în braţe firesc şi natural, de parcă tu i-ai fi dat viaţă, nu invers. În schimb, eu mă simţeam ciudat, speriat de această greutate fragilă din braţele mele şi nu ştiam ce voiai când plângeai. Nu te-am înţeles deloc. Şi acest lucru nu s-a schimbat niciodată.

Când ai mai crescut un pic, Rebecca mi-a spus că asta se întâmpla deoarece noi ne asemănăm atât de mult, dar nu ştiu dacă e adevărat. Sper că nu. Mi-am dorit întotdeauna mai mult de-atât pentru tine.

Oricum nu putem sta de vorbă, ceea ce înseamnă că va trebui să încerc să scriu toate astea. Adevărul despre tot ce s-a întâmplat în Featherbank.

Domnul Noapte. Băiatul din podea. Fluturii. Fetiţa cu rochia stranie.

Şi Omul Şoaptă, desigur.

Nu va fi uşor şi trebuie să încep prin a-mi cere scuze. Pentru că, de-a lungul anilor, ţi-am spus de multe ori că nu există monştri.

Îmi pare rău că am minţit.

Partea întâi

Unu

Gândul că un străin îţi poate răpi copilul este cel mai cumplit coşmar al oricărui părinte. Statistic vorbind, evenimentul este extrem de rar. În realitate, în spatele uşilor închise, copiii pot deveni adesea victime ale abuzurilor din partea unui membru al familiei şi, în timp ce lumea exterioară ar putea părea ameninţătoare, adevărul este că majoritatea străinilor sunt oameni decenţi, în vreme ce, de multe ori, căminul este locul cel mai periculos.

Bărbatul care-l urmărea pe terenul viran pe Neil Spencer, un băiat în vârstă de şase ani, înţelesese asta foarte bine.

Deplasându-se liniştit, paralel cu Neil, în spatele unui şir de tufişuri, l-a urmărit constant. Neil păşea încet, fără să bănuiască pericolul care-l pândea. Din când în când, lovea cu piciorul pământul, ridicând praful ca o ceaţă albă, calcaroasă ce-i acoperea adidaşii. Omul păşea cu mai multă atenţie şi putea auzi târşâitul picioarelor. Nu scotea niciun sunet.

Era o seară caldă de iulie. Soarele dogorise tare şi necruţător mai toată ziua, dar acum, la ora şase, cerul era alburiu. Temperatura scăzuse şi aerul era ca de miere. Era o seară în care puteai să stai pe terasă, sorbind un vin alb, rece şi să urmăreşti apusul soarelui, fără să-ţi vină în minte să pui o haină pe tine, asta până când se lăsa întunericul şi se făcea prea târziu ca să te mai deranjezi.

Chiar şi terenul viran era frumos, scăldat în lumina de chihlimbar. Un petic de pământ cu arbuşti, ce despărţea satul Featherbank de o veche carieră de piatră abandonată. Terenul accidentat era, în cea mai mare parte, uscat şi fără viaţă. Totuşi, ici şi colo rămăseseră nişte tufe care, cu vremea, crescuseră şi se transformaseră în desişuri groase, oferind zonei un aspect de labirint. Copiii din sat se jucau uneori pe-aici, deşi nu era un loc chiar sigur. De-a lungul anilor, mulţi au fost tentaţi să coboare în cariera de piatră, dar pereţii abrupţi se puteau prăbuşi oricând. Consiliul Local a montat garduri şi semne de interzis, însă oamenii

spuneau că ar trebui să se facă mai mult. La urma urmei, copiii găseau întotdeauna găuri prin garduri pe unde să se strecoare.

Aveau obiceiul să ignore semnele de avertizare.

Bărbatul ştia multe despre Neil Spencer. Studiase cu atenţie atât pe băiat cât şi pe familia lui, ca pe un proiect. Băiatul nu se descurca la şcoală, era slab la învăţătură, nu avea prieteni şi era mult în urma colegilor săi la citire, scriere şi aritmetică. Cele mai multe haine erau de căpătat. În felul său, părea chiar prea matur pentru vârsta lui – arătând deja furie şi repulsie faţă de oameni. În câţiva ani, va deveni un bătăuş şi un scandalagiu, dar deocamdată era încă destul de mic pentru ca oamenii să-i ierte comportamentul mai rebel. *N-a făcut-o dinadins,* spuneau ei. *Nu-i vina lui.* Neil nu era destul de mare încât să fie considerat singurul responsabil pentru faptele sale şi astfel lumea nu-l băga în seamă.

Bărbatul îl observase. Nu i-a fost greu să ghicească toate acestea.

Neil îşi petrecuse ziua la casa tatălui său. Părinţii erau despărţiţi, ceea ce bărbatul considera un lucru bun. Atât tatăl cât şi mama erau alcoolici şi reuşeau să se apuce de treabă doar după câteva pahare. Şi unul şi celălalt gândeau că viaţa le este mult mai uşoară atunci când băiatul se afla în casa celuilalt şi se străduiau să-i facă pe plac când era cu el. În general, Neil era lăsat să-şi poarte singur de grijă şi să-şi asigure cele necesare traiului, ceea ce, evident, explică într-un fel încrâncenarea pe care bărbatul o văzuse la băiat. Neil era o anexă în viaţa părinţilor săi. Cu siguranţă, nu era iubit.

Nu era prima dată în seara aceea când tatăl lui Neil era prea beat ca să-l conducă înapoi la mama sa; nu prea putea să se ţină pe picioare ca să meargă cu el. Băiatul are aproape şapte ani, se gândi tatăl, şi a stat singur, bine mersi, toată ziua. Neil se întorcea acum singur acasă.

Nici nu-i trecea prin minte că va ajunge într-o altă casă. Bărbatul se gândea la camera pe care i-o pregătise şi încerca să-şi stăpânească emoţiile.

Traversând terenul viran, Neil se opri la jumătatea drumului.

Bărbatul s-a oprit şi el în apropiere, apoi s-a uitat printre mărăcini ca să vadă ce îi atrăsese atenţia copilului.

Era un televizor vechi, aruncat într-una dintre tufe, cu ecranul gri bombat, dar intact. Bărbatul privi cum Neil îi dă un picior, dar era prea greu ca să-l mişte. Obiectul trebuie să-i fi părut băiatului ceva din alte vremuri, cu grilaje pentru difuzoare, butoane în partea laterală a ecranului şi cu carcasa din spate de dimensiunea unui coş de gunoi cu pedală. Pe marginea cărării erau câteva pietre. Bărbatul privea cu interes cum Neil se apropie, alege una şi o azvârli cu toată puterea în ecranul de sticlă.

Poc.

Un zgomot asurzitor în acest loc, de obicei liniştit. Sticla nu s-a spart, dar piatra a trecut prin ea, lăsând o gaură cu margini zimţate, ca după o împuşcătură. Neil luă de jos o altă piatră şi repetă gestul, dar acum nu nimeri, apoi încercă din nou. O altă gaură apăru în ecran.

Părea că îi place acest joc.

Şi bărbatul înţelegea de ce. Această distrugere întâmplătoare semăna cu agresivitatea de nestăpânit arătată de copil la şcoală. Încerca să atragă atenţia unei lumi indiferente asupra existenţei sale. Voia să fie privit. Remarcat. Iubit.

Pentru că asta îşi dorea fiecare copil în sinea lui.

Bărbatul ştia acest lucru şi-l durea sufletul; inima îi bătea din ce în ce mai repede. Ieşi tiptil din tufişuri şi, ajuns în spatele băiatului îi rosti numele în şoaptă.

Doi

Neil! Neil! Neil!

Comisarul Pete Willis păşea cu atenţie pe terenul pustiu, cu urechea ciulită la zgomotele din jur, în timp ce ofiţerii strigau, din când în când, numele băiatului dispărut; liniştea era apăsătoare. Pete ridică privirea ascultând strigătele care se înălţau spre cer, înghiţite de bezna nopţii, la fel cum Neil Spencer dispăruse fără urmă de pe faţa pământului.

Comisarul cercetă la lumina lanternei urmele de paşi lăsate pe drumul prăfuit. Pantaloni albaştri de jogging sau pantaloni scurţi, tricou cu imprimeu *minecraft,* adidaşi negri, rucsac de tip armată, sticlă de apă. Primise mesajul de alertă tocmai când se aşezase să ia cina pe care şi-o pregătise, iar gândul la farfuria neatinsă, lăsată pe masă, care între timp se răcise, îi stârni foamea.

Însă un băieţel dispăruse şi trebuia să-l găsească.

Ceilalţi ofiţeri nu se zăreau; doar lumina lanternelor mătura zona. Altfel, terenul părăsit ar fi fost în beznă. Pete se uită la ceas. Arăta 20.53. Ziua se terminase şi, deşi fusese cald în această după-amiază, temperatura scăzuse în ultimele două ore, iar aerul rece îl făcea să tremure. Plecând în grabă de acasă, şi-a uitat haina, iar prin cămaşa subţire pătrundea frigul. Oasele îi erau bătrâne – avea, în fond, cincizeci şi şase de ani – şi nu era o noapte de stat afară nici măcar pentru tineri. Darămite pentru cineva care s-a rătăcit şi a rămas singur. Şi probabil a fost rănit.

Neil! Neil! Neil!

Începu să strige şi el: „Neil!”

Nimic.

Primele patruzeci şi opt de ore după dispariţie sunt cele mai importante. Băiatul fusese dat dispărut la ora 19.39 în acea seară, la aproximativ o oră şi jumătate după ce părăsise casa tatălui său. Ar fi trebuit să fie acasă până la ora 18.20, dar părinţii nu au căzut de acord cu privire la ora la care ar fi trebuit să se întoarcă. Mama lui Neil şi-a sunat fostul ei soţ şi astfel s-a descoperit dispariţia fiului lor. În

momentul în care poliţia a ajuns la faţa locului, la ora 19.51, soarele apusese şi două din cele patruzeci şi opt de ore se scurseseră deja. Acum trecuseră aproape trei ore.

Pete ştia că, în marea majoritate a cazurilor, un copil dispărut este găsit repede şi adus acasă. Cazurile de dispariţie au fost împărţite în cinci categorii distincte: alungat de acasă; fugit de acasă; accident sau alt eveniment tragic; răpit de un membru al familiei; răpit de un străin. Pete se gândea că, după legea probabilităţii, dispariţia lui Neil Spencer se va dovedi a fi o întâmplare nefericită şi că băiatul va fi găsit în curând. Şi totuşi, pe măsură ce trecea timpul, instinctul îi spunea altceva. Avea o strângere de inimă. Dispariţia unui copil îi stârnea mereu aceleaşi sentimente. Poate întâmplarea din seara asta nu însemna nimic. Poate erau doar amintirile urâte, din trecut, de acum douăzeci de ani, care l-au răscolit.

La lumina lanternei văzu ceva cenuşiu.

Pete se opri imediat şi se întoarse pe unde trecuse. Lângă un tufiş, era un televizor vechi, cu ecranul spart în mai multe locuri, ca şi cum cineva l-ar fi folosit drept ţintă. L-a privit o clipă.

— Aţi găsit ceva? strigă o voce necunoscută venind dintr-o parte.

— Nu, răspunse răstit comisarul.

Ajunse în celălalt capăt al terenului viran în acelaşi timp cu ofiţerii; căutările se dovediră zadarnice. După bezna de pe terenul viran, strălucirea alb-spălăcită a felinarelor din stradă i se părea comisarului năucitoare. Se simţea în aer o vibraţie de viaţă care-i lipsea terenului viran cufundat în linişte.

Deocamdată nu avea nimic mai bun de făcut; aşadar se întoarse pe drumul pe care venise.

Nu era foarte sigur încotro se îndrepta, dar se trezi că o ia către fosta carieră de piatră care se întindea de-a lungul unei coaste. Era un teren periculos pe întuneric, aşa că se îndreptă spre mulţimea de lanterne, unde echipa de căutare se pregătea să se apuce de lucru. În timp ce unii ofiţeri mergeau de-a lungul coastei, luminând pereţii cu

lanternele şi strigând numele lui Neil, alţii consultau hărţi şi se pregăteau să coboare pe cărarea anevoioasă care ducea în carieră. Câţiva au ridicat privirea când Pete a ajuns la ei.

— Domnule?

Unul dintre ei l-a recunoscut.

— Nu ştiam că sunteţi de serviciu în această seară.

— Nu sunt.

Comisarul ridică sârma gardului şi se ghemui să treacă pentru a li se alătura, păşind şi mai atent ca înainte.

— Locuiesc în zonă.

— Da, domnule.

Ofiţerul părea bănuitor. Era ceva neobişnuit ca un comisar de poliţie să se deplaseze la faţa locului pentru o acţiune atât de neînsemnată. Doamna comisar Amanda Beck coordona de la departament investigaţia în desfăşurare, iar membrii echipei de căutare fuseseră aleşi în funcţie de grad şi de experienţă. Pete îşi dădu seama că avea la activ mai mulţi ani decât oricare dintre ei, dar în această seară era o persoană oarecare. Un copil a dispărut şi trebuia găsit. Poate că ofiţerul era prea tânăr ca să mai aducă aminte ce s-a întâmplat cu Frank Carter acum două decenii şi ca să înţeleagă de ce nu era o surpriză să-l întâlnească acolo pe comisar.

— Aveţi grijă, domnule! Fuge pământul de sub picioare pe-aici.

— Bine!

Ofiţerul era destul de tânăr şi asta îl făcea să se simtă bătrân. Probabil că nu l-a văzut niciodată pe Pete în sala de sport a departamentului unde se antrena în fiecare dimineaţă, înainte de a merge la muncă. În ciuda diferenţei de vârstă dintre ei, Pete ar fi pariat că l-ar întrece pe tânăr la orice aparat. Era bun la investigaţiile pe teren. Supraveghea totul – se supraveghea inclusiv pe el însuşi – asta îi intrase în sânge.

— Domnule, ne pregătim să coborâm. Haideţi să ne organizăm.

— Nu coordonez eu operaţiunea.

Pete îşi îndreptă lanterna spre potecă, luminând terenul

accidentat. Fasciculul bătea la o distanţă mică. Fundul carierei de piatră era doar o enormă gaură neagră.

— Îi raportaţi inspectorului Beck, nu mie.

— Da, domnule.

Pete continuă să se holbeze în jos, gândindu-se la Neil Spencer. S-au identificat posibilele trasee pe care le-ar fi putut străbate băiatul. Terminaseră de cercetat străzile. Majoritatea prietenilor lui au fost deja contactaţi, fără niciun rezultat. Iar pe terenul părăsit nu găsiseră nicio probă. Dacă dispariţia băiatului a fost într-adevăr rezultatul unui accident sau al unui eveniment tragic, atunci cariera era singurul loc unde mai putea fi găsit.

Şi totuşi, hăul negru de dedesubt părea complet lipsit de viaţă.

Nu putea şti cu siguranţă. Dar instinctul îi spunea că Neil Spencer nu va fi găsit aici.

Poate că nu avea să fie găsit deloc.

Trei

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus? a întrebat fetiţa.

Îşi amintea, însă în acest moment Jake făcea tot posibilul să o ignore. Ceilalţi copii din clubul 567 erau afară, la soare, şi jucau fotbal. Le auzea strigătele şi zgomotele paşilor pe asfalt când alergau şi când mingea care se izbea sec de clădire. În tot acest timp, Jake stătea la masă şi desena. Mai degrabă l-ar fi lăsat în pace ca să-şi termine desenul.

Nu că nu-i plăcea să se joace cu fetiţa. Bineînţeles că-i plăcea. Ea era singurul copil care *voia* să se joace cu el şi, în mod normal, era foarte bucuros să o vadă. Dar, în această după-amiază, fetiţa nu prea avea chef să se joace. De fapt, era *serioasă* şi asta nu i-a plăcut deloc.

— Îţi aminteşti?

— Cred că da.

— Atunci *zi!*

A oftat, a lăsat creionul jos şi s-a uitat la ea. Ca întotdeauna, fata purta o rochie albă cu carouri albastre, iar el putea vedea o julitură pe genunchiul drept care nu se va vindeca vreodată. În timp ce celelalte fete de aici aveau părul îngrijit, tuns la nivelul umerilor sau legat la spate strâns în coadă de cal, părul fetiţei era zburlit într-o parte şi părea nepieptănat.

Din expresia de pe chipul ei îşi dădu seama că va insista, aşa că a repetat ceea ce îi spusese.

— De laşi uşa întredeschisă…

Era surprins că *şi-a adus aminte,* pentru că nu făcuse niciun efort special să ţină minte versurile. Dar din anumite motive, le reţinuse. Era ceva legat de rimă. Uneori, asculta o melodie pe CBBC[1] şi îi rămânea în minte ore întregi. Tati îi spunea că are un *vierme în ureche,* iar Jake îşi imagina că sunetele îşi săpau tuneluri în capul lui ca să se adăpostească.

Când a terminat, fetiţa a încuviinţat, mulţumită. Jake luă din nou creionul în mână.

---

[1] Canal de televiziune al BBC-ului pentru copii (n. tr.).

— Ce înseamnă asta, în fond? întrebă el.

— E un avertisment. Ea strâmbă din nas. Ei bine, într-un fel. Asta recitau copiii când eram mică.

— Da, dar ce *înseamnă!*

— E doar un sfat bun, spuse ea. Sunt mulţi oameni răi pe lume. Şi multe lucruri rele. Şi e bine să ţinem minte asta.

Jake se încruntă şi apoi începu să deseneze din nou. Oameni răi. A fost aici, la Clubul 567, un băiat ceva mai mare, pe nume Carl, despre care Jake credea că este rău. Săptămâna trecută, Carl l-a pus la colţ în timp ce construia o fortăreaţă cu un set Lego. Apoi, ca o umbră mare, s-a apropiat de el ameninţător.

De ce te aşteaptă întotdeauna tatăl tău? îl întrebase Carl, deşi ştia deja răspunsul. *Din cauză că mama ta a murit?*

Jake n-a răspuns.

Cum arăta când ai găsit-o?

Tăcu din nou. În afară de coşmaruri, nu se gândise niciodată la felul în care o găsise pe mami în acea zi. Gândul l-a făcut să respire neregulat şi sacadat. Dar nu putea scăpa de gândul că ea nu mai era.

Îi amintea de o vreme de mult apusă când arunca o privire prin uşa deschisă de la bucătărie şi o vedea tăind în jumătate un ardei roşu, mare ca să-i îndepărteze cotorul. *Hei, băiatul meu minunat.* Asta spunea când îl vedea. Întotdeauna îi vorbea aşa. Sentimentul pe care îl avea când îşi amintea că mama sa este moartă îi sfâşia inima lăsând în urmă un gol.

Îmi place foarte mult să te văd plângând ca un bebeluş, declarase Carl, îndepărtându-se, de parcă Jake nici nu ar fi existat. Nu era plăcut să-ţi imaginezi că lumea era plină de astfel de oameni şi Jake nu voia să creadă asta. Acum desena cercuri pe foaia de hârtie. Câmpuri de forţă în jurul figurilor schiţate care se luptau acolo.

— Te simţi bine, Jake?

Ridică privirea. Era Sharon, o fostă angajată a Clubului 567. Se spălase pe faţă şi pe mâini într-un colţ îndepărtat din cameră, iar acum venise lângă băiat şi stătea aplecată cu mâinile între genunchi.

— Da, a spus el.

— E un desen frumos.

— Încă nu e gata.

— Ce va reprezenta?

S-a gândit cum să explice bătălia pe care o desena – cu toate părţile implicate în luptă, cu liniile dintre ele şi mâzgăliturile deasupra celor înfrânţi –, dar era prea dificil.

— E doar o luptă.

— Sigur nu vrei să ieşi şi să te joci cu ceilalţi copii? E aşa frumos afară.

— Nu, mulţumesc.

— Avem nişte loţiune de protecţie solară, de rezervă. Se uită în jur. Probabil am şi o pălărie pe undeva.

— Trebuie să-mi termin desenul.

Sharon se ridică din nou, oftând liniştit pentru sine, afişând o figură amabilă. Îşi făcea griji pentru el, deşi nu trebuia, iar el considera că e un gest drăguţ. Jake simţea întotdeauna când oamenii se îngrijorau pentru el. Tati a fost adesea aşa, mai puţin când îşi ieşea din fire. Uneori ţipa şi spunea lucruri de genul *o fac doar pentru că vreau să vorbeşti cu mine, vreau să ştiu ce gândeşti şi ce simţi* şi îi era teamă când se întâmpla asta, pentru că Jake simţea că îl dezamăgeşte şi îl întristează. Dar el nu ştia să fie altfel.

Desena cercuri – un alt câmp de forţă cu linii suprapuse. Sau poate era un portal de data asta? Pentru ca mica făptură din interior să dispară din luptă şi să ajungă într-un loc unde să-i fie mai bine. Jake întoarse creionul şi începu să şteargă cu atenţie personajul de pe pagină.

Acolo.

Eşti în siguranţă acum, oriunde te-ai afla.

Odată, când tati şi-a pierdut cumpătul, Jake a găsit un bilet pe pat. Într-adevăr, şi-a zis, era o imagine foarte bună cu ei doi zâmbind şi dedesubt tati scrisese: *Îmi pare rău. Vreau să ţii minte că şi atunci când ne certăm ne iubim foarte mult. Pupici.* Jake pusese biletul în Pachetul său cu Lucruri Speciale, împreună cu toate celelalte obiecte importante pe care ţinea să le păstreze. Acum a verificat. Pachetul era pe masă, în faţa lui, chiar lângă desen.

— Te vei muta în curând într-o casă nouă, a spus fetiţa.

— Serios?

— Tatăl tău a mers astăzi la bancă.

— Ştiu. Dar el spune că nu este sigur că se va întâmpla. S-ar putea să nu-i dea ceea ce are nevoie.

— *Ipoteca,* spuse fetiţa, cu răbdare. Dar o vor face.

— De unde ştii?

— E un scriitor celebru, nu-i aşa? Se pricepe la inventat lucruri. S-a uitat la ce desena şi a zâmbit pentru sine. Exact ca şi tine.

Jake i-a observat zâmbetul. A fost unul ciudat, de parcă se simţea fericită, dar şi tristă în acelaşi timp. Dacă stai să te gândeşti la asta, aşa se simţea cu privire la mutare. Nu-i mai plăcea în casă şi ştia că şi tati se simte nefericit, dar mutatul părea totuşi ceva ce n-ar trebui să se întâmple, chiar dacă *el* a fost cel care a ochit noua casă pe iPad-ul lui tati când se uitau împreună.

— Ne vedem după ce mă mut, nu-i aşa? a întrebat el.

— Sigur că da. Doar *ştii* că ne vom vedea. Dar apoi fetiţa se aplecă înainte, vorbind mai imperativ. *Orice s-ar întâmpla,* aminteşte-ţi ce ţi-am spus. E important. Trebuie să-mi promiţi, Jake.

— Îţi promit. Dar ce *înseamnă* totuşi?

Pentru o clipă, el crezu că fetiţa ar vrea să-i explice mai mult, dar se auzi soneria din celălalt colţ al camerei.

— Prea târziu, şopti ea. Tăticul tău e aici.

Patru

Când am ajuns, mi se păru că aproape toţi copiii se jucau în faţa Clubului 567. Auzeam râsetele lor în timp ce parcam. Toţi păreau atât de fericiţi – atât de *normali* – şi, pentru o clipă, i-am urmărit cu privirea, căutându-l pe Jake, sperând să-l văd printre ei.

Dar, desigur, fiul meu nu era acolo.

L-am găsit, în schimb, înăuntru, stând cu spatele la mine, aplecat peste un desen. Am simţit că mi se rupe inima când l-am văzut. Jake era mic pentru vârsta lui, iar postura sa îl făcea să pară minuscul şi mai vulnerabil ca niciodată. Ca şi cum ar fi încercat să dispară în decorul din faţa lui.

Cine putea să-l învinovăţească? Ştiam că nu-i plăcea aici chiar dacă nu s-a opus niciodată să vină şi nici nu s-a plâns după aceea. Dar am simţit că n-am de ales. Au fost atâtea situaţii dramatice de la moartea Rebeccăi: când a trebuit să meargă prima dată la tuns cu mine; când i-am dat comandă de uniformă pentru şcoală; când de-abia am reuşit să împachetez cadourile sale de Crăciun căci îmi dădeau ochii în lacrimi şi nu mai vedeam nimic. O listă interminabilă. Dar din anumite motive, sărbătorile fuseseră cele mai grele. Oricât de mult îl iubeam pe Jake, mi-a fost imposibil să petrec toată ziua, zi de zi cu el. Nu-mi rămânea destul timp pentru *mine* ca să-mi umplu cu ceva acele ore şi, în vreme ce mă dispreţuiam că nu am fost tatăl de care avea nevoie, adevărul era că uneori aveam nevoie de timp pentru mine. Să uit de prăpastia dintre noi. Să ignor incapacitatea mea tot mai mare de a face faţă. Să mă pot prăbuşi şi să plâng o vreme, ştiind că nu va intra peste mine şi nu mă va găsi.

— Hei, amice!

I-am pus mâna pe umăr. N-a ridicat privirea.

— Bună, tati!

— Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?

— Nimic deosebit. A ridicat din umeri aproape imperceptibil, sub mâna mea. Abia îi simţeai corpul, mai uşor într-un fel şi mai moale decât ţesătura tricoului pe care

îl purta. Mă joc un pic cu cineva.

— Cu cineva? am întrebat.

— Cu o fată.

— Drăguţ. M-am aplecat şi m-am uitat la foaia de hârtie.

— Văd că şi desenezi.

— Îţi place?

— Desigur. E minunat.

De fapt, nu aveam idee despre ce era vorba – o bătălie de vreun fel, deşi era imposibil să descopăr cine cu cine se bătea sau ce se întâmpla. Jake rareori desena ceva static. Imaginile sale au prins viaţă, o animaţie se desfăşura pe pagină, iar rezultatul final a fost ca un film în care se pot vedea toate scenele dintr-odată, suprapuse una peste alta.

A fost însă creativ şi mi-a plăcut asta. În acest fel ne asemănăm: aveam o conexiune – deşi adevărul era că abia scrisesem un cuvânt în cele zece luni care trecuseră de la moartea Rebeccăi.

— Ne vom muta într-o casă nouă, tăticule?

— Da.

— Deci persoana de la bancă te-a ascultat?

— Să spunem doar că am fost creativ, în mod convingător, cu privire la starea precară a finanţelor mele.

— Ce înseamnă precar?

Aproape că m-a luat prin surprindere că nu ştia. Cu mult timp în urmă, Rebecca şi cu mine am convenit să-i vorbim lui Jake ca unui adult, iar când nu înţelegea un cuvânt, i-l explicam. A reţinut totul şi, prin urmare, au apărut lucruri ciudate. Dar acesta nu era un cuvânt pe care voiam să i-l explic chiar acum.

— Înseamnă că este un motiv de îngrijorare pentru mine şi persoana de la bancă, am spus. Nu pentru tine.

— Când mergem?

— Cât de repede posibil.

— Cum vom căra totul?

— Vom închiria o dubă. Gândul la bani mi-a creat o uşoară panică. Sau poate vom folosi maşina – o ticsim cu lucruri şi facem câteva drumuri. S-ar putea să nu putem lua *totul* cu noi, dar putem să sortăm jucăriile tale şi să alegem

ce vrei să păstrezi.

— Vreau să le păstrez pe toate.

— Vom vedea, da? Nu te voi obliga să scapi de nimic din ceea ce nu vrei, dar eşti prea mare ca să te joci cu multe dintre ele. Poate că ar fi potrivite pentru un alt băieţel mai mic.

Jake nu a răspuns. O fi fost el prea mare pentru unele jucării, dar de fiecare îl lega o amintire. Rebecca se pricepuse dintotdeauna mai bine la orice când era vorba de Jake, inclusiv la jocurile cu el şi încă o revedeam în minte, în genunchi pe podea, mutând cifre de ici colo. O făcea la nesfârşit, răbdătoare cu el, spre deosebire de mine. Jucăriile lui erau lucruri pe care ea le atinsese. Cu cât erau mai vechi, cu atât mai mult ele purtau amprenta ei. O acumulare invizibilă a prezenţei ei în viaţa lui.

— Nu te voi obliga să scapi de nimic din ceea ce nu vrei.

Asta mi-a amintit de Pachetul său de Lucruri Speciale. Era acolo, pe masă lângă desen, un săculeţ uzat din piele, cam de dimensiunea unei cărţi cartonate, închis cu fermoar pe trei laturi. Habar n-aveam la ce folosise cândva. Arăta ca o agendă mare fără pagini, deşi numai Dumnezeu ştie de ce i-ar fi trebuit Rebeccăi aşa ceva.

La câteva luni după moartea ei, m-am uitat prin nişte lucruri care i-au aparţinut. Soţia mea fusese o colecţionară maniacă de-a lungul vieţii, însă era şi o persoană practică, iar multe dintre obiectele sale mai vechi erau depozitate în cutii şi puse grămadă în garaj. Într-o zi, am adus o parte dintre ele şi am început să le cercetez. Erau lucruri din copilăria ei, fără nicio legătură cu viaţa noastră împreună. Asta ar fi trebuit să-mi uşureze experienţa, dar nu a fost aşa. Copilăria este – sau ar trebui să fie – o perioadă fericită şi, totuşi, ştiam că aceste artefacte pline de speranţă au avut un final nefericit. Am început să plâng. A venit Jake, şi-a pus mâna pe umăr şi, cum n-am schiţat niciun gest pe moment, m-a luat în braţele lui mici. După aceea, ne-am uitat prin câteva lucruri împreună, iar el a descoperit ce urma să devină Pachetul şi m-a întrebat dacă îl poate păstra. Sigur că da, am spus. Putea păstra orice dorea.

Pachetul era gol în acel moment, dar a început să-l umple. Unele dintre lucrurile dinăuntru fuseseră alese din obiectele care aparţinuseră Rebeccăi. Erau scrisori, fotografii şi mici bibelouri. Desene pe care le făcuse sau elemente importante pentru el. Se despărţea rar de Pachet ca o vrăjitoare de obiectele ei magice şi, cu excepţia câtorva lucruri, nu ştiam ce era acolo. Nu m-aş fi uitat nici dacă aş fi putut. Erau Lucrurile *lui* Speciale, până la urmă, şi avea dreptul să le păstreze.

— Hai, amice, am zis. Hai să-ţi luăm catrafusele şi să plecăm de aici.

A împăturit desenul şi mi l-a înmânat. Orice ar fi reprezentat imaginea, nu era un motiv destul de important ca să mă uit în Pachet. El l-a luat singur şi l-a cărat prin cameră până la uşă, până la sticla lui de apă atârnată de un cârlig. Am apăsat butonul verde pentru a deschide uşa, apoi am aruncat o privire înapoi. Sharon era ocupată cu spălatul.

— Vrei să-ţi iei rămas-bun? l-am întrebat pe Jake.

Se întoarse în pragul uşii şi păru trist pentru o clipă. Mă aşteptam să-şi ia rămas-bun de la Sharon, în schimb, a făcut cu mână spre masa goală la care stătea când am ajuns…

— Pa, i-a spus. Promit că nu te voi uita.

Şi înainte să pot spune ceva, a zbughit-o afară pe sub braţul meu.

Cinci

În ziua în care Rebecca a murit, eu l-am luat pe Jake de la şcoală.

Acea după-amiază trebuia să fie dedicată scrisului şi, când Rebecca a întrebat dacă aş putea să-l iau pe Jake în locul ei, prima mea reacţie a fost una de iritare. Termenul limită pentru următoarea mea carte era peste câteva luni şi mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei încercând şi nereuşind să scriu, mizând, în acel moment, pe o minune, în ultima jumătate de oră de muncă. Dar Rebecca era palidă şi abia se ţinea pe picioare, aşa că m-am dus eu.

La întoarcere, am făcut tot posibilul să-l descos pe Jake, să-mi spună cum i-a fost ziua, fără niciun rezultat. Era ceva obişnuit. Fie nu-şi amintea, fie n-avea chef să vorbească. I-ar fi răspuns Rebeccăi, ca de obicei, însă atitudinea lui şi lipsa mea de inspiraţie la scris mă făceau mai îngrijorat şi mai nesigur ca niciodată. Ajuns acasă, o tuli din maşină într-o clipită. Putea să meargă să o vadă pe mami? I-am spus că da. Eram sigur că-i va face plăcere. Dar nu se simte bine, aşa că fii drăguţ cu ea – şi nu uita să-ţi scoţi pantofii, pentru că ştii că lui mami nu-i place murdăria.

Mi-am pierdut vremea în tihnă pe lângă maşină, simţindu-mă ca un ratat nenorocit. Am intrat în casă încet, lăsând lucrurile jos, în bucătărie, observând că fiul meu *nu-şi* scosese pantofii şi nu-i lăsase la locul lor, aşa cum îl rugasem. Asta pentru că, desigur, nu mă asculta niciodată. Peste casă se aşternuse liniştea. Am presupus că Rebecca stătea întinsă în pat, în dormitorul de la etaj, că Jake s-a dus să o vadă şi că toată lumea era bine. Toţi, în afară de mine.

Când, în sfârşit, am intrat în sufragerie, am văzut că Jake stătea la celălalt capăt al camerei, lângă uşa care ducea spre scări, cu privirea ţintuită spre podea, către ceva ce eu nu puteam vedea. Era complet nemişcat, hipnotizat de ceea ce era în faţa lui. Cum mă îndreptam încet spre el, am observat că nu era deloc nemişcat, ci tremura. Şi atunci am văzut-o pe Rebecca, întinsă pe jos la capătul scărilor.

Totul mi-a dispărut din minte în acele momente. Ştiu că l-am scos pe Jake de acolo. Ştiu că am chemat ambulanţa. Ştiu că am făcut tot ce trebuia. Dar nu-mi amintesc nimic din toate astea.

Mai rău a fost că eram sigur că Jake a ţinut minte totul, deşi n-ar vorbi niciodată despre asta.

Zece luni mai târziu, am intrat împreună într-o bucătărie plină ochi de farfurii şi ceşti, iar blatul, mic şi abia vizibil, era murdar de pete şi firimituri. În camera din faţă, jucăriile lăsate pe pardoseala goală păreau uitate de lume. Mi se părea că am trecut în revistă toate bunurile noastre în discuţia despre sortarea lor, înainte de a ne muta şi că am luat tot ce ne trebuia, lăsând restul ca pe nişte gunoaie împrăştiate. De luni de zile plana constant o umbră asupra locului, devenind din ce în ce mai întunecată, ca o zi care îşi aştepta sfârşitul. Casa noastră începuse să moară odată cu Rebecca şi simţeam asta. Ea fusese dintotdeauna inima căminului.

— Poţi să-mi dai poza mea, tată?

Jake era deja în genunchi pe podea, adunându-şi creioanele colorate de pe unde se rostogoliseră în dimineaţa asta.

— Cuvântul magic?

— Te rog.

— Da, sigur că pot.

Am lăsat-o lângă el.

— Sandvici cu şuncă?

— Poţi să-mi dai ceva dulce în loc de asta?

— După masă.

— În regulă.

Am eliberat un pic de spaţiu în bucătărie şi am uns două felii de pâine cu unt, apoi am pus trei felii de şuncă deasupra şi am tăiat sandviciul în sferturi. Încercam să lupt cu depresia. Mă străduiam să merg înainte. Continuam să mă mişc.

Mă tot gândeam la ce s-a întâmplat la Clubul 567: Jake luându-şi rămas-bun de la o masă goală. De când îl ştiam,

fiul meu avusese tot felul de prieteni imaginari. Dintotdeauna a fost un copil singuratic; era atât de închis şi introspectiv, încât îi alunga din preajma lui pe ceilalţi copii. În zilele bune, puteam să mă prefac că asta se întâmpla din cauza propriei sale autosuficienţe, că era fericit în mintea lui şi îmi spuneam că este bine. De cele mai multe ori, îmi făceam, pur şi simplu, griji.

De ce nu putea Jake să semene mai mult cu ceilalţi copii? Să fie mai *normal?*

Ştiam că era un gând urât, dar simţeam nevoia să-l protejez. Lumea poate fi brutală pentru cineva liniştit şi singuratic ca el şi nu voiam să treacă prin ce-am trecut eu la vârsta lui.

Cu toate astea, până acum, prietenii imaginari şi-au făcut simţită prezenţa în mod subtil – mai mult ca nişte mici conversaţii pe care le avea uneori cu el însuşi – şi nu eram sigur că-mi plăcea noua direcţie în care se îndreptau lucrurile. Nu aveam nicio îndoială că fetiţa cu care mi-a spus că a vorbit toată ziua nu exista decât în capul lui. Atunci a fost prima dată când a recunoscut aşa ceva cu voce tare, vorbind cu cineva imaginar în faţa altora, lucru care m-a speriat un pic.

Rebecca nu fusese niciodată îngrijorată de aşa ceva, desigur. *E bine – lasă-l să fie el însuşi.* Şi din moment ce se pricepea mai bine decât mine la mai toate lucrurile, întotdeauna am făcut tot posibilul să mă conformez. Dar acum? Acum mă întrebam dacă nu cumva avea nevoie de ajutor real.

Sau poate că *era doar el însuşi.*

Încă un lucru copleşitor cu care ar fi trebuit să mă descurc, dar nu ştiam cum. Nu ştiam ce trebuia făcut şi cum să fiu un tată bun pentru el. Doamne, îmi doream ca Rebecca să mai fie aici, printre noi.

Mi-e dor de tine…

Îmi dădeau lacrimile când mă gândeam la ea, aşa că am alungat acest gând şi am ridicat farfuria. Atunci l-am auzit pe Jake vorbind încet în camera din faţă.

— Da.

Şi apoi, a dat un răspuns la ceva ce nu puteam auzi.
— Da, *ştiu.*
M-a străbătut un fior.
M-am îndreptat uşor spre uşă, dar n-am intrat – am rămas acolo, în prag, să ascult. Nu-l puteam vedea pe Jake, iar lumina soarelui ce trecea prin fereastra din colţul îndepărtat al camerei îi proiecta umbra pe partea canapelei: o formă amorfă, inumană, de nerecunoscut, care se mişca încet, ca şi cum se legăna înainte şi înapoi pe genunchi.
— Îmi amintesc.
Au urmat câteva secunde de linişte în care îmi auzeam doar bătăile inimii mele. Mi-am dat seama că îmi ţineam respiraţia. Când a vorbit din nou, i s-a auzit glasul mai tare şi părea supărat.
— Nu vreau să le spun!
Atunci am intrat pe uşă.
Pentru o clipă, nu am fost sigur de ce urma să văd. Însă Jake era ghemuit pe podea exact acolo unde l-am lăsat, doar că privea într-o parte acum şi-şi lăsase desenul de izbelişte. I-am urmărit privirea. Desigur, nu era nimeni acolo, dar el se concentra atât de tare pe spaţiul gol, încât era uşor să-ţi imaginezi o prezenţă în aer.
— Jake? am întrebat încet.
Nu m-a privit.
— Cu cine vorbeai?
— Cu nimeni.
— Te-am auzit *vorbind.*
— Nu era nimeni.
Şi apoi s-a întors uşor, a ridicat pixul şi a început să deseneze din nou. Am mai făcut un pas înainte.
— Poţi să laşi pixul jos şi să-mi răspunzi, te rog?
— De ce?
— Pentru că-i important.
— Nu vorbeam cu *nimeni.*
— Atunci ce-ar fi să laşi pixul jos pentru că *aşa zic eu?*
Dar a continuat să deseneze, mişcându-şi mâna mai frenetic acum – trasând disperat cercuri cu pixul în jurul

micilor forme de hârtie.

Frustrarea mea s-a transformat în furie. Jake părea adesea o problemă de nerezolvat pentru mine şi mă detestam pentru că eram atât de inutil şi ineficient. În acelaşi timp, îi purtam pică pentru că nu mi-a dat niciun indiciu niciodată. N-a lăsat niciodată de la el. Am vrut *să-l ajut;* am vrut să mă asigur că este *bine.* Şi nu mi s-a părut că aş putea face asta de unul singur…

Mi-am dat seama că ţineam prea strâns farfuria.

— Sandviciul tău este gata.

L-am pus pe canapea fără să aştept să văd dacă s-a oprit din desenat sau nu. În schimb, m-am dus înapoi în bucătărie, m-am sprijinit de blat şi am închis ochii. Nu ştiu din ce motiv, mi-a sărit inima din loc.

Mi-e atât de dor de tine. Şi m-am gândit la Rebecca.

Mi-aş dori să fii aici. Din multe motive, dar acum pentru că nu cred că pot face asta.

Am început să plâng. Nu conta. Jake fie desena, fie îşi bea ceaiul un timp şi nu avea să treacă pe aici. De ce-ar face asta, când doar pe mine m-ar fi găsit aici? Aşa că era bine. Fiul meu putea vorbi în linişte cu oameni care nu existau de ceva vreme. Atât timp cât eram la fel de liniştit, aş putea şi eu.

Mi-e dor de tine.

În noaptea aceea l-am dus în braţe pe Jake la culcare, ca întotdeauna. Aşa îl duceam de la moartea Rebeccăi. El refuza să se uite la locul unde îi văzuse cadavrul, agăţându-se de mine, în schimb, ţinându-şi respiraţia şi îngropându-şi faţa în umărul meu. În fiecare dimineaţă; în fiecare noapte; de fiecare dată când avea nevoie la baie. Am înţeles de ce, dar începea să devină prea greu pentru mine, în multe feluri.

Speram să se schimbe ceva curând.

După ce a adormit, m-am întors jos şi m-am aşezat pe canapea cu un pahar de vin şi iPad-ul meu, încărcând detaliile noii noastre case. Privind fotografia pe site-ul web, nu m-am simţit deloc în largul meu.

Pot să spun că Jake era cel care alesese această casă. Mie nu-mi făcuse cu ochiul de la început. Era o proprietate mică, izolată – veche, cu două etaje, care-ţi dădea senzaţia de cabană dărăpănată. Şi era ceva puţin *ciudat* în privinţa ei. Ferestrele păreau amplasate bizar, astfel încât era greu de imaginat dispunerea în interior, unghiul acoperişului era puţin deplasat, iar faţa clădirii părea înclinată iscoditor, poate chiar furios. Dar îţi dădea şi o senzaţie de indispoziţie generală – un fior pe şira spinării. La prima vedere, casa mă speriase.

Şi totuşi, din momentul în care Jake a văzut-o, s-a hotărât. Ceva la ea l-a fermecat cu totul şi n-a mai vrut să vadă altele.

Când m-a însoţit la prima vizionare, părea aproape hipnotizat. Pe mine nu m-a convins. Interiorul avea dimensiunile bune, dar era sumbru, cu dulapuri şi scaune prăfuite, pachete de ziare vechi, cutii de carton, o saltea în camera de oaspeţi de la parter. Proprietara, o femeie în vârstă, doamna Shearing, îşi tot cerea scuze; tot ce vedeam aparţinuse unui chiriaş care a stat acolo, a explicat ea, şi va dispărea până la vânzare.

Însă Jake fusese de neclintit, aşa că am organizat şi o a doua vizionare, de data asta de unul singur. Atunci am început să văd locul cu alţi ochi. Da, arăta ciudat, dar asta îi dădea farmecul unei corcituri. Şi dacă la început l-am privit furios, acum mă uitam doar neîncrezător, de parcă proprietatea ar fi fost rănită în trecut şi trebuia să faci ceva ca să-i recâştigi încrederea.

Personalitate, am presupus.

Chiar şi aşa, gândul la mutare mă îngrozea. De fapt, în acea după-amiază o parte din mine sperase că administratorul băncii va vedea printre jumătăţile de adevăr pe care i le spusesem despre situaţia mea financiară şi că va respinge cererea pentru împrumutul ipotecar. Dar acum eram uşurat. Aruncând o privire în camera din faţă, spre vechiturile aruncate cât colo şi prăfuite, rămăşiţe ale vieţii duse odată, era evident că noi doi nu mai puteam continua ca până atunci. Oricât de mari

ne-ar fi fost greutăţile, trebuia să ieşim din acest loc. Şi oricât de grele vor fi următoarele luni pentru mine, fiul meu avea nevoie de asta. Amândoi aveam nevoie de asta.

Trebuia s-o luăm de la capăt. Undeva unde să nu fie nevoie să fie dus în braţe sus şi înapoi jos, pe scări. Într-un loc unde să poată să-şi facă prieteni în afara celor din mintea lui. Unde să nu vadă fantome la fiecare colţ.

Privind din nou casa acum, am crezut că ni se potriveşte într-un mod ciudat mie şi lui Jake. Ca şi noi, era un străin greu adaptabil. Ne vom potrivi bine împreună. Chiar şi numele satului era cald şi reconfortant.

Featherbank.

Părea un loc unde vom fi în siguranţă.

Şase

Ca şi Pete Willis, comisarul Amanda Beck cunoştea foarte bine importanţa primelor patruzeci şi opt de ore de la dispariţie. Ea i-a ordonat echipei să-şi petreacă următoarele douăsprezece ore continuând să cerceteze diversele rute pe care le-ar fi putut străbate Neil Spencer, să pună întrebări membrilor familiei şi să înceapă să alcătuiască un profil al băiatului dispărut. S-au obţinut fotografii. S-au verificat relatările martorilor. Apoi, a doua zi la 9.00 dimineaţa, a fost organizată o conferinţă de presă, iar mass-media a primit o descriere a lui Neil şi a hainelor pe care le purta.

Tăcuţi, părinţii lui Neil şedeau lângă Amanda, în timp ce ea adresa apeluri insistente şi încuraja martorii să meargă la poliţie. Bliţurile aparatelor de fotografiat clipeau intermitent aţintite pe toţi trei. Amanda a făcut tot posibilul să le ignore, dar i-a simţit pe părinţii lui Neil că-i observă pe fiecare în parte şi tresar imperceptibil când fotografii se îngrămădeau în faţa lor.

— Încurajăm oamenii să verifice garajele şi şoproanele de pe proprietatea lor, s-a adresat ea celor din sală.

Totul s-a desfăşurat cât se poate de calm şi discret. În afară de localizarea lui Neil Spencer, acum, obiectivul ei principal era acela de a calma temerile oamenilor şi, în timp ce comisarul nu putea susţine clar că Neil *nu* fusese sub nicio formă răpit, acum putea măcar să lămurească scopul investigaţiei pentru moment.

— Cea mai plauzibilă explicaţie este că Neil a avut un accident de vreun fel, a spus ea. Lipseşte de mai bine de cincisprezece ore şi, în acest timp, sperăm din tot sufletul să-l găsim cu bine, în siguranţă şi cât de repede posibil.

În sinea sa nu era atât de încrezătoare. Una dintre primele sale acţiuni întreprinse în sala de investigaţii a fost să organizeze în secret audierea discretă, la secţia de poliţie, a câtorva infractori sexuali cunoscuţi din zonă, care au fost interogaţi; ulterior Amanda va face o declaraţie de

presă.

În timpul zilei au extins zona de căutare. Au început să dragheze secţiuni ale canalului – o propunere nerealistă – şi au efectuat anchete extinse din uşă în uşă. Au analizat filmările de pe camerele de supraveghere. Amanda le-a studiat; camerele au surprins începutul deplasării lui Neil, dar l-au pierdut înainte să ajungă la terenul viran şi nu au reuşit să-l repereze din nou după aceea. Undeva între cele două puncte, băieţelul dispăruse.

Epuizată, începu să-şi maseze faţa ca să se revigoreze.

Ofiţerii au cercetat din nou terenul viran, de data aceasta la lumina zilei şi au continuat explorarea carierei de piatră.

Nici urmă de Neil Spencer până acum.

Băiatul era prezent într-un fel, tot mai insistent, pe parcursul zilei: s-au difuzat la ştiri fotografii cu el, mai ales cea în care Neil zâmbea timid într-un tricou de fotbal – una dintre puţinele poze pe care părinţii lui o aveau şi în care părea fericit. Rapoartele arătau hărţi simple, cu locaţii-cheie marcate cu cercuri roşii şi posibile rute punctate cu galben.

De asemenea, a fost difuzată filmarea conferinţei de presă. Amanda a urmărit-o pe tabletă, în pat, acasă, în acea seară şi s-a gândit că părinţii lui Neil păreau chiar mai bătuţi de soartă în filmare decât se simţiseră în realitate. Păreau *vinovaţi.* Şi dacă încă nu se simţeau vinovaţi, atunci se vor simţi în curând; li se va induce sentimentul. În cadrul şedinţei din acea după-amiază, i-a avertizat pe ofiţerii săi, mulţi dintre ei fiind ei înşişi părinţi la rândul lor, că, în ciuda circumstanţelor controversate din jurul dispariţiei lui Neil Spencer, mama şi tatăl său trebuiau trataţi cu blândeţe. Erau departe de a fi părinţi model, însă Amanda nu-i bănuia de implicare directă. Tatăl avea câteva fapte minore în cazier – beţii şi tulburarea liniştii publice, bătăi –, dar nimic care să atragă atenţia poliţiei. Cazierul mamei era curat. Mai mult decât atât, ambii păreau cu adevărat devastaţi de evenimente. Nu a existat nici măcar un reproş între ei doi, oricât de greu de imaginat ar putea părea. Amândoi îşi doreau doar să se întoarcă băiatul acasă.

Amanda a dormit prost şi s-a întors la departament devreme. Trecuseră peste treizeci de ore şi dormise puţin, aşa că s-a aşezat la birou, gândindu-se la cele cinci categorii de dispariţie a copiilor, forţată tot mai mult spre o concluzie deloc reconfortantă. Nu credea că Neil a fost abandonat de părinţii lui sau că aceştia îi făcuseră felul. Dacă ar fi avut un accident pe unde a umblat, atunci ar fi fost găsit până acum. Puţin probabil să fi fost răpit de un alt membru al familiei. Şi, deşi nu lua în calcul ipoteza ca băiatul să fi fugit de-acasă, refuza să accepte că un băiat de şase ani fără bani sau provizii putea fi mai deştept decât ea.

Se uită la fotografia lui Neil Spencer de pe panou, imaginându-şi scenariul de coşmar.

Răpire cu autor necunoscut.

În general, publicul s-ar fi putut gândi la o astfel de răpire cu autor necunoscut, dar trebuia ea să fie sigură. Copiii din această categorie erau rareori răpiţi de persoane complet necunoscute lor. Adesea, se împrieteneau şi deveneau cunoştinţe din cercul familiei. Aşadar, ancheta se concentra pe altceva în acea zi, cu elementele mai subtile descoperite cu o zi înainte şi aduse acum în prim-plan. Prietenii familiei. Familii de prieteni. O atenţie sporită asupra infractorilor cunoscuţi. Activitatea online de acasă. Amanda a încărcat din nou înregistrările disponibile de pe camerele de supraveghere şi a început să le examineze cu ochii minţii din unghiuri diferite, concentrându-se acum mai puţin pe victimă şi mai mult pe potenţialii prădători din fundal.

Au fost audiaţi din nou părinţii lui Neil.

— Fiul dumneavoastră era îngrijorat cu privire la adulţii care i-au acordat atenţie fără să vrea? întrebă Amanda. V-a spus cumva că a fost abordat de cineva?

— Nu.

Tatăl lui Neil părea jignit de o asemenea idee.

— Aş fi făcut ceva în privinţa asta, nu-i aşa? Şi, ce naiba, nu credeţi că aţi fi aflat de la mine una ca asta până acum?

Amanda zâmbi politicos.

— Nu, zise mama lui Neil.

Dar mai puţin ferm.

Amanda forţă nota, iar femeia spuse că, de fapt, îşi *amintea* ceva. Nu îi trecuse prin cap să menţioneze acest lucru nici măcar când Neil dispăruse, pentru că fusese atât de ciudat, atât de banal şi, oricum, ea era pe jumătate adormită în acel moment, aşa că abia îşi amintea despre ce era vorba.

Amanda zâmbi din nou politicos, deşi simţea nevoia să-i zboare femeii capul de pe umeri.

Zece minute mai târziu, se prezentă în biroul de la etaj al superiorului ei, comisarul-şef Colin Lyons. De oboseală sau de nervi, trebuia să se abţină să-şi bâţâie uşor piciorul. Şi Lyons părea îndurerat. Se implicase mult în anchetă şi înţelegea la fel de bine ca Amanda situaţia cu care se confruntau acum. Chiar şi aşa, nu dorea să afle cum evolua ancheta acum.

— Presa nu trebuie să afle nimic, spuse Lyons încet.

— Nu, domnule.

— Şi mama?

O privi brusc, alarmat.

— I-ai spus să nu spună nimic în public? Deloc, da?

— Da, domnule.

Desigur, ce dracu', domnule. Deşi Amanda se îndoia că fusese necesar. Tonul unora din presă era deja moralizator şi acuzator, iar părinţii lui Neil se culpabilizau destul şi fără să mai primească alte lovituri din afară.

— Bine, spuse Lyons. Iisuse Hristoase!

— Ştiu, domnule.

Se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii câteva secunde, respirând adânc.

— Ştii cazul?

Amanda ridică din umeri. Toată lumea ştia cazul. *A-l cunoaşte* era cu totul altceva.

— Nu tot, spuse ea.

Lyons deschise ochii şi rămase aşezat acolo holbându-se în tavan.

— Atunci vom avea nevoie de ajutor, spuse el.

Inima Amandei se strânse puţin la gândul ăsta. În primul

rând, lucrase singură în ultimele două zile şi nu îi surâdea ideea de a fi nevoită să împărtăşească cu cineva informaţii despre caz. În al doilea rând, exista şi spectrul despre care se vorbise aici. Frank Carter. *Omul Şoaptă.* Va fi greu să stăpânească frica în rândul populaţiei. Chiar imposibil, dacă acest nou detaliu ieşea la lumină. Într-adevăr, ar trebui să fie foarte atenţi.

— Da, domnule.

Lyons ridică receptorul telefonului de pe biroul său.

Iată cum, din momentul dispariţiei lui Neil Spencer se scurseră aproape patruzeci şi opt de ore cruciale, iar comisarul Pete Willis era din nou implicat în anchetă.

Şapte

Nu că ar fi vrut.

Filosofia de viaţă a lui Pete era una relativ simplă, înrădăcinată în el de atâţia ani, încât acum era asimilată mai profund decât îşi dădea el seama în mod conştient: un plan după care îşi trăia viaţa. Diavolul îi ispiteşte pe cei leneşi.

Gândurile negre îi cuprind pe cei slabi de minte.

Aşa că se străduia să fie ocupat atât fizic cât şi mental. Disciplina şi organizarea erau importante pentru el, iar după ce n-a obţinut niciun rezultat pe terenul viran, şi-a petrecut cea mai mare parte din ultimele patruzeci de ore neobişnuite făcând exact ceea ce făcea întotdeauna.

În dimineaţa aceea, şi-a făcut de lucru în sala de gimnastică a departamentului: a ridicat greutăţi, haltere şi a făcut exerciţii pentru deltoizi. În fiecare zi îşi lucra o parte diferită a corpului. Nu era o chestiune de orgoliu sau de sănătate, ci pur şi simplu solitudinea şi concentrarea asupra exerciţiului fizic îi distrăgeau atenţia în mod reconfortant. După trei sferturi de oră, era adesea surprins să descopere cum mintea i se golea de gânduri.

În acea dimineaţă, reuşise să îşi ia gândul de la Neil Spencer.

Şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei la etaj, în biroul său, unde pe masa de lucru erau îngrămădite multe dosare cu cazuri minore, care îi ocupau mai tot timpul. În tinereţe, când era dornic de afirmare, ar fi tânjit probabil după senzaţii mai tari decât cele produse de infracţiunile banale cu care se confrunta acum, dar în ziua de azi aprecia calmul proceselor-verbale plictisitoare. Entuziasmul nu era doar ceva rar în munca poliţiei, ci şi un lucru rău; de obicei, însemna distrugere în viaţa cuiva. Dorinţa de a simţi emoţia însemna şi dorinţa de a face rău, iar Pete avusese parte din plin de amândouă. Cazurile de furturi de maşini, cele din magazine, înfăţişările în instanţă pentru infracţiuni banale nesfârşite prezentau un grad de confort. Se vorbea despre

un oraş care îşi ducea existenţa liniştit, poate imperfect, însă niciodată pe cale de a fi zguduit din temelii.

Deşi a fost implicat indirect în ancheta referitoare la Neil Spencer, i-a fost imposibil s-o evite pe deplin. Dispariţia unui băieţel punea totul într-o lumină nefavorabilă şi devenise cazul cel mai de seamă din departament. Auzise ofiţeri vorbind despre asta pe coridoare: pe unde ar putea fi Neil; ce i s-o fi întâmplat; şi mai erau şi părinţii, desigur. Se făceau speculaţii discrete în privinţa lor, oficial descurajate, însă afla de ele – de iresponsabilitatea care a permis ca un băieţel să fie lăsat să meargă singur acasă. Îşi aminti de discuţii asemănătoare care avuseseră loc în urmă cu douăzeci de ani şi trecu pe lângă ele la fel de puţin dispus să le întreţină ca în trecut.

Nu era încă de ora cinci şi el stătea liniştit la birou, gândindu-se la ce va face în acea seară. Trăia singur, socializa rar şi avea obiceiul să studieze cărţi de bucate, să gătească adesea feluri de mâncare elaborate şi să servească singur cina. Apoi se uita la un film sau citea o carte.

Şi mai era şi ritualul, desigur.

Sticla şi fotografia.

Totuşi, în timp ce îşi strângea lucrurile, fiind aproape gata să plece, îşi dădu seama că i se accelera pulsul. Noaptea trecută, avusese acelaşi coşmar pentru prima dată de câteva luni: se făcea că Jane Carter îi şoptea să pună cât mai repede mâna pe telefon. Deşi încercase, îi fu imposibil să-şi ia gândul cu totul de la Neil Spencer, ceea ce însemna că amintirile şi gândurile negre îi reveneau în minte mai mult decât îşi dorea. Aşadar, în timp ce îşi trase jacheta, nu fu chiar surprins să audă telefonul de pe birou sunând. Nu exista nicio modalitate de a şti sigur şi totuşi simţea cum stau lucrurile.

Îi tremură puţin mâna când ridică telefonul.

— Pete, îl strigă comisarul şef Colin Lyons de celălalt capăt al liniei. Mă bucur că te-am prins. Sper să putem discuta ceva repede la mine în birou.

Suspiciunile i-au fost confirmate de îndată ce intră la Lyons. Comisarul-şef nu dezvăluise nimic la telefon, dar era şi Amanda Beck acolo, cu spatele la el, la biroul de lângă uşă. Lucra acum la o singură anchetă, ceea ce însemna că exista doar un motiv care să-i solicite prezenţa.

Încercă să-şi păstreze calmul în timp de închidea uşa. Chiar încercase să nu se gândească la scena care o văzuse când reuşise, în sfârşit, să obţină accesul în dependinţa casei lui Frank Carter în urmă cu douăzeci de ani.

Lyons zâmbi larg, iar zâmbetul comisarului-şef putea lumina o încăpere.

— Mă bucur că aţi venit! Luaţi loc!

— Mulţumesc!

Pete se aşeză lângă Beck.

— Amanda!

Beck schiţă un salut şi îi zâmbi stângaci – abia de i se lumină chipul, spre deosebire de întâmpinarea făcută de Lyons. Pete nu o cunoştea bine. Era cu douăzeci de ani mai tânără decât el, dar acum părea mult mai bătrână pentru vârsta ei. Vădit epuizată – şi emoţionată, gândi în sinea lui. Poate că era îngrijorată că autoritatea îi era subminată şi că urma să i se ia cazul; auzise că era ambiţioasă. Putea să se linişească în privinţa asta. Dacă Lyons era probabil aşa de nemilos să-i ia ancheta după cum îi convenea, nu avea să i-o dea niciodată lui Pete.

Erau oarecum de aceeaşi generaţie, el şi Lyons, dar, în ciuda diferenţei de rang, Pete venise, de fapt, în departament cu un an mai devreme şi, în multe privinţe, a avut mai mult succes în carieră. În altă lume, cei doi ar fi avut acelaşi grad şi ar fi lucrat în acelaşi birou într-un astfel de moment şi poate aşa ar fi *trebuit* să fie şi acum. Dar Lyons fusese dintotdeauna ambiţios, în timp ce Pete, conştient de faptul că promovarea venea la pachet cu propriile conflicte şi drame, nu era prea doritor să avanseze pe scara ierarhică mai mult decât o făcuse deja. Pete ştia că asta îl enervase întotdeauna pe Lyons. Când urmăreşti un scop aşa de greu de atins precum cel pe care şi-l fixase el, puţine lucruri sunt la fel de agasante ca şi cum cineva

care ar fi putut avea totul mai uşor, dar niciodată nu părea să-şi dorească asta.

— Ştiţi de ancheta privind dispariţia lui Neil Spencer? întrebă Lyons.

— Da. Am fost implicat în căutarea de pe terenul viran din prima seară.

Lyons îl privi o clipă, cântărind replica de parcă era o critică.

— Locuiesc în zonă, adăugă Pete.

Dar Lyons locuia şi el tot acolo şi nu participase la cercetări, pe străzi, în noaptea aceea. O clipă mai târziu însă, comisarul-şef dădu din cap afirmativ. Ştia că Pete avea propriile sale motive să fie interesat de copii dispăruţi.

— Cunoaşteţi noutăţile?

Nu-i nimic nou, asta ştiu. Însă replica ar fi venit ca o mustrare faţă de Beck şi nu merita asta. Văzuse puţină acţiune, însă ea gestionase bine ancheta şi făcuse tot ce i-a stat în puteri. Mai mult decât atât, ea a fost cea care a îndrumat ofiţerii să nu-i critice pe părinţii, iar lui i-a plăcut asta.

— Sunt conştient că Neil nu a fost găsit, spuse el. În ciuda căutărilor şi a anchetelor ample.

— Ai vreo teorie?

— Nu am urmărit investigaţia suficient de îndeaproape pentru a avea una.

— Cum aşa? se arătă Lyons surprins. Nu spuneai că ai participat la căutări din prima noapte?

— Atunci am crezut că va fi găsit.

— Şi acum nu mai crezi asta?

— Nu ştiu. Sper să fie găsit.

— Mi-am închipuit că ai urmărit cazul, dat fiind trecutul tău.

Iată prima menţiune. Prima aluzie.

— Poate că propriul trecut îmi oferă un motiv să nu o fac.

— Da, pot înţelege asta. A fost o perioadă dificilă pentru noi toţi.

Lyons se arăta înţelegător, dar Pete ştia că aceasta era un alt motiv de ranchiună între ei. Datorită lui Pete s-a

închis cel mai mare caz din zonă din ultimii cincizeci de ani şi, totuşi, Lyons a fost cel care a cules laurii. Ancheta în jurul căreia se învârteau era incomodă pentru amândoi din diverse motive.

Lyons a fost cel care a pus punctul pe i.

— De asemenea, am înţeles că eşti singurul cu care Frank Carter doreşte să vorbească?

Asta era.

Trecuse ceva timp de când Pete auzise numele pronunţat cu voce tare, aşa că, probabil, ar fi trebuit să tresară. Însă auzind numele un fior lăuntric, i-a străbătut corpul. Frank Carter. Bărbatul care răpise şi ucisese cinci băieţei în Featherbank în urmă cu douăzeci de ani. Omul pe care Pete îl prinsese în cele din urmă. Doar numele îi provoca o asemenea groază, încât simţea că nu ar trebui rostit niciodată cu voce tare – de parcă ar fi fost un fel de blestem menit să invoce un monstru care să te urmărească. Şi mai rău era numele pe care i-l dăduseră ziarele. *Omul Şoaptă.* Conform lor, Carter se împrietenise cu victimele – copii neglijaţi şi vulnerabili – înainte de a le răpi. Le vorbea încet noaptea la fereastră. Era o poreclă pe care Pete nu şi-a îngăduit niciodată s-o folosească.

Se lupta cu nevoia de a părăsi camera.

Tu eşti singurul cu care va vorbi.

— Da.

— De ce oare? întrebă Lyons.

— Îi place să-şi bată joc de mine.

— În legătură cu ce?

— Cu lucrurile pe care le-a făcut atunci. Şi de care n-am aflat niciodată.

— Şi nu-ţi spune niciodată?

— Nu.

— Şi atunci de ce să te deranjezi să vorbeşti cu el?

Pete ezită. Era o întrebare pe care şi-o pusese de nenumărate ori de-a lungul anilor. S-a temut de întâlnirile cu el şi a fost mereu nevoit să îşi stăpânească tremurul pe care îl simţea când stătea de vorbă cu el faţă în faţă în închisoare, anticipând abordarea lui Carter. Se simţea

epuizat după aceea, uneori săptămâni întregi. Erau zile în care tremura necontrolat şi seri în care abia rezista băuturii. Noaptea, Carter îi bântuia visele – o umbră malefică, masivă şi se trezea din somn urlând. Fiecare întrevedere cu bărbatul îl măcina pe Pete puţin câte puţin.

Şi totuşi continua.

— Cred că speram că într-o zi îi va scăpa ceva, răspunse el atent. Că poate va dezvălui întâmplător ceva important.

— Ceva despre locul în care l-a aruncat pe acel băiat, Smith?

— Da.

— Şi despre complicele lui?

Pete nu răspunse.

Asta era, din nou.

În urmă cu douăzeci de ani, rămăşiţele a patru dintre băieţii dispăruţi au fost găsite în casa lui Frank Carter, dar trupul ultimei sale victime, Tony Smith, nu a fost niciodată recuperat. Nu exista niciun dubiu în mintea nimănui: Carter era răspunzător pentru toate cele cinci crime, el însuşi nu a negat-o niciodată. Dar, de asemenea, era adevărat că au existat anumite inconsecvenţe la nivelul cazului. Nimic care să îl exonereze pe bărbat: doar mici elemente care au provocat tensiuni şi eşecuri în investigaţie. S-a estimat că una dintre răpiri a avut loc într-o anumită perioadă, dar Carter avea un alibi pentru cea mai mare parte din timp, ceea ce nu făcea *imposibilă* răpirea băiatului, ci doar mărea cumva probabilitatea. Au existat relatări ale martorilor, care, deşi nu erau definitive, descriau un individ diferit în anumite locuri. Probele medico-legale din casa lui Carter erau copleşitoare şi aveau declaraţii ale martorilor mult mai concrete şi de încredere, dar toţi se îndoiau de existenţa unui complice a lui Carter.

Pete nu credea, în general, în existenţa unui complice şi, se străduia din toate puterile să ignore această posibilitate. Dar ăsta a fost clar motivul pentru care se afla aici. Şi ca orice oroare cu care trebuia să se confrunte, era de preferat să fie scoasă la lumină şi să o îndepărteze. Aşa că decise să ignore întrebarea lui Lyons şi să treacă la subiect.

— Pot să întreb despre ce este vorba, domnule? Comisarul-şef ezită.

— Ceea ce vom discuta trebuie să rămână acum între cei patru pereţi ai acestui birou. E clar?

— Desigur.

— Camerele de supraveghere ale noastre arată că Neil Spencer a mers în direcţia terenului viran, dar undeva în apropiere, a dispărut. Ne-am împotmolit în căutarea lui. Toate locurile în care s-ar fi putut aventura din întâmplare au fost cercetate. Nu este împreună cu prietenii sau alţi membri ai familiei. Aşadar, suntem obligaţi să luăm în considerare alte posibilităţi. Doamna comisar Beck?

Alături de Pete, Amanda Beck prinse viaţă. Când vorbi, păru puţin în defensivă.

— Evident, am avut în vedere şi alte posibilităţi de la început. Am mers din uşă în uşă. Am audiat toţi suspecţii obişnuiţi. Încă n-avem nicio pistă.

Trebuie să fie mai mult decât atât, se gândi Pete. Dar?

Beck trase adânc aer în piept. Dar i-am audiat din nou pe părinţii lui acum o oră. Căutam o informaţie pe care mă gândeam că am omis-o. Orice fel de pistă. Iar mama lui mi-a spus ceva. Nu mai pomenise nimic de asta până atunci, deoarece credea că-i o prostie.

— Ce anume?

Cum puse întrebarea, aşa îi veni şi răspunsul. Poate nu exact aşa cum a fost formulat, dar suficient de aproape. Pe parcursul întâlnirii, piesele unui nou coşmar se reuneau constant într-o singură imagine.

Un băieţel dispărut.

Frank Carter.

Un complice.

Beck adăuga acum piesa finală.

— Cu câteva săptămâni în urmă, Neil îşi trezise mama în miez de noapte. I-a spus că văzuse un monstru afară, la fereastră. Draperiile nu erau trase, aşa că se uitase într-adevăr pe geam, dar nu era nimeni.

Făcu o pauză.

— Băiatul a spus că i-au fost şoptite lucruri.

Partea a doua

Opt

Două luni mai târziu, Jake primi cu bucurie cheile de la agentul imobiliar din Featherbank, deşi eu conduceam neliniştit spre noua noastră casă. Dacă nu era aşa cum mi-o aminteam din vizionări? Dacă intram şi nu-mi mai plăcea acum sau, mai rău, dacă nu-i mai plăcea lui Jake?

Totul ar fi fost în zadar.

— Nu mai da cu piciorul în scaunul din dreapta, Jake!

Tropăitul din spatele meu se opri, dar reîncepu aproape imediat. Am oftat în sinea mea luând curba. Jake era entuziasmat, ceea ce era destul de rar, dar am decis să ignor faptul în sine. Măcar unul dintre noi era fericit.

Era o zi frumoasă, totuşi. Lăsând deoparte tensiunile, nu puteai spune că Featherbank nu este un orăşel frumos, scăldat în lumina soarelui de vară târzie. Eram într-o suburbie, la doar opt kilometri de centrul zgomotos al oraşului, dar te simţeai mai degrabă ca la ţară. De-a lungul râului, pe coasta sudică a satului, vedeai drumuri pietruite şi căsuţe. Mai sus, spre nord, departe de singurul rând de magazine, erau străzi în pantă, case drăguţe ornate cu gresie şi copaci cu frunze verzi şi groase, aliniaţi de-a lungul trotuarelor. Conducând cu geamurile deschise, simţeam în nări aerul de afară cu miros de iarbă proaspăt cosită, auzeam muzică şi copiii jucându-se. Era un loc liniştit, ca o dimineaţă liniştită, caldă şi adormită.

Am ajuns pe noua noastră stradă, un drum rezidenţial liniştit, la marginea unui câmp întins. Pe marginea drumului erau copaci înalţi, iar razele de soare răzbăteau printre frunze aruncând pete de lumină în iarbă; am încercat să mi-l imaginez pe Jake acolo, fugind pe lângă casă, cu tricoul său minunat în soare, fericit ca acum.

Casa noastră.

Ajunsesem.

Am intrat cu maşina pe alee. Casa arăta la fel, desigur, dar părea să privească altfel spre lume. Prima dată când am văzut-o, părea ostilă şi înfricoşătoare – aproape

ameninţătoare –, iar a doua oară mi se păru că are personalitate. Acum, pe moment, aranjarea bizară a ferestrelor mi-a amintit de o faţă rănită, cu un ochi înfundat în obrazul vânăt, cu craniul zdrobit şi deformat. Am clătinat din cap, iar imaginea a dispărut. A rămas totuşi un sentiment rău-prevestitor.

— Hai odată, spusei încet.

Ieşirăm din maşină. Era o zi senină şi liniştită. Nu adia nici măcar o briză uşoară care să mişte aerul, eram închişi ca într-o capsulă a liniştii. Dar lumea vibra în surdină în timp ce ne apropiam de casă şi mi se păru că ferestrele ne priveau sau poate ne privea ceva ce nu puteam vedea, din spatele geamurilor. Întoarsei cheia în broască, deschisei uşa şi aerul stătut ne izbi în faţă. Pentru o secundă simţii un miros închis, ca şi cum casa fusese sigilată mai demult, ca şi cum ceva putrezise la soare, apoi simţii doar un miros de clor şi de produse de curăţenie.

Păşii în casă împreună cu Jake; am deschis uşile şi dulapurile, am aprins şi am stins luminile, am tras draperiile. Se auzeau doar ecourile paşilor noştri; altfel, era o linişte desăvârşită. Dar, pe măsură ce intram în fiecare cameră, nu puteam scăpa de senzaţia că nu eram singuri, că altcineva era acolo, ascunzându-se de noi şi, dacă m-aş fi întors la momentul potrivit, aş fi zărit un chip examinându-ne din cadrul unei uşi. Era o senzaţie stupidă, iraţională, dar ea persista. Prezenţa lui Jake nu înlătura această senzaţie persistentă. El era entuziasmat, se mişca repede dintr-o cameră în alta, iar câteodată surprindeam câte o privire uşor mirată pe chipul său, ca şi cum se aşteptase să găsească ceva ce nu era acolo.

— Asta e camera mea, tati?

Camera care urma să fie dormitorul său era la etajul întâi, ridicată pe platforma din faţa casei, astfel încât fereastra era mai mică decât celelalte; era ochiul care se holba spre câmp de deasupra obrazului umflat.

— Da, îi răspunsei, ciufulindu-i părul. Îţi place?

Nu răspunse şi m-am uitat în jos la el, aşteptând cu nerăbdare să-mi răspundă. Privea în jur, căzut pe gânduri.

— Jake? l-am strigat.

Ridică privirea spre mine.

— Chiar e *a noastră?*

— Da, am răspuns. E a noastră.

Apoi mi-a cuprins picioarele – atât de brusc încât aproape că mi-am pierdut echilibrul. A fost ca şi cum i-aş fi arătat cel mai frumos cadou văzut vreodată şi s-ar fi îngrijorat că nu putea să-l păstreze. M-am aplecat, ghemuit, ca să ne putem îmbrăţişa mai bine. Sentimentul de uşurare resimţit era palpabil şi deodată nimic nu mai conta. Fiul meu era fericit că ajunsesem aici, că făcusem ceva bun pentru el şi nimic nu mai era important. Priveam peste umărul său, spre uşa deschisă şi spre hol. Prezenţa pe care o simţeam prin preajmă, ştiam că e imaginaţia mea care îmi joacă feste.

Vom fi în siguranţă aici.

Vom fi fericiţi.

Şi, în prima săptămână, chiar am fost.

Contemplam biblioteca asamblată recent şi mă surprindeau ingeniozitatea şi priceperea mea. Bricolajul nu fusese niciodată punctul meu forte, dar ştiam că Rebeccăi i-ar fi plăcut să am acest hobby şi mi-o imaginam aplecată acum deasupra mea, cu obrazul sprijinit de spatele meu şi cu mâinile în jurul pieptului meu. Îşi zâmbea sieşi. *Vezi? Poţi să faci.* Şi, cu toate că făcusem un pas mic spre succes, era un sentiment neobişnuit în ultima vreme, care m-a bucurat.

Cu excepţia faptului că, desigur, eram tot singur.

Am început să aşez cărţile pe rafturi.

Cu toate că era una dintre treburile pe care le făcea Rebecca, iar acum eu şi Jake ne mutam singuri în această casă nouă, mă ocupam eu de acest lucru, în amintirea ei. *Mereu publici cărţi,* îmi spusese ea o dată. *E ca o dependenţă.* Nicicând nu era mai fericită ca atunci când citea. Petreceam amândoi multe seri calde, liniştite, ghemuiţi fiecare în câte un colţ de canapea, eu scriind de zor pe laptop, ea absorbită în lectură, citind roman după roman. În timp, se adunaseră zeci de cărţi, iar acum mă

apucam să le despachetez aşezându-le pe rafturi.

Ajunsei la cărţile scrise de mine. Rafturile de lângă computer erau rezervate exemplarelor din cele patru cărţi publicate de mine, lângă diverse traduceri în limbi străine. Mi se părea ostentativ să le expun, dar Rebecca era mândră de mine şi insistase mereu să le aşez la vedere. Era un alt gest în memoria ei – cum era şi spaţiul gol lăsat anume pe rafturi, pregătit pentru cărţile pe care nu le scrisesem încă, dar pe care urma să le scriu.

Am aruncat o privire circumspectă spre calculator. În afară de a-l deschide ca să verifice rapiditatea conexiunii wireless, nu lucrasem nimic în ultima săptămână. Nu scrisesem nimic de un an şi aveam de gând să mă schimb. Un nou început, un nou…

Scârţ.

Se auzi un zgomot de deasupra, sunetul unui singur pas. M-am uitat în sus. Era camera lui Jake, care se afla exact deasupra; îl lăsasem în camera din faţă, jucându-se, în timp ce eu căram cutiile şi le despachetam.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre cadrul uşii şi m-am uitat în sus spre scări. Nu era nimeni pe holul de la etaj. De fapt, toată casa părea brusc cufundată în linişte, în tăcere, ca şi cum nu se auzise niciun scârţâit. Îmi ţiuiau urechile de linişte.

— Jake? am strigat de pe hol.

Linişte.

— Jake?

— Tati?

Aproape am tresărit. Vocea sa se auzise din camera din faţă, exact lângă mine. Privind spre palier, m-am aplecat. Fiul meu stătea ghemuit pe podea cu spatele la mine, desenând ceva.

— Eşti bine? am întrebat.

— Da. De ce?

— Întrebam doar.

M-am întors, am ieşit din cameră şi m-am uitat din nou pe hol pentru câteva secunde. Era tot linişte sus, dar etajul îmi inspira acum un sentiment de nelinişte, ca şi cum, din

nou, era cineva care se ascundea în casă. Era o senzaţie ridicolă, cu siguranţă, pentru că nimeni nu ar fi putut intra pe uşa din faţă fără să observ. Casele scârţâie. Îţi ia timp până te obişnuieşti, asta e tot.

Dar chiar şi aşa…

Am urcat la etaj încet, circumspect, păşind uşor, cu mâna stângă ridicată, gata de a para o lovitură care ar fi venit din acea parte. Am ajuns sus şi, desigur, nu era nimeni pe hol. Am intrat în camera lui Jake şi nici aici nu era nimeni. O rază din soarele după-amiezii intra pe fereastră, iar particulele fine de praf pluteau liniştite în aer.

Doar case care scârţâie.

Am coborât la parter mai încrezător, simţindu-mă ridicol, dar mai uşurat decât aş vrea să recunosc. Jos, a trebuit să ocolesc maldărele de scrisori lăsate pe ultimele două trepte. Era multă corespondenţă: documente obişnuite care se trimit odată cu mutarea într-o casă nouă împreună cu numeroase pliante publicitare ale restaurantelor care livrau mâncare acasă şi altă corespondenţă nesolicitată. Totuşi, mai erau şi trei scrisori adresate unui anume Dominic Barnett. Toate cele trei scrisori purtau ştampila *Confidenţial* sau *Adresată doar destinatarului.*

Mi-am adus aminte că fosta proprietară, dna Shearing, închiriase casa ani de zile şi, dintr-un capriciu de moment, am deschis una dintre scrisori. Am găsit un document cu un cont detaliat de la o companie de recuperare a datoriilor. Brusc, m-am întristat. Oricine era acest Dominic Barnett, el datora companiei arierate de peste o mie de lire sterline pentru un contract de telefonie mobilă. Am deschis şi celelalte scrisori şi am găsit aceleaşi documente: notificări asupra unor datorii. Am examinat detaliile, încruntându-mă. Sumele nu erau mari, dar tonul scrisorilor era ameninţător. Nu era o problemă gravă, dar această mutare trebuia să fie pentru Jake şi pentru mine un nou început şi nu o nouă serie de obstacole pe care trebuia să le depăşesc.

— Tati?

Jake apăruse lângă mine, în cadrul uşii de la camera de vizavi, ţinând într-o mână Pachetul cu Lucruri Speciale, iar

în cealaltă, o foaie de hârtie.

— Pot să mă joc la etaj?

M-am gândit la *scârţâitul* pe care îl auzisem şi, pentru o secundă, am vrut să spun nu. Dar era absurd. Nu era nimeni sus şi dorea să meargă în dormitorul lui; avea tot dreptul să se joace în camera sa. Pe de altă parte, nu petrecuserăm mult timp împreună toată ziua şi mi s-ar fi părut că ne izolam dacă s-ar fi dus la etaj.

— Cred că da, am spus. Pot să-ţi văd desenul mai întâi?

A ezitat.

— De ce?

— Pentru că mă interesează. Pentru că mi-ar face plăcere. *Pentru că mă străduiesc, Jake.*

— E secret.

Era corect, iar o parte din mine dorea să-i respecte decizia, dar nu mi-a plăcut ideea de a avea secrete faţă de mine. Pachetul era una, dar simţeam că distanţa dintre noi se mărea, dacă acum nu dorea nici măcar să-mi arate *desenele* sale.

— Jake! l-am strigat.

— Bine.

Mi-a întins hârtia. Acum, că mi-o oferea, ezitam s-o iau.

Dar am luat-o.

Jake nu desenase niciodată scene realiste, simple, preferând în schimb să deseneze bătălii complicate, în desfăşurare; cu toate acestea, încercase să facă acum un desen mai simplu care reprezenta, evident, în linii mari, casa noastră văzută de dinafară, o schiţă a fotografiei originale care i-a atras atenţia pe Internet. Redase bine aspectul ciudat al casei. Liniile curbate, copilăreşti, lungeau casa într-un contur bizar, prelungind ferestrele şi transformând-o, mai mult ca oricând, într-un chip. Uşa din faţă parcă gemea.

Totuşi, etajul îmi atrase atenţia. La fereastra din dreapta, mă desenase pe mine, stând în picioare singur în dormitorul meu. În stânga era el în camera lui, reflectat pe de-a întregul în fereastra destul de mare; zâmbea; schiţase în creion tricoul şi blugii pe care îi purta acum. Lângă el

desenase o altă persoană în dormitor. O fetiţă cu părul negru, revărsat în dezordine într-o parte. Purta o rochie albă, cu pete albastre. Avea o julitură roşie pe un genunchi.

Pe faţa ei schiţase un zâmbet vag.

Nouă

După ce i-am făcut baie lui Jake, m-am aşezat lângă patul lui ca să ne citim povestea de seară. Era un bun cititor şi acum ajunsesem la *Puterea celor trei* de Diana Wynne Jones. În copilărie, era una dintre cărţile mele preferate şi o alesesem fără să mă gândesc prea mult. Ironia oribilă din titlu o sesizasem ulterior.

Când vom termina capitolul din această seară, voi pune cartea laolaltă cu cărţile lui.

— Ne îmbrăţişăm? am întrebat.

A ieşit de sub pătură şi, fără a rosti un cuvânt, s-a aşezat lângă mine cuprinzându-mi genunchii cu braţele. Am savurat îndelung îmbrăţişarea, după care s-a suit în pat.

— Te iubesc, Jake.

— Chiar şi când ne certăm?

— Sigur. *În special* când ne certăm. Atunci contează cel mai mult.

Asta mi-a amintit de un desen pe care îl făcusem pentru el şi pe care ştiu că l-a păstrat. Am aruncat o privire la Pachetul cu Lucruri Speciale, care era sub pat acum, aşezat astfel încât dacă şi-ar fi întins mânuţa peste noapte, l-ar fi putut atinge. În acel moment, mi-a zburat gândul la desenul pe care îl făcuse după-amiaza. Nu fusese încântat să mi-l arate şi nu l-am mai întrebat nimic atunci. Dar în lumina caldă, blândă a dormitorului său, am simţit că poate ar fi momentul să-l întreb acum.

— Astăzi ai desenat foarte bine casa noastră, am spus.

— Mulţumesc, tati!

— Totuşi, am o curiozitate. Cine era fetiţa de la fereastră, de lângă tine?

Îşi muşcă buza, dar nu răspunse.

— E în regulă, am spus cu blândeţe. Poţi să-mi zici.

Nu răspunse. Oricine ar fi fost fetiţa, ea era motivul pentru care nu a vrut să-mi arate desenul astăzi şi nici nu dorea să vorbească despre ea acum. Dar de ce?

Răspunsul îmi trecu prin minte după o secundă.

— E fetiţa din Clubul 567?

Ezită, apoi dădu din cap afirmativ.

Făcui un pas înapoi ascunzându-mi, cum puteam mai bine, frustrarea resimţită. Chiar eram *dezamăgit.* În ultima săptămână, toate păreau că merg ca pe roate. Eram fericiţi aici. Jake părea că se acomodează bine, iar eu afişam un optimism rezervat. Şi totuşi, prietenul său imaginar ne însoţise mereu. Gândul îmi dădu fiori – mă îngrozeam la ideea că o lăsasem în fosta noastră casă şi că de atunci ea a parcurs încet o asemenea distanţă ca să ne găsească.

— Mai vorbeşti cu ea? întrebai.

Jake clătină din cap.

— Nu e aici.

Din dezamăgirea lui înţelesei că îşi dorea ca ea să fie aici şi mă cuprinse îngrijorarea. Nu era bine pentru el să depindă de un personaj imaginar. Cu toate acestea, părea atât de deprimat şi de singur acum încât m-am simţit vinovat că i-am interzis această relaţie de prietenie. Era dureros să aflu că mai are nevoie de un alt prieten, în afară de mine.

— Bine, am zis prudent. Mâine vei începe şcoala. Sunt sigur că-ţi vei face mulţi prieteni la şcoală. Între timp, eu sunt aici. *Noi* suntem aici. O casă nouă, un nou început.

— Suntem în siguranţă aici?

— În siguranţă?

De ce întreba asta?

— Da, suntem în siguranţă.

— Ai încuiat uşa?

— Da.

Minciuna – o minciună nevinovată – îmi veni în minte automat. Uşa nu era încuiată; nu mă gândisem nici măcar să pun lanţul. Dar Featherbank era un sătuc liniştit. Şi, oricum, era seara devreme, iar luminile erau toate aprinse. Nimeni nu era atât de inconştient.

Însă Jake părea atât de speriat încât mi-am dat seama deodată de distanţa dintre noi şi uşa din faţă. Zgomotul apei care curgea când făcea baie. Dacă cineva s-ar fi furişat în casă în timp ce noi doi eram la etaj, am fi auzit?

— Stai liniştit.

Făceam eforturi să par încrezător.

— Nu ţi se va întâmpla nimic, îţi promit. De ce eşti aşa de îngrijorat?

— Trebuie să închizi uşile, îmi spuse.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să încui uşile.

— Jake…

— Dacă vei lăsa vreo uşă întredeschisă, vei auzi în curând voci rostind şoapte.

Mă cuprinse un fior rece. Jake părea speriat, iar fraza nu era inventată de el.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat.

— Nu ştiu.

— Atunci, unde ai auzit asta?

Nu a răspuns. Dar mi-am dat seama că nici nu era nevoie să răspundă..

— Ţi-a spus fetiţa?

A încuviinţat, iar eu am plecat capul confuz. Jake nu avea cum să se gândească la aşa ceva, dar nici nu avea cum să audă asta de la cineva care nu exista. Poate mă înşelasem eu la Clubul 567 şi fetiţa era reală? Poate Jake îi strigase „Rămas-bun!” fără să-şi dea seama că ea ieşise afară? Numai că era singur când am ajuns eu. Cu siguranţă a fost un copil de pe acolo, care a încercat să-l sperie. Şi reuşise, la cât de îngrozit părea acum.

— Eşti în siguranţă, Jake. Îţi promit eu.

— Dar nu încui eu uşile!

— Nu, am răspuns. Le încui eu. Şi nu trebuie să-ţi faci griji. Nu mă interesează ce ţi-au spus alţii. Trebuie să asculţi de *mine* acum. Îţi promit că nu ţi se va întâmpla nimic. *Niciodată.*

Cel puţin mă asculta, cu toate că nu eram sigur că îl convinsesem.

— Îţi *promit.* Şi ştii de ce nu voi lăsa să ţi se întâmple ceva? Pentru că te iubesc. Foarte mult. *Chiar şi când ne certăm.*

Schiţă un zâmbet vag.

— Mă crezi? l-am întrebat.

Dădu din cap, părând mai încrezător acum.

— Bine. M-am ridicat şi i-am trecut mâna prin păr, ciufulindu-l.

— Pentru că ăsta e adevărul. Noapte bună, puiule!

— Noapte bună, tati!

— Mă întorc în cinci minute să văd ce faci.

Am stins lumina când am ieşit din cameră şi am coborât la parter în vârful degetelor ca să nu fac zgomot. Dar în loc să mă trântesc pe canapea, cum doream, m-am oprit la uşa din faţă.

Dacă vei lăsa vreo uşă întredeschisă, vei auzi în curând voci rostind şoapte.

Cu siguranţă nişte prostii, oricine i-ar fi spus. Dar aceste cuvinte totuşi mă tulburau. Şi cum mă deranja ideea că acea fetiţă ne-a urmărit de-a lungul ţării, acum nu-mi puteam scoate din cap imaginea ei stând lângă el, cu părul adunat într-o parte şi cu acel zâmbet ciudat pe chip, şoptindu-i la ureche lucruri înfricoşătoare.

Am pus lanţul la uşă în noaptea aceea.

Zece

Comisarul Pete Willis îşi petrecuse weekendul departe de Featherbank, plimbându-se prin sat şi verificând cu un băţ boschetele la întâmplare. Verifica şi gardurile vii pe lângă care trecea. Uneori, când vedea câmpuri goale, sărea peste pârleazuri şi verifica iarba de-acolo.

Cine îl vedea îl putea confunda cu un hoinar şi, judecând după scopurile acţiunilor sale, nu ar fi greşit. De fapt, el intenţionase să-şi transforme aceste expediţii în ieşiri şi plimbări de plăcere – ca un mod de petrecere a timpului liber pentru un bătrân din aceste vremuri. În fond, trecuseră douăzeci de ani. Şi totuşi, o parte din el rămăsese fixată pe acel caz. În loc să fie atent la frumuseţea lumii din jurul său, căuta mereu prin iarbă fragmente de oase şi bucăţi de material vechi.

Pantaloni albaştri de jogging. Tricou polo negru, scurt.

Dintr-un motiv anume, purta aceleaşi haine.

Oricât de mult ar fi încercat să nu se mai gândească, Pete nu putea uita niciodată ziua în care văzuse ororile descrise în detaliu în declaraţia lui Frank Carter. Se întoarse apoi la departament, profund zdruncinat de această experienţă şi doar când a trecut de uşile glisante, a avut un sentiment de uşurare. Patru băieţei fuseseră ucişi. Chiar dacă deocamdată se numea Carter, în sfârşit monstrul avea un nume – un nume real, nu cel atribuit de ziare – şi cele patru victime fuseseră revendicate de criminal.

În acel moment, crezuse că ancheta era aproape finalizată.

Dar apoi îi văzu pe Miranda şi Alan Smith aşteptând în hol. Chiar şi-acum şi-i amintea clar. Alan purta un costum şi stătea drept pe scaun, privind în jur, cu mâinile împreunate în formă de inimă între genunchi. Miranda îşi ţinea mâinile lipite de coapse şi se aplecase spre soţul ei, punând-şi capul pe umărul lui; părul lung, şaten i se revărsa pe piept. Era după-amiaza târziu şi amândoi păreau obosiţi, ca nişte călători veniţi de la mare distanţă, străduindu-se cu greu să

nu aţipească pe scaune.

Fiul lor, Tony, dispăruse.

Şi, după douăzeci de ani de la acea după-amiază, era tot dispărut.

Frank Carter reuşise să scape şi să fugă cu o zi şi jumătate înainte de a fi, în sfârşit, arestat. Duba acestuia fusese oprită pe un drum, la aproape o sută şaptezeci de kilometri de Featherbank. S-au găsit probe medico-legale că Tony Smith fusese ţinut în dubă, în spate, dar nu i s-a găsit corpul. Carter recunoscuse că l-a ucis pe Tony, dar refuza să spună unde l-a aruncat.

În săptămânile următoare s-au făcut cercetări şi verificări extinse pe o grămadă de rute pe care ar fi fost posibil s-o ia Carter, dar totul a fost în zadar, nu s-a ajuns la niciun rezultat. Pete a participat la câteva. În timp, amploarea cercetărilor s-a diminuat, până când, după două decenii, el era singurul care încă mai căuta indicii. Chiar şi cei doi soţi, Miranda şi Alan Smith, se mutaseră şi locuiau acum departe de Featherbank. Dacă Tony trăia, avea acum douăzeci şi şapte de ani. Pete ştia că fiica Mirandei şi a lui Alan, Claire, născută în anii zbuciumaţi care au urmat, tocmai împlinise şaisprezece ani. Nu-i învinuia pe părinţi că şi-au refăcut viaţa după moartea băiatului, dar nu se putea ierta pe el însuşi.

Un băieţel dispăruse.

Un băieţel avea nevoie să fie găsit şi adus acasă.

Acum, conducând înapoi spre Featherbank, trecea pe lângă case frumoase cu ferestrele luminate în întuneric şi îşi putea imagina râsetele în surdină şi crâmpeiele de conversaţii care răzbăteau până afară.

Oameni strânşi laolaltă, aşa cum e firesc.

Se simţi puţin singur privind casele, dar se gândi că orice stil de viaţă poate fi plăcut, chiar şi cu o viaţă solitară ca a lui. Şoseaua era străjuită de copaci înalţi, cu frunzele pierdute în întuneric, cu excepţia punctelor luminoase ale felinarelor care împrăştiau pe stradă explozii de raze galben-verzui complicate, ce se ondulau în briza uşoară.

Totul era atât de liniştit şi de calm încât era aproape imposibil să crezi că acest loc a fost, odinioară, martor la atrocităţile comise de Frank Carter.

Observă un afiş lipit de un felinar la capătul străzii pe care locuia – unul dintre multele afişe cu menţiunea *DISPĂRUT* lipit săptămânile trecute de familia lui Neil Spencer. Era o fotografie a unui băiat, descrierea hainelor pe care le purta şi un apel adresat martorilor de a furniza orice informaţie. Atât imaginea cât şi textul păliseră în bătaia continuă a razelor soarelui de vară, astfel încât trecând acum pe lângă afiş, i-a amintit de florile ofilite lăsate la locul unui accident vechi. Un băiat care dispăruse începea să dispară, a doua oară, de pe un afiş.

Trecuseră aproape două luni de când Neil Spencer era de negăsit şi, în ciuda resurselor, a inteligenţei şi a sufletului puse în anchetă, poliţia nu aflase nimic mai mult ca în seara dispariţiei. Din câte ştia Pete, Amanda Beck făcuse totul ca la carte. De fapt, ea era un exemplu de profesionalism şi de aceea comisarul-şef Lyons, chiar preocupat constant de propria reputaţie, a susţinut-o şi a desemnat-o responsabilă de acest caz.

Pete o întâlnise pe Amanda ultima dată pe hol şi arăta atât de obosită încât comisarul se întrebase dacă acest caz nu este totuşi o pedeapsă pentru ea.

Dorea să-i spună că, pe măsură ce timpul trece, va fi mai uşor.

După ce a fost convocat în biroul lui Lyons, Pete a vorbit cu Amanda despre ancheta iniţială, dar implicarea lui în acest caz se dovedi a fi una superficială. Era acelaşi sentiment familiar de teamă ca atunci când ceruse să-l viziteze pe Frank Carter. Se imaginase stând faţă în faţă cu monstrul, tratat ca o jucărie şi, ca întotdeauna, se întrebase dacă va putea merge, dacă nu cumva această întâlnire va fi mult prea dificilă pentru el. Şi iată că temerea sa fusese inutilă. Pentru prima dată, din câte îşi amintea, cererea sa de a vorbi cu Carter fusese refuzată. Se pare că aşa-numitul Om Şoaptă s-a hotărât să păstreze tăcerea.

Deşi Pete îl vizitase de câteva ori şi se pregătise să o facă

din nou, totuşi, acum se simţea uşurat. Îi era ruşine şi se simţea vinovat pentru asta, de aceea încerca să nu se mai gândească la acest subiect. Se convingea singur că era un chin să stea faţă în faţă cu Frank Carter. Că nu era bine pentru sănătatea lui. Şi, fiindcă singurul element ce avea legătură cu cazul era ceea ce Neil declarase că văzuse şi auzise sub fereastra dormitorului său, îşi spuse că nu există vreun motiv să creadă că această întâlnire ar putea contribui la anchetă.

Sentimentul de uşurare era răspunsul corect.

Ajuns acasă, îşi aruncă cheile pe masa din sufragerie, gândindu-se ce va face de mâncare şi la programele pe care le va urmări la televizor ca să-şi ocupe timpul cu ceva înainte de culcare. Mâine va merge la sală, se va ocupa de hârtii, acte administrative. De obicei, aşa e viaţa.

Dar înainte de toate, îndeplini ritualul.

Deschise dulapul din bucătărie, scoase sticla de votcă, o întoarse pe o parte şi pe alta, o cântări, acolo, în palmă. Era un strat gros, de protecţie între el şi lichidul fin. Nu a mai deschis de mult timp o asemenea sticlă, dar putea să-şi amintească acel *clic* reconfortant care s-ar fi auzit dacă ar fi învârtit capacul şi ar fi rupt sigiliul.

Scoase fotografia dintr-un sertar.

Se aşeză la masa din sufragerie cu sticla şi cu fotografia în faţa lui şi-şi puse o întrebare.

Oare chiar asta vreau?

De-a lungul anilor, dorinţa apărea şi dispărea, dar într-o anumită măsură era mereu prezentă. Erau mulţi factori care o trezeau, dar, de multe ori, dorinţa putea să apară din senin, după un ritual propriu. De multe ori, băutura nu prezenta niciun interes pentru el, era moartă ca un telefon mobil descărcat, dar câteodată dorinţa de a bea îi licărea în minte. Acum era mai intensă ca niciodată. În ultimele luni, de fapt, sticla îi vorbea tot mai tare.

Amâni inevitabilul, îi spunea acum.

De ce te chinui aşa?

O sticlă plină – asta era important. Să torni din una pe jumătate goală era mai puţin interesant decât să rupi

sigiliul unei sticle pline. Satisfacţia venea din gândul că ai destulă băutură.

Atinse uşor sigiliul, ispitindu-se. Dacă mai învârtea puţin capacul, se va rupe şi o va deschide.

Ai putea ceda.

Te vei simţi neînsemnat, dar ştim amândoi că eşti.

Vocea putea fi nemiloasă sau prietenoasă. Tonalitatea joasă sau înaltă.

Eşti neînsemnat. Eşti inutil.

Deci, deschide sticla.

Adesea, era vocea tatălui său. Bătrânul murise demult, dar chiar şi după patruzeci de ani, Pete îl vedea în mintea sa: gras, tolănit într-un fotoliu jerpelit, în camera prăfuită din faţă, privindu-l cu dispreţ. Nimic din ce făcuse Pete în copilărie nu era destul de bine pentru el. *Neînsemnat şi inutil* erau cuvintele pe care le învăţase de timpuriu şi pe care le auzea des.

Cu vârsta, înţelesese că tatăl său era un om meschin, dezamăgit de viaţa pe care o ducea, iar fiul său era o ţintă convenabilă pentru a-şi defula frustrările. Dar a înţeles prea târziu. Până atunci, mesajul fusese asimilat şi devenise o parte din el. Obiectiv, ştia că nu este un ratat oarecare. Dar *se simţise* aşa. Problema explicată convinge.

Luă fotografia lui Sally. Era veche şi culorile păliseră în timp ca şi cum hârtia încerca să şteargă imaginea imprimată pe ea şi să redevină albă. Cei doi păreau atât de fericiţi în poză, cu capetele lipite unul de altul. Fusese făcută într-o zi de vară. Sally radia de fericire, râzând în soare, în timp ce Pete privea chiorâş în lumina soarelui, zâmbind.

Asta pierzi când bei.

De aceea nu merită.

Stătu aşa câteva minute respirând rar, apoi puse sticla şi fotografia deoparte şi începu să-şi pregătească cina. E uşor de înţeles de ce dorinţa se intensificase în ultimele săptămâni şi de aceea era bine că relaţia se terminase. Lasă dorinţa să iasă la lumină. Las-o să aibă momentul ei de glorie.

Şi apoi las-o să moară.

Unsprezece

În acea noapte, ca de obicei, nu puteam să adorm.

Mai demult, când publicam o carte nouă, mă duceam la evenimente, iar ocazional, chiar şi în turnee organizate pentru sesiuni de autografe. În general, mergeam singur şi stăteam în diverse camere de hotel nefamiliare, iar noaptea mă întindeam în pat şi nu puteam adormi de dorul familiei. Nu puteam adormi când Rebecca nu era lângă mine.

Acum era şi mai greu, ştiind că nu va mai fi niciodată, înainte, dacă îmi întindeam braţul pe marginea rece a unui pat de hotel, îmi puteam imagina măcar că face şi ea acelaşi lucru acasă – că spiritele noastre puteau comunica. După ce a murit, când îmi întindeam braţul pe marginea patului, nu simţeam decât aşternutul rece şi gol. Crezusem că poate o casă nouă şi un pat nou ar putea fi o schimbare, dar nu a fost. Când îmi întindeam braţul pe marginea patului în casa din care plecasem, ştiam măcar că Rebecca dormise cândva acolo.

Am stat treaz mult timp, gândindu-mă la ea. Chiar dacă mutarea fusese o decizie bună, eram conştient că distanţa dintre mine şi Rebecca se mărise mai mult ca niciodată. A fost îngrozitor să o abandonez acolo. Îmi imaginam că sufletul ei sălăşluia tot în fosta noastră casă, privind pe geam şi întrebându-se unde a plecat familia ei.

Asta îmi aminti de prietena imaginară a lui Jake. Fetiţa pe care o desenase. M-am străduit să mi-o scot din minte, concentrându-mă în schimb pe atmosfera liniştită din Featherbank. Lumea de dincolo de draperii era calmă şi nepăsătoare. Casa era cufundată în linişte acum.

Puteam să mă gândesc la ale mele, desigur, după o vreme.

Sticla spartă.
Mama ţipă.
Un om strigă.
— Tati!

M-am trezit buimac din coşmar, dezorientat, conştient doar că Jake mă striga şi că trebuie să fac ceva.

— Aşteaptă! am strigat.

La capătul patului se mişca o umbră şi mi-a sărit inima din piept. M-am ridicat repede.

Doamne!

— Jake, tu eşti?

Umbra firavă veni de la capătul patului lângă mine. Pentru moment, nu eram convins că era el, dar când ajunse destul de aproape, l-am recunoscut. Totuşi, nu am putut să-i văd faţa. Nu puteam vedea nimic în întunericul.

— Ce faci aici, amice?

Inima încă îmi bătea cu putere şi din cauza coşmarului.

— Nu e momentul să te trezeşti acum. E chiar foarte devreme.

— Pot să dorm cu tine în noaptea asta?

— Ce?

Niciodată nu mai dormise cu noi. De fapt, amândoi, Rebecca şi cu mine, fuseserăm fermi ori de câte ori ne cerea asta, gândindu-ne că dacă cedăm o dată, va deveni ceva obişnuit.

— Nu se poate, Jake. Doar ştii.

— Te rog!

Mi-am dat seama că vorbea încet în mod intenţionat, ca şi cum era cineva în camera de alături şi nu dorea să-l audă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Am auzit un zgomot.

— Un zgomot?

— E un monstru la fereastră.

Am tăcut, amintindu-mi ce mi-a spus înainte de culcare. Dar era vorba despre uşi. Şi oricum, nu putea fi nimeni sub fereastra lui. Eram la etaj.

— Ai visat, amice.

A clătinat din cap în întuneric.

— M-a trezit. M-am dus la fereastră şi se auzea mai tare. Am vrut să trag perdelele, dar eram prea speriat.

Ai fi văzut câmpul întunecat de peste drum, m-am gândit.

Doar atât.

Dar părea atât de serios, încât nu am putut să mai spun nimic.

— Bine.

M-am dat jos din pat.

— Hai să mergem, să vedem.

— Nu, tati!

— Nu mă tem de monştri, Jake!

Se ţinu de mine până în hol, unde am aprins lumina în capătul scărilor. Intrând în camera lui, am lăsat lumina stinsă şi m-am apropiat de fereastră.

— Dacă e ceva acolo?

— Nu e, am spus.

— Dar dacă ar fi?

— Mă descurc eu.

— Îi tragi un pumn în faţă?

— Sigur. Dar nu e nimic aici.

Şi totuşi, nu mă simţeam atât de încrezător pe cât arătam. Draperiile închise păreau rău-prevestitoare. Am ascultat un moment, dar nu am auzit nimic. Şi era imposibil ca o persoană să se ascundă sub fereastră.

Am tras draperiile.

Nimic. Se vedea doar un unghi oblic al aleii şi al grădinii, şoseaua pustie, în depărtare şi câmpul imens, întunecat, care se întindea până în zare. Reflexia vagă a chipului meu se regăsea în cameră. Dar nu era nimic altceva acolo. Mi se părea că toată lumea doarme liniştită, cu excepţia mea.

— Vezi?

Făceam tot posibilul să par calm.

— Nu e nimeni acolo.

— Dar a fost!

Am tras draperiile la loc şi am îngenuncheat.

— Jake, uneori visele pot părea foarte reale. Dar nu sunt. Cum poate fi cineva sub fereastra ta când suntem la etaj?

— Puteau să urce pe burlan.

Am vrut să răspund, dar m-am gândit la exteriorul casei. Burlanul *era* chiar pe lângă fereastra sa. Îmi veni în minte o idee ridicolă. Chiar dacă încui uşa şi pui lanţul ca să ţii un

monstru la distanţă, ar găsi oare afară pe unde să se urce ca să pătrundă în casă?

Ce prostie.

— Nu a fost nimeni, Jake.

— Pot să dorm cu tine, tati, în noaptea asta? Te rog!

Am oftat. Evident, nu putea dormi singur aici, acum şi era fie prea târziu, fie prea devreme să ne certăm. Nu mă puteam decide care din ele. Era mai uşor acum să cedez.

— Bine. Dar doar în noaptea asta. Şi să nu te foieşti!

— Mulţumesc, tati!

Îşi luă Pachetul cu Lucruri Speciale şi veni după mine.

— Promit că nu mă foiesc.

— Bine. Cum rămâne cu plapuma, *o tragi pe toată spre tine?*

— Nu fac aşa.

Am stins lumina de pe hol şi ne-am băgat în pat. Jake s-a aşezat pe partea unde ar fi trebuit să stea Rebecca.

— Tati, spuse. Ai avut vreodată un coşmar?

Sticlă spartă.

Mama ţipă.

Un om strigă.

— Da, am spus. Cred că da.

— Şi despre ce era?

Visul în sine pălise, dar rămăsese amintirea coşmarului. Eu, copil, intrând pe uşa bucătăriei mici din casa în care crescusem. În vis, era târziu, dar mă trezise un zgomot venit de la parter. Stăteam în pat, învelit, cu plapuma trasă peste cap şi inima mi se zbătea de frică, dar încercam să mă prefac că totul e în regulă, cu toate că ştiam că nu e aşa. În cele din urmă, m-am furişat pe scări în vârful degetelor; nu doream să văd ce se întâmplă, dar eram în acelaşi timp atras de ceea ce se întâmplă, simţindu-mă mic, îngrozit şi neputincios.

Îmi aminteam cum mă îndreptam spre bucătărie, unde lumina era aprinsă, trecând prin holul întunecos şi ascultând zgomotele care veneau de acolo. Vocea mamei era furioasă, dar se auzea în surdină ca şi cum mama credea că dorm şi încerca să mă protejeze, dar vocea

bărbatului răsuna tare, nepăsătoare. Cuvintele lor se amestecau. Nu înţelegeam ce voiau să spună, decât că îşi adresau cuvinte jignitoare într-un crescendo, care culminase cu ceva îngrozitor.

Pragul uşii de la bucătărie.

Am ajuns la timp să văd faţa roşie, contorsionată de furie şi de ură a bărbatului, care a aruncat cu mânie un pahar spre mama. S-a ferit prea târziu şi a ţipat.

A fost ultima dată când l-am văzut pe tata.

A fost demult, totuşi amintirea revenea din când în când, îşi croia drum din mocirlă spre suprafaţă.

— Chestii de om mare, i-am răspuns lui Jake. Poate o să-ţi povestesc într-o zi, dar sunt doar vise. Şi nu se întâmplă nimic. Se termină cu bine.

— Ce s-a întâmplat la sfârşit?

— Ei bine, s-a întâmplat că, la sfârşit, ai venit *tu.*

— Eu?

— Da.

I-am trecut mâna prin păr.

— Şi apoi, ai adormit.

Am închis ochii şi stăteam amândoi întinşi în pat, într-o linişte prelungă, încât am crezut că a adormit. La un moment dat, mi-am întins mâna uşor peste el, să fie sigur că sunt tot acolo. Suntem împreună. Mica mea familie rănită.

— Şoptea, spuse Jake încet.

— Ce?

— Şoptea.

Vocea lui părea atât de îndepărtată, încât credeam că visează deja.

— Şoptea la fereastra mea.

Doisprezece

Grăbeşte-te!

În vis, Jane Carter îi şoptea lui Pete la telefon. Cu o voce în surdină, dar grăbită, ca şi cum ceea ce spunea era ceva înspăimântător.

Dar vorbea. În sfârşit.

Pete stătea la biroul lui, cu inima bătându-i puternic în piept din cauza emoţiei. Vorbise cu soţia lui Frank Carter de multe ori în timpul anchetei. O căutase adesea la serviciu sau o întâlnise întâmplător pe stradă, printre trecători, atent mereu să nu fie văzut cu ea într-un loc cunoscut de soţul ei. Se comporta ca şi cum s-ar fi transformat într-un spion sub acoperire, ceea ce, credea el, nu era departe de realitate.

Jane furniza alibiuri pentru soţul ei. Îl apăra. Dar Pete observase de la prima întâlnire că era terorizată de Frank – pe bună dreptate, gândise el – şi depusese eforturi să o convingă că era mai bine să vorbească cu poliţia. Era mai bine să retragă declaraţia şi să spună adevărul despre soţul ei. *Vorbeşte cu mine, Jane. Îţi garantez că Frank nu mai poate să-ţi facă rău – ţie sau copilului.*

Şi se părea ca acum va vorbi. Frica îi intrase în oase, astfel încât, de-a lungul timpului, dacă suna telefonul, Jane Carter vorbea în şoaptă, chiar dacă nenorocitul nu era acasă. Pete ştia că absenţa fricii nu reprezintă curaj. Curajul *se clădeşte pe* frică. Şi astfel, când simţi că acest caz se apropie de sfârşit, când adrenalina îşi făcea efectul, a recunoscut şi el că Jane avusese un curaj nebun când i-a telefonat.

— *Îţi deschid eu uşa,* şopti ea, *dar trebuie să te grăbeşti! Nu ştiu cât timp va fi plecat.*

În realitate, Frank Carter nu s-a mai întors niciodată acasă. Într-o oră, urma să fie dus de poliţie şi de investigatori la locul crimei, va fugi de sub escortă şi se va emite o alertă de localizare a dubei pe care o conducea. Dar în acel moment, Pete se grăbea. Deplasarea spre casa

ei dura doar zece minute, dar acele minute au fost cele mai lungi din viaţa lui. Chiar şi cu întăriri din efectivele poliţiei în spate, se simţea singur, ca un personaj dintr-un basm intrând în bârlogul unui monstru absent, dar care se putea întoarce în orice moment.

Înăuntru, văzu cum îi tremurau mâinile lui Jane Carter în timp ce deschidea uşa unei dependinţe a casei cu cheia furată de la soţul ei. Casa era cufundată în tăcere şi simţi o umbră materializându-se deasupra lor.

Lacătul cedă.

Acum faceţi un pas în spate, vă rog, amândoi.

Jane Carter stătea în mijlocul bucătăriei, cu copilul ascuns în spatele ei, în timp ce Pete deschise uşa. Purta mănuşi.

Nu.

Deodată se simţi mirosul de cadavru în putrefacţie. Lumină încăperea cu lanterna şi apărură deodată imaginile, una câte una, într-o succesiune rapidă, senzaţii şi imagini luminate ca de blitzurile camerelor.

Nu.

Nu încă.

Pentru moment, ridică mâna, luminând cu lanterna pereţii. Erau văruiţi în alb, dar Carter îi decorase, desenând copilăreşte fire de iarbă şi fluturaşi în zbor deasupra. Aproape de tavan, oblic, era ceva ce semăna cu un soare galben. Schiţase şi un chip, cu ochii negri, lipsiţi de viaţă, privind în jos spre podea.

Pete îi urmări privirea, coborând fascicolul de lumină al lanternei.

Aerul devenea irespirabil.

Îi căutase pe aceşti copilaşi timp de trei luni şi, deşi anticipase acest final, nu renunţase să spere. Dar erau aici, aliniaţi în întunericul cald. Cele patru trupuri arătau reale şi ireale în acelaşi timp. Păreau nişte păpuşi naturale care fuseseră stricate şi care zăceau nemişcate, cu hainele intacte, cu excepţia tricourilor care fuseseră trase pe cap ca să le acopere feţele.

Poate cel mai rău lucru în privinţa unui anumit coşmar

este că a devenit atât de familiar încât nu îi mai deranja somnul. Era ca o alarmă care îl trezea dimineaţa.

Rămase întins câteva secunde, încercând să-şi păstreze calmul. Dorea să ignore amintirea, dar îşi dădea seama că aceste coşmaruri se născuseră din evenimentele recente şi că vor dispărea cu timpul. Închise alarma.

Sala de forţă, se gândi.

Hârtii. Acte administrative.

Rutină.

Făcu un duş, se îmbrăcă, îşi pregăti rucsacul pentru sală şi până când coborî la bucătărie să-şi facă o cafea şi să-şi pregătească un mic dejun uşor, coşmarul dispăruse, iar gândurile deveniră mai clare. Fusese doar o mică întrerupere în viaţa sa – atâta tot. Era de înţeles că răscolirea unor evenimente eliberase fantomele trecutului, dar ele vor dispărea curând. Dorinţa de a bea va păli din nou. Viaţa va reveni la normal.

Abia când se aşeză în sufragerie să ia micul dejun văzu lumina roşie de la telefonul mobil clipind. Avea un apel pierdut; un mesaj în mesageria vocală. Formă numărul şi ascultă mesajul, mestecând încet mâncarea.

Se forţă să înghită. Avea un nod în gât.

După două luni, Frank Carter fusese de acord să-l primească.

Treisprezece

— Stai drept, cu spatele la perete, îi spun. Mai la dreapta. Nu, dreapta *mea.* Încă puţin. Asta e. Acum zâmbeşte!

Era prima zi când Jake mergea la noua lui şcoală şi eram mai emoţionat decât el gândindu-mă la ce va fi. De câte ori poţi să tragi un sertar ca să fii sigur că ai pregătit hainele? Oare am pus toate bileţelele? Unde i-am lăsat ghiozdanul şi sticla de apă? Aveam de pus la punct multe lucruri şi voiam ca totul să iasă perfect.

— Mai stau, tati?

— O secundă!

Ţineam telefonul sus, cu mâinile întinse, în timp ce Jake stătea în faţa singurului perete alb din dormitorul său, îmbrăcat în uniforma noii şcoli: pantaloni gri, cămaşa albă şi pulover albastru – toate curate, spălate, desigur, cu etichete cu nume. Avea un zâmbet timid şi dulce. Părea mai înalt în uniformă, totuşi firav şi vulnerabil.

Apăs pe ecranul telefonului de mai multe ori.

— Gata!

— Pot să văd?

— Sigur!

Am îngenuncheat şi el se sprijini de umărul meu în timp ce îi arătam fotografiile pe care le făcusem.

— Arăt bine.

Păru surprins.

— Arăţi ca *un profesionist,* i-am spus.

Şi chiar aşa era. Am încercat să savurez momentul, cu toate că era plin de tristeţe, fiindcă ar fi trebuit să fie şi Rebecca aici. La fel ca majoritatea părinţilor, îi făceam poze amândoi lui Jake în fiecare an, în prima zi de şcoală, dar mi-am schimbat recent telefonul şi abia zilele trecute mi-am dat seama ce făcusem. Pierdusem, pentru totdeauna, toate fotografiile. Culmea ironiei, aveam telefonul Rebeccăi, cu toate pozele, dar nu puteam să le accesez. Preţ de câteva minute, am privit aparatul frustrat şi atunci am acceptat adevărul. Rebecca nu mai era, ceea ce însemna că acele

amintiri s-au dus pentru totdeauna.

Încercasem să mă conving că nu avea importanţă, că era doar o altă glumă amară a sorţii – un lucru minor în planul de ansamblu al vieţii. Dar mă durea. Îl resimţeam ca pe un eşec.

Vom mai face multe poze.

— Hai, amice!

Înainte de a pleca, am încărcat copii ale fotografiilor în *cloud.*

Şcoala primară Rose Terrace era o clădire joasă, întinsă, înconjurată de garduri de oţel. Clădirea principală era veche, frumoasă: un singur etaj, cu numeroase acoperişuri ascuţite. Inscripţiile BĂIEŢI şi FETE erau sculptate într-un bloc de piatră neagră deasupra intrărilor, cu toate că semnele noi indicau că intrările separate din perioada victoriană erau folosite acum pentru a delimita clasele pe niveluri de învăţământ. Mi se prezentase şcoala înainte de a-l înscrie pe Jake. Înăuntru, era un hol cu parchet lucios, care servea drept rotondă centrală pentru clasele din jur. Între uşi, pereţii erau acoperiţi de urme de mâini înmuiate în vopsea de diverse culori, într-o ordine aleatorie, selectată de foştii elevi, cu anii de promoţie trecuţi dedesubt.

Stăteam cu Jake la poartă.

— Ce zici?

— Nu ştiu, spuse.

Nu-l puteam învinui că era reticent. Terenul de joacă era plin de copii, cu părinţii adunaţi în grupuri. Era prima zi de şcoală, dar toţi copiii şi părinţii se cunoşteau din anii trecuţi, iar noi eram doi străini stingheri. Fosta lui şcoală era mai mare şi lipsită de personalitate. Asta părea o comunitate strâns legată şi probabil ne vom simţi mereu străini aici. Doamne, sper ca el să se integreze!

L-am strâns uşor de mână.

— Haide, am spus. Să fim curajoşi!

— E în regulă, tati!

— Mă refeream la mine.

O glumă, dar doar pe jumătate. În cinci minute, uşile urmau să se deschidă şi ştiam că trebuie să mă străduiesc să mă apropii de ceilalţi părinţi, să vorbesc cu ei, să încerc să mă integrez în cercul lor. În schimb, m-am sprijinit de perete şi am aşteptat.

Jake stătea lângă mine, muşcându-şi uşor buzele. Îi priveam pe ceilalţi copii alergând de jur împrejur şi îmi doream să se ducă şi el pe teren şi să încerce să se joace cu ei.

Lasă-l să fie el însuşi, mi-am spus.

Ar trebui să fie suficient, nu-i aşa?

În cele din urmă, se deschise uşa de la clasa întâi, iar noua învăţătoare a lui Jake stătea în prag zâmbind. Copiii au început să se alinieze, iar ghiozdanele să se legene. Fiind prima zi a semestrului, majoritatea ghiozdanelor ar fi trebuit să fie goale, dar al lui Jake nu era. Ca de obicei, insistase să-şi ia cu el Pachetul cu Lucruri Speciale.

I-am dat ghiozdanul şi sticla de apă.

— Ai grijă de el, da?

— Da.

Doamne, aşa speram. Gândul de a-l pierde era de netolerat atât pentru mine cât şi pentru el probabil. Pentru fiul meu, Pachetul era ca o păturică moale, care îl alina şi nu ar fi putut pleca de acasă fără el.

Porni spre rândul de copii aliniaţi.

— Te iubesc, Jake! spusei în şoaptă.

— Şi eu te iubesc, tati!

Am rămas acolo până când a intrat, sperând să se întoarcă să-mi facă cu mâna, dar nu s-a întors. Această detaşare era un semn bun, credeam. Arăta că nu este intimidat de ziua care urma şi că nu avea nevoie de încurajări.

Aş fi vrut să spun acelaşi lucru şi despre mine.

Te rog, te rog, te rog să fie bine.

— E nou, nu?

— Poftim?

Mă întorc şi văd o femeie lângă mine. Chiar dacă era cald, purta o haină lungă, închisă la culoare şi avea mâinile

adânc înfipte în buzunare, ca şi cum s-ar fi pregătit de o zi friguroasă de iarnă. Avea părul lung până la umeri, vopsit negru şi o expresie a feţei puţin amuzată.

E nou.

— A, Jake? Da, e fiul meu.

— De fapt, mă refeream la amândoi. Pari îngrijorat. Serios, sunt sigură că va fi bine.

— Da, sunt sigur că va fi bine. Nici măcar nu a aruncat o privire înapoi.

— Al meu nu mai face aşa demult. De fapt, din momentul în care ajungem în parc dimineaţa, aş putea să dispar. Ţi se rupe inima la început, dar te obişnuieşti. E mai bine aşa. Dădu din umeri. Apropo, eu sunt Karen. Pe fiul meu îl cheamă Adam.

— Tom, m-am prezentat. Mă bucur să te cunosc. Karen şi Adam? Trebuie să încep să învăţ aceste nume noi.

Zâmbi.

— Îţi va lua ceva timp. Dar sunt sigură că Jake nu va avea probleme. Îţi vine greu când te muţi într-un loc nou, dar sunt copii buni. Adam s-a mutat la şcoala asta la mijlocul anului trecut. E o şcoală bună.

Îndreptându-ne spre poartă, am repetat în minte numele. Karen. Adam. Părea drăguţă; trebuia să fac eforturi ca să mă apropii de ceilalţi părinţi. Poate în ciuda aparenţelor, aş putea fi unul dintre acei adulţi normali care se adunau în grupuri şi stăteau de vorbă în parc.

Mi-am scos telefonul, mi-am pus căştile şi am pornit pe jos spre casă într-o plimbare scurtă, gândindu-mă la ale mele. Începusem să scriu un alt roman când a murit Rebecca şi ajunsesem cam pe la o treime. Chiar dacă unii scriitori, ca să uite, s-ar fi cufundat în muncă, eu nu mai lucrasem nimic de atunci. Nu-mi surâdea ideea de a scrie şi credeam că voi abandona romanul, lăsându-l să se descompună pe hard disk, ca pe o bazaconie neterminată.

Totuşi, ce aş scrie?

Ajuns acasă, am deschis calculatorul, am deschis un document nou în Word şi l-am salvat cu numele *idei proaste.* Întotdeauna făceam aşa la început. Dându-mi

seama că e încă devreme, m-am mai liniştit. Nu am considerat niciodată că dacă îţi pregăteşti o cafea înseamnă că, de fapt, amâni o treabă importantă, aşa că m-am dus la bucătărie şi am pus la apa la fiert în ibric, rezemându-mă de blat ca să mă uit pe geam în grădina din spate.

Am văzut un om stând acolo.

Era cu spatele la mine şi mi s-a părut că trage de lacătul de la uşa garajului.

Ce naiba?

I-am bătut în geam.

Omul tresări şi se întoarse repede spre mine. Avea cam cincizeci de ani, scund şi corpolent, cu o tunsoare ca a unui călugăr, chel în mijlocul capului, însă chelia era înconjurată de un cerc de păr grizonant. Era îmbrăcat îngrijit, într-un costum, pardesiu gri şi fular şi nu părea a fi un hoţ.

Am schiţat un gest cu mâinile şi cu faţa gen *ce naiba vrei?* Se uită la mine pentru o clipă, cu o expresie şocată pe chip, apoi se întoarse şi dispăru în direcţia aleii.

Am ezitat un moment, bulversat de ceea ce văzusem, apoi m-am dus în casă, hotărât să-l confrunt şi să aflu ce dorea.

Când am ajuns la uşă, se auzi soneria.

Paisprezece

Am deschis uşa în grabă şi l-am văzut pe om stând în prag, cu o privire spăşită. De aproape, era mai scund decât părea văzut de pe geam.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez.

Vorbea politicos, potrivit cu hainele cu care era îmbrăcat – un costum demodat.

— Nu eram sigur dacă locuieşte cineva aici.

Evident, dar ca să afli ar fi trebuit să suni naibii la uşă, m-am gândit.

— Înţeleg, am spus încrucişându-mi braţele. Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul se fâstâci, vizibil incomodat.

— Am o dorinţă mai neobişnuită, recunosc. Dar, vedeţi, e vorba despre casa asta. Am crescut aici, înţelegeţi? Acum mulţi ani, desigur, dar am amintiri frumoase din această casă…

Deviase de la subiect.

— OK, am spus.

Şi am aşteptat să continue. Dar stătea acolo aşteptând, ca şi cum mi-ar fi spus destule şi ar fi fost ciudat sau nepoliticos să-l las să continue el dialogul.

După o clipă, mi-a căzut fisa.

— Adică vrei să spui că doreşti să intri şi să vizitezi casa sau ceva de genul asta?

Încuviinţă recunoscător.

— Ştiu că este o mare îndrăzneală din partea mea, dar aş fi foarte bucuros dacă aş putea să văd casa. E un loc plin de amintiri extraordinare pentru mine.

Tonul lui era, din nou, formal, în mod ostentativ, încât mi-a venit să râd. Dar nu am râs, deoarece ideea că acest om îmi va intra în casă mă călca pe nervi. Era îmbrăcat *atât de potrivit,* manierele sale erau atât de ostentativ politicoase încât am avut impresia că joacă un rol. Deşi aparent nu mă temeam de o ameninţare fizică, omul îmi părea periculos. Mi-l puteam imagina înjunghiind pe cineva cu un cuţit de

argint, uitându-se în ochii victimei şi lingându-şi buzele în timp ce comitea o crimă.

— Mă tem că nu se poate.

Manierele excesiv de politicoase dispărură imediat şi se putea citi pe faţa lui o urmă de nervozitate. Oricine era, se vedea că se obişnuise să i se facă pe plac.

— Ce *păcat,* spuse. Pot să întreb de ce?

— În primul rând, de-abia ne-am mutat. Cutiile sunt împrăştiate peste tot.

— Înţeleg, spuse zâmbind vag. Poate altă dată, atunci?

— Nu cred. Nu am obiceiul să invit străini în casă.

— Sunt dezamăgit…

— De ce aţi încercat să intraţi în garaj?

— Nu am făcut *aşa ceva.*

Făcu un pas în spate, părând jignit.

— Încercam să găsesc pe cineva.

— Cum? Încuiat într-un garaj?

— Nu ştiu ce aţi crezut că vedeţi, dar nu.

Clătină din cap întristat.

— A fost o neînţelegere regretabilă. Într-adevăr, ce păcat. Poate vă răzgândiţi.

— Nu.

— Atunci, îmi pare rău că v-am deranjat.

Se întoarse şi porni pe alee.

Am ieşit după el, amintindu-mi de scrisorile primite.

— Domnul Barnett?

Ezită auzind numele, se întoarse şi mă privi. M-am oprit. Figura îi era diferită acum. Ochii îi deveniseră indescifrabili şi, în ciuda diferenţei de talie dintre noi, m-am gândit că dacă vine spre mine, mă dau în spate.

— Mă tem că nu, spuse. La revedere!

Apoi plecă, îndreptându-se spre stradă, fără a spune nimic. L-am urmărit din nou şi m-am oprit pe trotuar, nefiind sigur dacă să mă duc după el sau nu. În ciuda căldurii de afară, tremuram uşor.

Fusesem atât de preocupat cu mutarea în casă încât uitasem să inspectez garajul. Cu siguranţă, nu era cel mai

atractiv loc de pe proprietate: avea două uşi albastre, ruginite, care abia se uneau la mijloc; pereţii albi erau scorojiţi, iar pe o latură era un geam spart. Era năpădit de iarbă înaltă. Agentul imobiliar îmi spusese că pe acoperiş era un strat de azbest şi, dacă mă hotărăsc să demolez garajul, aş avea nevoie de un specialist, dar se părea că la un moment dat va cădea singur. Aveam impresia că se sprijină de partea din spate a casei ca un beţiv nesigur pe picioare, încercând să nu se clatine.

Pe uşi era un lacăt, dar agentul imobiliar îmi dăduse cheia. Metalul zgâria şi scrijelea asfaltul în timp ce deschideam uşile; m-am strecurat şi am păşit uşor înăuntru.

M-am uitat în jur cu neîncredere. Era plin de vechituri.

Îmi închipuiam că, înainte de a pleca, doamna Shearing golise casa după prima vizionare, că închiriase o firmă specializată care să-i ridice mobila veche. Era clar că nu făcuse cheltuieli costisitoare, iar acum totul mirosea aici a praf şi mucegai. Cutiile de carton erau clădite una peste alta în mijlocul garajului; înmuiate de umezeală se prăbuşeau sub greutatea celorlalte, iar mesele şi scaunele vechi erau adunate ca un puzzle de lemn într-o parte a garajului. Pe peretele din spate era sprijinită o saltea veche; materialul, impregnat cu pete enorme de ceai, semăna cu o hartă a unei lumi necunoscute. Simţeam mirosul grătarului negru de arsură rezemat de o uşă.

Lângă pereţi erau grămezi de frunze uscate, maronii. Împinsei precaut cu piciorul o găleată de vopsea şi de sub ea ieşi cel mai mare păianjen pe care l-am văzut vreodată în viaţa mea. Sări uşor de la locul lui, aparent nederanjat de prezenţa mea.

E bine, m-am gândit, privind în jur.

Îţi mulţumesc frumos, doamnă Shearing.

Nefiind prea mult loc, nu aveam pe unde să mă mişc, dar am înaintat spre grămadă de cutii şi am deschis una de deasupra, simţind cartonul umed sub degete. Am zărit înăuntru decoraţiuni vechi de Crăciun. Beteală vestejită, globuri mate şi deasupra ceva ce semăna a bijuterii.

Una dintre bijuterii zbură drept spre faţa mea.

— Doamne!

Era să-mi pierd echilibrul, un picior îmi alunecă pe frunzele uscate din spate, iar braţul îmi flutură prin aer. Chestia zbură sus spre acoperiş, apoi se întoarse în jos răsucindu-se, înainte de a se lovi în mod repetat de fereastra gri.

Fâl, fâl, fâl. O cădere diafană.

Un fluture, mi-am dat seama. Nu recunoşteam ce tip de fluture, cu toate că aveam ceva cunoştinţe în privinţa speciilor de fluturi, cum ar fi fluturele verzei şi fluturele broască ţestoasă.

M-am aplecat spre el cu atenţie, la fereastră, unde fluturele bătea din aripi lipit de geam şi l-am privit câteva secunde până când a înţeles şi s-a aşezat pe pervazul slinos cu aripile întinse. Fluturele era la fel de mare ca şi păianjenul din spatele meu, dar în timp ce acesta din urmă avea o culoare gri, urâtă, fluturele avea culori uimitoare. Pe aripi jucau vârtejuri galbene şi verzi, iar pe margine avea nuanţe de mov. Era frumos.

Întorcându-mă din nou la cutie am mai văzut trei fluturi stând pe beteală. Aceştia nu se mişcau, deci poate era morţi, dar privind în jos, am mai văzut unul pe o latură a ultimei cutii, bătând din aripi încet, uşor, ca o respiraţie.

Nu aveam idee de cât timp erau acolo sau care era ciclul lor de viaţă, dar credeam că închişi în garaj, singurul lor viitor era de a deveni hrană pentru păianjeni. Brusc, am simţit nevoia să întrerup acest lanţ trofic. Am rupt o bucată de carton de pe cutia de sus şi am încercat să-l fac să zboare pe unul dintre ei spre grămada de cutii de lângă uşă. Dar fluturele nu avea de gând să se mişte. Am încercat cu cel de la fereastră, dar şi el era încăpăţânat. Şi, în ciuda mărimii lor, priviţi de-aproape păreau foarte delicaţi, gata să se dezintegreze la cea mai mică atingere. Nu voiam să risc să pun mâna pe ei.

Deci asta era.

— Ei, bine, prieteni!

Am aruncat cartonul într-o parte şi mi-am şters mâinile

de blugi.

— Eu m-am străduit.

Nu mai aveam de ce să rămân. Asta era situaţia. Trebuia să adaug pe lista mea de sarcini şi debarasarea garajului, dar cel puţin nu era o urgenţă. Oare ce se afla acolo interesant pentru un vizitator? Evident, erau doar vechituri. Dar acum, când amintirea întâmplării se estompase puţin, mă întrebam dacă nu spunea cumva adevărul şi dacă nu înţelesesem eu greşit ceea ce văzusem.

Am ieşit afară şi am pus lacătul la loc, închizând fluturii înăuntru. Părea extraordinar că supravieţuiseră în garaj atât de mult, în asemenea condiţii vitrege, imateriale. Dar în timp ce mă întorceam pe alee, spre casă, mă gândeam la Jake şi la mine şi mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Aşa cum stăteau lucrurile, la urma urmei fluturii nu aveau de ales. Chiar şi în cele mai dure condiţii, ei supravieţuiseră.

Cincisprezece

Încăperea era mică, dar fiindcă totul era alb, dădea senzaţia de spaţiu infinit. Un loc fără pereţi. Sau poate un loc în afara spaţiului şi a timpului. Pete îşi imagina că, pentru cei care urmăreau camerele de supraveghere cu circuit închis, semăna cu o scenă dintr-un film ştiinţifico-fantastic, cu o persoană stând într-o încăpere infinită, goală, unde pereţii virtuali urmau să fie ridicaţi.

Îşi trecu degetele pe suprafaţa mesei lungi, care separa complet încăperea. Scârţâia uşor. Totul era curat, lustruit, steril.

Şi, din nou, în cameră se lăsă linişte.

Aştepta.

Când trebuia să se confrunte cu o situaţie neplăcută, era mai bine să se întâmple cât mai repede; oricât de îngrozitor ar fi, se va întâmpla oricum şi era mai bine să nu mai suporte şi aşteptarea. Frank Carter înţelesese acest lucru. Pete îl vizitase cel puţin o dată pe an de la încarcerare şi de fiecare dată îl lăsase să aştepte. Întotdeauna se producea o mică întârziere în aripa cu celule – un incident provocat. Era modul lui de a deţine controlul, arătând fără echivoc care din ei doi controla acţiunea. Faptul că doar Pete putea pleca după întrevedere, ar fi trebuit să fie reconfortant, dar niciodată nu era. Nu avea ce altceva să-i ofere lui Carter decât distracţie şi divertisment. Doar unul din ei avea ceva râvnit de celălalt şi asta o ştiau amândoi.

Aşa că aştepta ca un copil cuminte.

După câteva minute, uşa din celălalt capăt al încăperii se deschise şi doi gardieni intrară, aşezându-se de o parte şi de alta. Cadrul uşii rămânea gol. Monstrul, ca întotdeauna, nu se grăbea.

Pete avea aceeaşi senzaţie de nelinişte pe măsură ce se apropia momentul. I se ridica tensiunea. Încetase demult să-şi pregătească întrebări pentru aceste întrevederi, iar cuvintele i se amestecau în minte, ca păsările care zburau speriate dintr-un copac. Dar adoptă forţat o expresie neutră

şi încercă să fie cât mai calm posibil. Îl dureau muşchii din partea superioară a trunchiului de la antrenamentul de dimineaţă.

În sfârşit, Carter apăru.

Era îmbrăcat în uniformă bleu deschis şi avea cătuşe la mâini şi picioare. Încă purta bărbiţă tip cioc, de culoare roşcată şi se rădea pe cap. Se aplecă, ca întotdeauna, când se strecura în cameră, chiar dacă nu era nevoie. La 1.95 m înălţime şi o greutate de 107 kg, Carter era enorm, dar nu rata niciun prilej să pară şi mai mare.

Încă doi gardieni îl escortau, conducându-l spre scaunul de la capătul opus al mesei. Apoi cei patru se retraseră, lăsându-l pe Peter singur cu Carter. Închiderea uşii din capătul încăperii i se păru unul dintre cele mai stridente sunete pe care le auzise vreodată.

Carter se holbă la el amuzat.

— Bună dimineaţa, Peter!

— Frank, strigă Pete. Ce bine arăţi!

— O duc bine.

Carter se bătu cu mâna pe burtă, zăngănind uşor cătuşele de la mâini.

— Chiar o duc bine.

Pete încuviinţă. De fiecare dată când îl vizita, Carter îl uimea cum de era în stare nu numai să supravieţuiască în închisoare, ci reuşea chiar să înflorească. Părea că îşi petrece mult timp în sala de forţă a închisorii şi, cu toate că avea acelaşi fizic formidabil din ziua arestării, părea că anii de închisoare îl înmuiaseră. Arăta *relaxat.* Stând aşa, cu picioarele depărtate şi cu o mână musculoasă sprijinită pe braţul scaunului, părea un rege aşezat relaxat pe tron, supraveghind un curtean. În afara acestor pereţi, Carter fusese un animal periculos, furios, în conflict cu lumea, dar aici, în cuşcă, cu statutul de celebritate dobândită şi cu gaşca de fani care îl admirau, părea că îşi găsise, în sfârşit, un loc unde se putea relaxa.

— Şi tu arăţi bine, Peter, spuse Carter. Mănânci bine. Te menţii în formă, văd. Ce-ţi face familia?

— Nu ştiu, răspunse Pete. Dar a ta?

În acel moment, sclipirea din ochii lui Carter dispăru. Făcuse o greşeală să-l întărâte pe acest om, dar câteodată nu se putea abţine, iar soţia şi fiul lui erau cele mai uşoare ţinte cu care putea să-l enerveze. Pete încă îşi amintea privirea din ochii lui Carter când asculta depoziţia soţiei sale, Jane Carter, susţinută la proces prin conferinţă video. Carter îşi imaginase că era prea speriată şi prea hărţuită ca să depună mărturie împotriva lui, dar în final o făcuse, lăsându-l pe Pete să intre în dependinţa casei şi retrăgând alibiul pe care i-l asigurase soţului său cu câteva luni înainte. Acum avea aceeaşi înfăţişare ca şi atunci. Oricât de confortabil s-ar fi simţit Carter aici, ura pe care o resimţea faţă de familie nu dispăruse niciodată.

Brusc, se aplecă în faţă.

— Ştii, am avut un vis *extraordinar* astă-noapte.

Pete zâmbi forţat.

— Serios? Doamne, Frank. Nu sunt sigur că vreau să-l aflu.

— Ba nu, sigur vrei.

Carter se dădu în spate, apoi chicoti.

— Sigur vrei, pentru că *băiatul* era acolo, înţelegi? Băiatul familiei Smith. La început, în vis, nu eram sigur că era el, pentru că toţi nenorociţii ăia mici sunt la fel, nu? Putea fi oricare dintre ei. În plus, tricoul este tras peste faţă, aşa cum îmi place, ca să nu-i văd mutra. Dar el era. Deoarece, ştii, îmi amintesc hainele cu care era îmbrăcat.

Pantaloni albaştri de jogging. Tricou polo, negru. Nu-i aşa?

Pete nu spuse nimic.

— Şi cineva *plângea,* spuse Carter. Dar nu el. El depăşise demult faza cu plânsul; se terminase. Iar plânsul se auzea din lateral. Aşa că am întors capul şi i-am zărit pe amândoi – mama şi tatăl lui. Văzuseră ce îi făcusem băiatului lor şi plângeau cu sughiţuri – toate speranţele şi visele lor… Şi uite eu ce-am făcut. Se încruntă. Cum îi cheamă?

Din nou, Pete nu răspunse.

— Miranda şi Alan.

Carter încuviinţă.

— Îmi amintesc acum. Erau la proces, nu? Ai stat lângă ei.

— Da.

— Aşa… Deci, Miranda şi Alan vărsau lacrimi de crocodil şi se uitau la mine. *Spune-ne unde e.* Mă implorau, înţelegi? E un pic patetic, dar toate astea îmi amintesc de tine şi mă gândesc în sinea mea, *Peter* vrea şi el să afle, s-ar putea să vină să mă vadă cât de curând. Carter zâmbi din partea cealaltă a mesei. E prietenul meu, nu? Ar trebui să încerc să-l ajut. Şi mă uit în jur mai atent, încercând să-mi dau seama unde sunt şi unde e băiatul. Fiindcă niciodată nu puteam să-mi aduc aminte, nu?

— Nu.

— Şi apoi s-a întâmplat o chestie *extraordinară.*

— Serios?

— *Chiar* extraordinară. Ştii ce s-a întâmplat?

— Te-ai trezit, spuse Pete.

Carter îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, apoi aplaudă teatral. Lanţurile zăngăneau în timp ce el aplauda. Când vorbi din nou, vocea îi redeveni normală, iar în ochi reapăru sclipirea familiară.

— Mă cunoşti prea bine, Peter. Da, m-am trezit. Ce păcat, nu? Presupun că Miranda şi Alan plâng în continuare acum.

Pete nu avea de gând să muşte momeala.

— Ai mai văzut pe cineva în vis? spuse.

— Pe cineva? Pe cine?

— Nu ştiu. Mai era cineva cu tine? Poate te ajuta cineva.

Era o abordare prea directă ca să-şi atingă scopul, dar, ca întotdeauna, privea cu atenţie reacţia lui Carter la întrebare. Cât despre subiectul unui potenţial complice, Carter juca în general bine, uneori se arăta amuzat, alteori plictisit, dar niciodată nu a confirmat şi nici nu a negat existenţa unui complice, a unui alt individ implicat în crime. De această dată chicotea în sinea lui, dar avu o reacţie diferită de cea obişnuită. Astăzi îşi schimbase comportamentul cu privire la această posibilitate.

Ştie de ce sunt aici.

— Mă întrebam când vii să mă vezi, spuse Carter. Având

în vedere dispariţia acelui băieţel mă mir că a durat atât de mult până ai venit.

— Am cerut să te vizitez cu ceva timp în urmă. Ai refuzat.

— Ce? Am refuzat să-l văd pe bunul meu prieten, Peter? Carter se prefăcu ultragiat. Ca şi cum aş fi făcut asta vreodată. Cred că cererile nu au ajuns la mine. O eroare administrativă. Nişte incompetenţi.

Pete ridică din umeri forţat.

— E în regulă, Frank. Nu reprezinţi o prioritate. Eşti în puşcărie de o vreme şi putem presupune că nu eşti un suspect în acest caz.

Zâmbetul îi reapăru pe faţă.

— Nu, nu sunt. Dar întotdeauna ajungi la mine, nu? Întotdeauna se sfârşeşte unde a început.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă ce înseamnă. Deci, ce doreai să mă întrebi?

— Cum spuneam, în visul tău, Frank... Mai era cineva?

— Poate. Ştii cum sunt visele, totuşi. Se estompează repede. Păcat, nu?

Pete se uită fix la Carter pentru un moment, măsurându-l din ochi. Ar fi fost uşor să afle despre dispariţia lui Neil Spencer; fusese peste tot la ştiri. Oare Carter mai ştia şi altceva? Cu siguranţă, îi făcea plăcere să dea impresia că ştie ceva, dar asta nu însemna nimic în sine. Putea fi un nou joc. Un alt mod de a se da mai mare decât era, de a-şi da mai multă importanţă decât avea de fapt.

— Multe chestii se estompează, spuse Pete. De exemplu, notorietatea.

— Aici nu.

— În lumea de afară, da. Oamenii au uitat complet de tine.

— O, sunt sigur că nu e adevărat.

— Ai fost pe prima pagină a ziarelor, o vreme. Acum eşti omul de ieri. De fapt, nici măcar atât – acest băieţel a dispărut acum câteva luni, aşa cum spui, şi ştii câte buletine de ştiri te-au menţionat şi pe tine?

— Nu ştiu, Peter. De ce nu-mi spui tu?

— Niciunul.

— Hmm... Poate ar trebui să încep să acord interviurile alea pe care toţi jurnaliştii şi investigatorii mi le solicitau? Aş putea să o fac.

Rânji, iar Pete îşi, dădu seama de inutilitatea situaţiei. Se pusese degeaba în situaţia asta; Carter nu ştia nimic. Şi se va termina la fel ca întotdeauna. Ştia foarte bine cum se va comporta ulterior – modul în care vorbea Carter era ca un déjà vu. Mai târziu, va simţi o dorinţă puternică de a deschide sticla de votcă din dulapul de la bucătărie.

— Da, poate ar trebui.

Se ridică în picioare, se întoarse cu spatele la Carter şi plecă.

— La revedere, Frank!

— S-ar putea să-i intereseze şoaptele.

Pete se opri, cu mână pe clanţa. Îl trecu un fior pe şira spinării, apoi îşi lăsă mâinile în jos.

Şoaptele.

Neil Spencer îi spusese mamei sale despre un monstru care şoptea sub fereastra sa, dar acest aspect al dispariţiei băiatului nu fusese niciodată făcut public, iar jurnaliştii nu-l aflaseră. Sigur, putea să blufeze. Numai că, de data asta, Carter jucase această carte ostentativ, ca şi cum ar fi avut un atu.

Pete se întoarse încet.

Carter se sprijinea nonşalant de spătarul scaunului, privindu-l de sus. Aruncase destulă momeală ca să-i atragă atenţia. Iar Pete era sigur că nu se gândise la amănuntul cu şoaptele.

Cumva, nenorocitul *ştia.*

Dar cum?

Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să-şi păstreze calmul. Carter va specula orice semn de curiozitate observată la omul din faţa sa şi deja avea cum să profite.

S-ar putea să-i intereseze şoaptele.

— Ce vrei să spui cu asta, Frank?

— Ei bine, băieţelul a văzut un monstru la fereastră, nu? Unul care vorbea cu el.

Carter se aplecă din nou în faţă.

— Vorbea. Foarte. Încet.

Pete încerca să nu se lase copleşit de frustrarea care îi dădea târcoale. Carter ştia ceva şi un băieţel dispăruse. Trebuia să-l găsească.

— De unde ştii de şoapte? întrebă.

— Ah! Nu pot divulga informaţia.

— Zi-mi mie.

Carter zâmbi. Pe faţa lui se putea citi expresia unui om care nu mai are nimic de pierdut sau de câştigat în afară de durerea sau frustrarea provocată altora.

— Îţi zic, spuse el, dar mai întâi vreau ceva în schimb.

— Ce anume?

Carter se sprijini de speteaza scaunului şi veselia îi dispăru de pe faţă. Pentru o clipă, privirea i se înceţoşă, ochi îi erau goi, dar mai apoi apăru o urmă vizibilă de ură ca o înţepătură de foc.

— Adu-mi familia aici, spuse.

— Familia ta?

— Da, adu-i aici pe amândoi, pe nenorocita aia şi pe ticălosul ăla mic. Adu-i aici şi lasă-mă cinci minute singur cu ei.

Pete îl fixă cu privirea. Pentru o secundă, fusese copleşit de o furie nebună, fără limită. Apoi Carter îşi dădu capul pe spate, îşi zăngăni lanţurile, iar liniştea din cameră se risipi în momentul când izbucni într-un râs isteric.

Şaisprezece

— Să-l lăsăm singur cinci minute cu fosta familie, se gândi Amanda. Am putea oare să facem aşa ceva?

Văzu apoi privirea lui Pete.

— Apropo, glumesc.

— Mi-am dat seama.

Se prăbuşi pe scaunul de cealaltă parte a biroului şi închise ochii.

Amanda îl privi o clipă. Arăta sleit de puteri şi parcă mai slab faţă de prima dată când îl întâlnise. Desigur, nu-l cunoştea bine, iar colaborarea lor în cele două luni fusese sporadică, dar îi crease impresia de… ei bine, de ce? De om care îşi controla emoţiile. Evident, era într-o formă foarte bună pentru un bărbat de vârsta sa. Calm şi capabil. Abia rostise vreun cuvânt despre cazul cel vechi şi chiar se arătase nepăsător şi detaşat când îi arătă fotografiile din dependinţa casei lui Frank Carter – scene de o oroare incredibilă, pe care chiar el le descoperise. Erau de-a dreptul sinistre. Se întreba cum rezistase până acum şi cum va face faţă dacă lucrurile se vor înrăutăţi.

Nu se va întâmpla asta.

Poliţiştii eficienţi nu pun la suflet chiar tot. Comisarul-şef Lyons aşa era, cu siguranţă, deoarece singurul mod de ascensiune pe scara ierarhică era să nu te laşi copleşit. Înainte de dispariţia lui Neil Spencer, îşi imagina că va fi la fel, dar acum nu mai era atât de sigură. Şi dacă iniţial credea că Pete Willis era calm şi detaşat, privindu-l acum, îşi schimbă părerea. Se pricepea doar să ţină lumea la distanţă, se gândi ea, iar Frank Carter era omul care se putea apropia cel mai mult de el.

Deloc surprinzător, având în vedere evenimentele la care participaseră împreună şi faptul că una dintre victime nu fusese găsită niciodată – un puşti pe care Pete îl pierduse efectiv din vedere. Aruncă o privire spre ecranul calculatorului şi văzu fotografia cu care se obişnuise a lui Neil Spencer în tricoul de fotbal. Neil nu mai apăruse de

aproximativ două luni şi ea resimţea absenţa lui ca pe o *durere* fizică reală. Oricât de mult încerca să nu se gândească la dispariţie, sentimentul de eşec se intensifica în fiecare zi. Nu-şi putea imagina cât de rău ar putea resimţi acest eşec după douăzeci de ani. Nu dorea să ajungă ca omul din faţa sa.

Şi nu va ajunge aşa.

— Zi-mi despre teoria cu complicele, spuse.

— Nu sunt prea multe de spus.

Pete deschise ochii.

— Există o declaraţie a unui martor despre un om mai în vârstă cu părul cărunt, care a vorbit cu Tony Smith şi care nu seamănă cu Carter. Şi sunt şi nişte coincidenţe cu privire la fereastra pe unde s-a operat răpirea.

— Destul de subţire.

— Ştiu. Câteodată lumea vrea ca lucrurile să fie mai complicate decât sunt în realitate.

— Este posibil să fi comis crimele singur. Principiul parcimoniei demonstrează că…

— Ştiu ce demonstrează principiul parcimoniei.

Pete îşi trecu mâna prin păr.

— Elementele nu trebuie să fie multiplicate inutil. Cea mai simplă soluţie valabilă în toate cazurile este cea la care te-ai gândit prima dată.

— Exact.

— Iar noi asta facem, nu? Îl prindem pe suspect demonstrăm că este vinovat şi e suficient. Legăm dosarul cu o fundiţă roşie, îl băgăm în fişetul cu cazuri rezolvate şi mergem mai departe. Caz închis, am terminat treaba. Ne mutăm la următorul.

Se gândi din nou la Lyons. La *ascensiune.*

— Fiindcă asta trebuie să facem, spuse.

— Dar câteodată nu e de ajuns.

Pete dădu din cap.

— Uneori lucrurile care par simple se dovedesc a fi mult mai complicate şi se omit detalii esenţiale.

— Şi în acest caz detaliile ar putea să însemne că un criminal scapă nepedepsit? întrebă ea.

— Cine ştie… Am încercat să nu mă gândesc la asta de-a lungul anilor.

— Cred că e mai bine aşa.

— Dar acum avem cazul lui Neil Spencer. Avem şoaptele şi monstrul. Şi îl avem şi pe *ticălosul* de Carter care stă la puşcărie şi care ştie ceva despre răpire.

Aştepta.

— Şi nu ştiu ce să fac în această privinţă, spuse Pete. Carter n-o să ne spună nimic. Iar pe prietenii lui i-am verificat de sute de ori. Sunt toţi curaţi.

Amanda se gândi puţin. Un imitator?

— Posibil. Deci Carter nu vorbise la întâmplare. Detaliile despre şoapte nu fuseseră dezvăluite niciodată presei şi totuşi el cunoştea acest aspect. Nu avusese niciun vizitator în afară de mine. Corespondenţa pe care o primea era verificată. Cum de *ştia* totuşi?

Frustrarea lui era atât de evidentă încât Amanda se miră că Pete nu dă cu pumnul în masă. În schimb, el dădu din cap şi-şi mută privirea. Măcar îl adusese puţin la viaţă, gândi Amanda. Asta era bine. La naiba cu calmul – credea că furia te motivează, iar Dumnezeu ştie că sunt momente când ai nevoie de un impuls care să te facă să mergi înainte. În acelaşi timp, îşi dădea seama că mare parte din furia lui Pete era îndreptată spre el însuşi: se învinovăţea că nu a fost în stare să afle adevărul. Şi asta era inutil. În plus, credea că vina este inutilă când e copleşită de emoţie. Când laşi vina să pună stăpânire pe tine, nu mai scapi de ea niciodată.

— Carter nu ne va ajuta niciodată, spuse ea. Nu va dori.

— Nu.

— Visul cu Tony Smith?

Dădu din mână a lehamite.

— Aici e un joc. Am mai auzit din astea. Nu am nicio îndoială că el l-a ucis pe Tony şi că ştie exact unde a ascuns cadavrul. Dar nu va spune niciodată. Nu când are un atu asupra noastră. Asupra *mea.*

Vedea clar acum cât de mult îl marcase întâlnirea cu Frank. Şi totuşi, oricât de greu ar fi fost, a acceptat această

întrevedere chinuitoare de bună voie, deoarece găsirea lui Tony Smith însemna atât de mult pentru el. Dar Carter descoperise un nou joc şi trebuiau să se concentreze acum pe el. Înţelegea zbuciumul lui Pete, dar, în realitate, Tony Smith murise demult, iar Neil Spencer putea fi încă în viaţă.

Era încă în viaţă.

— Ei bine, ne mai are la mână cu ceva, spuse Amanda. Dar reţine că te-ai dus să vezi dacă îi scapă vreo informaţie.

— Da.

— Păi am aflat, *ştie* ceva, nu? Asta nu putea veni din senin. Trebuie să descoperim cum a aflat.

Pete nu răspunse. Amanda se gândi.

Fără vizitatori. Fără corespondenţă.

— Are vreun prieten în închisoare, întrebă ea.

— Are o mulţime.

— Ceea ce este surprinzător până la un punct. Ucigaş de copii şi cu toate astea…

— Nu a fost niciun element sexual în crime, ceea ce îl ajută puţin. Iar fizic, arată ca un adevărat monstru. În plus, să nu uităm celebritatea – prostiile alea cu *Omul Şoaptă.* Are un mic regat acolo.

— OK. De cine e foarte apropiat?

— N-am idee.

— Dar putem afla, nu? Amanda se aplecă. Poate a aflat informaţia de la cineva? De la o persoană care l-a vizitat pe un prieten de-al lui. Prietenul i-a spus lui Carter. Carter vorbeşte cu tine.

Pete se gândi. Părea deranjat că nu-i venise lui ideea. Amanda se simţi mândră; bineînţeles, nu că ar fi avut nevoie să-l impresioneze. Dorea să-l motiveze sau măcar să nu mai pară atât de rănit.

— Da, spuse el. E o idee bună.

— Deci, la treabă!

Ezită.

— Nu că aş fi eu în poziţia de a-ţi da sarcini. Dar ar fi un punct de plecare, nu? Dacă ai timp…

— Am timp.

Se opri la uşă.

— Mai e ceva, spuse Pete. Ai zis că lui Carter i-a scăpat o informaţie – că ştie cumva de şoapte.

— Exact.

— Dar e vorba şi despre sincronizare. Timp de două luni a refuzat să mă vadă. Nu s-a mai întâmplat înainte. Şi brusc s-a răzgândit şi a vrut să mă vadă.

— Adică?

— Nu ştiu sigur. Dar s-ar putea să existe o explicaţie şi trebuie să fim pregătiţi.

Îi trebui un moment să înţeleagă ce vrea el să spună; se uită la fotografia lui Neil Spencer însă nu putea concepe această posibilitate.

Asta nu se va întâmpla.

Da, Pete avea dreptate. De două luni cazul stagna. Poate că decizia lui Carter de a vorbi însemna că lucrurile se vor pune în mişcare.

Şaptesprezece

În pauza de prânz, Jake a stat singur pe o bancă de pe terenul de joacă, uitându-se la alţi copii care fugeau de acolo, transpiraţi şi înfierbântaţi. Era zgomot, iar ceilalţi copii nu păreau interesaţi de el. Era prima zi de şcoală, dar copiii din clasa lui se cunoşteau de mult timp. Jake îşi dădu seama în acea dimineaţă că nu erau interesaţi să mai facă cunoştinţă cu altcineva. Dar nu îl deranja asta. Jake ar fi fost mai fericit dacă l-ar fi lăsat în clasă, să deseneze, dar nu era voie. În schimb, trebuia să stea afară, lângă nişte tufe, dând din picioare şi aşteptând să sune clopoţelul.

Mâine începi şcoala.

Sunt sigur că o să-ţi faci o mulţime de prieteni noi.

Tati nu ştia că se înşela destul de des. Totuşi, Jake se întreba dacă nu cumva ştia, deoarece tonul exprima mai mult dorinţă decât încredere. Poate undeva, în adâncul sufletului, ştiau amândoi că asta nu se va întâmpla niciodată. Mami i-ar fi spus că nu avea importanţă şi l-ar fi convins şi pe tati. Însă Jake se gândi că pentru tati avea importanţă. Era conştient că uneori îl dezamăgea.

Cel puţin, dimineaţa decursese bine, *în general.* Făcuseră nişte calcule mintale destul de uşoare şi se descurcase bine. În clasă era instalat pe perete un sistem de tip semafor pentru sancţionarea comportamentelor inadecvate, dar în dreptul numelor tuturor copiilor era culoarea verde. George, asistentul învăţătoarei, era drăguţ, dar doamna Shelley, învăţătoarea, părea într-adevăr foarte severă, iar Jake nu prea dorea să iasă în evidenţă din prima zi, Nu-şi putea face prieteni, dar putea măcar să se descurce şi fără ei. Treaba lui la şcoală era să facă tot ce i se spune – să completeze spaţiile goale cu răspunsuri corecte şi să se gândească singur la mai multe variante pentru fiecare întrebare.

Paf

Jake se dădu înapoi rapid în timp ce o minge de fotbal ateriză în tufişul de lângă el. Învăţase deja numele tuturor

copiilor din clasă şi cel care alerga să o aducă era Owen. Venea spre minge, dar se uita insistent la Jake, ceea ce îl făcu să creadă că aruncase dinadins mingea spre el. Dar poate Owen juca prost fotbal.

— *Scuze!*

— Nu-i nimic.

— Da. *Bine.*

Owen trase mingea din tufiş, uitându-se în continuare la Jake ca şi cum ar fi fost vina lui şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Nu avea niciun sens. Poate Owen era chiar prostuţ. Chiar şi aşa, mai bine ar pleca de acolo.

— Bună, Jake!

Întoarse privirea şi o văzu pe fetiţă în genunchi, în tufă. Îi veni inima la loc şi se ridică.

— Şşşt, îşi duse ea degetul la gură. Nu!

Se aşeză din nou. Dar îi venea greu. Îi venea să sară de pe bancă. Arăta exact la fel ca atunci când o văzuse prima dată. Purta aceeaşi rochiţă cu alb şi albastru, avea aceeaşi julitură pe genunchi, iar părul îi era prins ciudat într-o parte.

— Stai jos, spuse. Nu vreau să vadă ceilalţi copii că stai de vorbă cu mine.

— De ce?

— Pentru că nu ar trebui să fiu aici.

— Da, în primul rând nu porţi uniformă.

— Şi ăsta e un detaliu, da. Ce bine că te văd din nou, Jake! Mi-a fost dor de tine. Ţie ţi-a fost dor de mine?

Dădu din cap afirmativ, energic, apoi îşi impuse să se liniştească. Ceilalţi copii erau acolo, jucând fotbal. Nu voia să o dea de gol pe fetiţă. Dar ce bine era că o vedea din nou!

Adevărul este că se simţise foarte singur în casa nouă. Tati încercase de câteva ori să se joace cu el, dar se vedea că nu prea are chef. Se jucase vreo zece minute, apoi se ridicase spunând că îl dor picioarele, chiar dacă se vedea că vrea să facă altceva. În schimb, cu fetiţa se juca oricând şi oricât dorea el. Se aştepta s-o vadă *tot timpul* după ce se mutaseră în casa nouă, dar nu venise deloc.

Până acum.

— Ţi-ai făcut prieteni până acum? îl întrebă.
— Nu prea. Adam, Josh şi Hasan par simpatici. Owen nu e prea drăguţ.
— Owen e un mizerabil, spuse ea.
Jake se uită fix la ea.
— Da, mulţi sunt ticăloşi, nu-i aşa? adăugă ea repede. Şi nu toţi care se comportă prietenos chiar îţi sunt prieteni.
— Dar *tu* îmi eşti prietenă?
— *Eu* sigur că-ţi sunt prietenă.
— Mai vii să te joci cu mine?
— Aş vrea. Dar nu e chiar aşa de simplu, nu?
Jake se simţi dezamăgit, deoarece ştia că nu e aşa. Dorea să o vadă, dar tati nu era de acord ca Jake să vorbească cu ea.
Sunt aici. Suntem aici. O casă nouă, un nou început.
Jake simţea nevoia să fie mereu cu ea, dar nu aşa serioasă ca acum.
— Spune-mi, îl rugă ea, spune-mi poezioara.
— Nu vreau.
— Hai, spune-o.
— De laşi uşa întredeschisă, curând auzi o şoaptă.
— Şi restul.
Jake închise ochii.
— De te joci singur afară, acasă nu mai ajungi diseară.
— Continuă.
Acum abia îi mai auzea vocea fetei.
— De laşi geamul întredeschis, ciocănind îl auzi precis.
— Şi?
Cuvintele ei se auzeau atât de slab încât se confundau cu zgomotele din jur. Jake înghiţi în sec. Nu dorea să spună continuarea, dar făcu un efort şi vorbi încet, ca şi fetiţa.
— De singur eşti şi trist, Omul Şoaptă te ia precis.
Sună clopoţelul.
Jake deschise ochii şi îi văzu pe copiii de pe terenul de joacă adunaţi în faţa lui. Era şi Owen cu doi băieţi mai mari, pe care Jake nu-i cunoştea. Îl priveau. Era şi George acolo, cu o expresie preocupată pe chip. După o secundă, copiii începură să râdă şi se îndreptară spre uşa şcolii,

aruncându-i câte o privire peste umăr.
Jake întoarse capul.
Fetiţa dispăruse din nou.

— Cu cine vorbeai la prânz?
Jake nu dorea să-l bage în seamă pe Owen. Trebuiau să compună nişte scrisori în care să introducă nişte cuvinte date şi dorea să se concentreze, aşa cum li se atrăsese atenţia. Evident, pe Owen nu-l interesa; se aplecase peste bancă uitându-se fix la Jake. Îi era clar că Owen era un băiat căruia nu-i plăcea să i se dea ordine. Ştia şi că nu era o idee bună să-i povestească lui Owen despre fetiţă. Lui tati nu-i plăcea că Jake vorbeşte cu ea, dar măcar nu râdea de el. Era sigur că Owen ar fi râs.
Dădu din umeri.
— Cu nimeni.
— Era *cineva.*
— N-am văzut pe nimeni acolo. Tu ai văzut pe cineva?
Owen se gândi, apoi se sprijini de spătar.
— *Ăla* era scaunul lui Neil, spuse.
— Ce era?
— Scaunul tău, tâmpitule! Era al lui Neil.
Owen părea enervat, cu toate că Jake nu ştia cu ce greşise. Doamna Shelley le spusese tuturor dimineaţă unde să se aşeze. Nu era ca şi cum îi luase intenţionat locul lui Neil.
— Cine e Neil?
— Era colegul nostru anul trecut, spuse Owen. Nu mai este colegul nostru deoarece l-a luat cineva. Iar acum tu i-ai luat scaunul.
Owen greşea.
— Anul trecut aţi fost în clasa pregătitoare, spuse Jake. Deci ăsta nu a fost niciodată scaunul lui Neil.
— *Ar fi fost,* dacă nu l-ar fi luat.
— Unde s-a mutat?
— Nu s-a mutat nicăieri. Cineva l-a luat.
Jake nu ştia ce să creadă, deoarece nu înţelegea nimic. Părinţii lui Neil îl luaseră undeva, dar nu se mutaseră? Jake

se uită la Owen, iar ochii plini de furie ai băiatului ascundeau un secret întunecat, pe care dorea să-l împărtăşească.

— L-a luat *un om rău,* spuse Owen.

— Unde l-a luat?

— Nimeni nu ştie. Dar acum e mort, iar tu stai pe scaunul lui.

O fată pe nume Tabby stătea în aceeaşi bancă cu ei.

— E îngrozitor, îi spuse ea lui Owen. Nu se ştie dacă Neil a murit. Am întrebat-o pe mama şi a spus că nu e bine să vorbim despre asta.

— *Este* mort.

Owen se întoarse spre Jake şi gesticulă, arătând spre scaun.

— Asta înseamnă că tu urmezi.

Nu avea niciun sens, îşi zise Jake. Owen nu se gândise la toate aspectele. În primul rând, orice i se întâmplase lui Neil, nu stătuse niciodată pe *acest* scaun, deci nu îl putea considera blestemat sau ceva de genul ăsta.

Şi mai era o posibilitate. Ştia că nu ar trebui să o spună şi tăcu o clipă. Apoi îşi aminti ce îi spusese fetiţa afară şi cât de singur se simţea. Se gândi că dacă Owen se comporta aşa cu el, de ce nu s-ar comporta şi el cu Owen la fel?

— Poate înseamnă că eu voi fi *ultimul,* spuse.

Owen îşi miji ochii.

— Ce vrei să spui?

— Poate omul rău îi va lua pe toţi copii din clasă, unul câte unul, şi îi va înlocui cu alţi copii. Deci asta înseamnă că omul te va lua pe tine înaintea mea.

Tabby îşi reţinu un ţipăt şi, speriată, izbucni în lacrimi.

— Ai făcut-o pe Tabby să plângă, constată Owen.

Învăţătoarea veni la pupitrul lor.

— Doamna învăţătoare, Jake i-a spus lui Tabby că Omul Şoaptă o va ucide aşa cum l-a ucis pe Neil, iar ea s-a speriat şi plânge.

Şi aşa Jake ieşi în evidenţă din prima zi de şcoală.

Tati va fi foarte dezamăgit.

Optsprezece

Ziua decurse mai bine decât mă aşteptasem.

Opt sute de cuvinte puteau fi considerate puţine, dar, după ce nu ai scris nimic luni de zile, era cel puţin un început.

Citesc acum din nou.

Rebecca.

În acel moment, era vorba despre ea. Nu era începutul unei poveşti, ci începutul unei scrisori, una greu de citit. Aveam atâtea amintiri frumoase şi ştiu că, pe măsură ce voi continua, mă vor copleşi; oricât de mult o iubeam şi îi simţeam lipsa, nu puteam nega un resentiment profund, o frustrare la gândul că mă părăsise şi pe mine, şi pe Jake; nu puteam îndura singurătatea într-un pat gol. Nu puteam suporta sentimentul că am fost *abandonat* şi lăsat singur să înfrunt realitatea. Bineînţeles, nu era vina ei pentru ceea ce mi se întâmpla, dar durerea era ca o mâncare cu prea multe ingrediente, unele din ele nedigerabile. În ceea ce scrisesem cu sinceritate era doar o parte din sentimentele pe care le trăiam.

Schiţa de bază, în esenţă. Acum aveam o idee despre ceea ce urma să scriu. Un bărbat, în speţă eu, îşi pierduse soţia – de exemplu, ea. Şi oricât de dureroasă ar fi explorarea sentimentelor, mă simt în stare să o fac, trecând de la urâţenie la frumuseţe şi sperând să ajung în final la un sentiment de acceptare şi de împăcare. Uneori, scrisul poate ajuta în procesul de vindecare. Nu ştiam dacă aşa va fi şi în cazul meu, dar aveam un scop.

Am salvat fişierul şi m-am dus să-l iau pe Jake de la şcoală.

Când am ajuns acolo, ceilalţi părinţi stăteau aliniaţi lângă perete, aşteptând. Probabil era o regulă strictă, legată de locul unde trebuia să stai să aştepţi, dar fusese o zi lungă şi am decis să nu-mi pese. Am zărit-o în schimb pe Karen stând singură lângă poartă şi m-am dus la ea. După-amiaza era mai cald decât dimineaţa, dar tot era îmbrăcată gros,

ca şi cum se pregătea de ninsoare.

— Bună, din nou, spuse. Crezi că a supravieţuit?

— Sunt sigur că ar fi sunat de la şcoală până acum dacă nu ar fi supravieţuit.

— Îmi imaginez... Cum a fost ziua ta?... Cum au fost cele şase ore de libertate?

— O zi interesantă, am răspuns. În sfârşit, am intrat în garaj şi am descoperit că fosta proprietară a depozitat acolo o grămadă de vechituri.

— A, ce enervant! Ce *şmecheră!.*

Am râs de complezenţă. Scrisul îmi mai potolise neliniştea legată de persoana care intrase în curte, dar acum întâmplarea îmi revenea în minte.

— M-am trezit şi cu un tip dând târcoale casei.

— Oh, asta nu sună bine.

— Da. A zis că a crescut în casa asta şi că vrea să arunce o privire. Nu ştiu ce să cred.

— Sper că nu l-ai lăsat să intre?

— Dumnezeule, nu!

— Unde te-ai mutat?

— Pe strada Garholt.

— Noi stăm după colţ.

Dădu din cap.

— Nu cumva e *casa groazei?*

Casa groazei. M-am întristat puţin.

— Probabil. Cu toate că eu prefer să cred că are personalitate.

— Oh, are!

Dădu din cap din nou.

— Am văzut că era de vânzare vara trecută. Evident, nu e *deloc* înfricoşătoare în sine, dar Adam spunea că arată ciudat.

— Atunci, este chiar locul potrivit pentru mine şi Jake.

— Sunt sigură că nu e adevărat.

Zâmbi, apoi se îndepărtă de zid în timp ce uşa şcolii se deschidea.

— Gata! Au dat drumul la creaturi!

Învăţătoarea lui Jake ieşi în prag, uitându-se după părinţi,

întorcând capul şi strigând fiecare copil. Veneau în fugă, unul câte unul, cu rucsacul pe umăr şi sticla de apă bălăngănindu-se. *Doamna Shelley,* mi-am amintit. Avea o privire aspră. Eram sigur că s-a uitat la mine de câteva ori, dar nu am apucat să-i spun că sunt tatăl lui Jake. Un băiat care am presupus că este Adam a venit lângă noi, iar Karen l-a mângâiat pe cap.

— Ai avut o zi bună, băiete?

— Da, mamă.

— Hai să mergem!

Se întoarse spre mine.

— Pe mâine!

— Sigur.

După ce s-au îndepărtat, am mai aşteptat puţin până când mi s-a părut că am rămas ultimul. În sfârşit, doamna Shelley îmi făcu semn să mă apropii. Am traversat curtea.

— Sunteţi tatăl lui Jake?

— Da.

Jake ieşi afară, îndreptându-se spre mine, cu ochii în pământ, arătând mic şi smerit. *Oh, Doamne,* m-am gândit. S-a întâmplat ceva. De aceea am rămas ultimii.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic important, spuse doamna Shelley. Totuşi, doream să vorbim. Vrei să-i spui tatălui tău ce s-a întâmplat, Jake?

— Am fost pus pe culoarea galbenă, tată.

— Ce anume?

— Avem un sistem asemănător semaforizării instalat pe perete, explică doamna Shelley. Pentru obrăznicii. Ca rezultat al comportamentului său, Jake este primul care a fost trecut pe culoarea galbenă. Deci nu a fost un început ideal.

— Cea făcut?

— I-am zis lui Tabby că o să moară, spuse Jake.

— Şi lui Owen, adăugă Shelley.

— Şi lui Owen.

— Bine… am răspuns.

Şi pentru că nu găseam nimic mai inteligent să adaug,

am zis:

— Toţi *o să* murim.

Doamna Shelley nu a fost impresionată.

— Nu e amuzant, domnule Kennedy.

— Ştiu.

— Am avut un elev anul trecut, spuse doamna Shelley. Neil Spencer? Poate aţi auzit despre el la ştiri.

Cunoşteam vag numele.

— A dispărut, spuse.

— A, da.

Îmi aminteam acum. Ceva despre un copil care a fost lăsat să iasă singur pe stradă.

— A fost îngrozitor. Doamna Shelley se uită la Jake şi ezită. Nu ne face plăcere să discutăm despre asta. Jake a sugerat că ceilalţi copii ar putea fi următoarele victime.

— În regulă. Deci este… pe culoarea galbenă.

— Toată săptămâna viitoare. Dacă ajunge pe roşu, trebuie să mergem la directoare.

M-am uitat în jos la Jake, care arăta foarte supărat. Nu mi-a plăcut ideea de a fi făcut de râs în public, pus la zidul infamiei, dar în acelaşi timp eram supărat pe el. A spus ceva îngrozitor. Dar de ce a făcut aşa ceva?

— În regulă, spusei. Să ştii că sunt dezamăgit de comportamentul tău, Jake. Foarte dezamăgit.

Îşi lasă capul mai jos.

— Vorbim noi acasă. M-am întors spre doamna Shelley. Şi nu se va mai întâmpla, promit.

— Vă rog să vă asiguraţi că nu se mai întâmplă. Mai este o problemă.

Veni mai aproape de mine şi vorbi mai încet, chiar dacă era evident că Jake putea auzi.

— Unul dintre profesorii asistenţi l-a văzut în pauza de prânz şi s-a îngrijorat puţin. A spus că Jake vorbea singur?

Am închis ochii şi am simţit că îmi fuge pământul de sub picioare. Doamne, nu şi asta. Nu în faţa tuturor. De ce lucrurile nu erau mai simple?

De ce nu ne puteam *adapta* aici?

— Voi discuta cu el, am spus din nou.

Numai că Jake refuza să vorbească cu mine.

În drum spre casă, am încercat să aflu mai multe informaţii de la el, cu blândeţe la început, dar după ce am văzut că tace, chiar m-am enervat. Ştiam că am greşit, dar adevărul era că nu eram supărat pe *el.* Era vorba doar de situaţia în sine. Eram necăjit că lucrurile nu au mers bine, aşa cum am sperat. Şi dezamăgit că acest prieten imaginar se întorsese. Şi îngrijorat cu privire la ce puteau crede ceilalţi copii şi cum se vor comporta cu el. În final, am tăcut şi eu, iar acum mergeam unul lângă altul ca doi străini.

Ajunşi acasă, m-am uitat în ghiozdanul lui. Măcar Pachetul cu Lucruri Speciale era tot acolo. Avea şi ceva de citit, ceva simplu pentru el.

— Am stricat totul, nu-i aşa? spuse încet Jake.

Am pus hârtiile jos. Stătea lângă canapea, cu capul plecat şi arăta mai mic ca niciodată.

— Nu, am spus. Bineînţeles că nu.

— Aşa crezi tu.

— Nu cred, Jake. Chiar sunt foarte mândru de tine.

— Eu nu. Mă urăsc.

Auzind că vorbeşte aşa, am simţit că mi se opreşte inima.

— Nu vorbi aşa, am zis repede, apoi m-am pus în genunchi, încercând să-l îmbrăţişez.

Dar nu avu nicio reacţie.

— *Niciodată* să nu mai spui asta!

— Pot să desenez? întrebă fără vlagă.

Am tras adânc aer în piept, depărtându-mă puţin. Doream din tot sufletul să vorbesc cu el, dar era clar că nu va vorbi acum. Poate mai târziu. *Vom vorbi.*

— Sigur.

M-am dus în birou, am deschis laptopul ca să revăd ce lucrasem. *Mă urăsc.* L-aş fi certat, dar, sincer, erau cuvintele pe care mi le spuneam şi eu destul de des în ultimul an. Aşa simţeam şi eu. De ce eram un ratat? De ce nu puteam să spun sau să fac ce trebuie? Rebecca îmi spusese mereu că Jake şi cu mine ne asemănăm şi poate ne treceau prin minte aceleaşi gânduri acum. Chiar dacă

era adevărat că ne iubeam chiar şi când ne certam, nu însemna că ne iubeam pe noi înşine.

De ce spusese ceva atât de groaznic la şcoală? Vorbise singur, dar desigur nu asta era problema. Eram sigur că era vorba de fetiţa cu care vorbea – că în sfârşit *ne găsise* – şi nu ştiam ce să fac. Dacă nu-şi putea face prieteni reali, va avea mereu prieteni imaginari. Iar dacă aceştia îl făceau să se comporte aşa cum s-a comportat azi, cu siguranţă va avea nevoie de ajutor, nu?

— Joacă-te cu mine!

Am ridicat privirea de pe ecranul laptopului.

A urmat un moment de tăcere şi a început să-mi bată inima tare.

Vocea se auzise din sufragerie, dar nu semăna cu vocea lui Jake. Era guturală şi maliţioasă.

— Nu vreau.

Ăsta era Jake.

M-am dus în prag, ascultând intenţionat.

— Joacă-te cu mine, spuse.

— Nu.

Cu toate că ambele voci trebuiau să aparţină fiului meu, păreau atât de diferite încât credeai că era un alt copil acolo, cu el. Numai că nu semăna deloc cu vocea unui copil. Era o voce prea bătrână şi groasă. M-am uitat la uşa din faţă. Nu o încuiasem când intrasem şi probabil nici lanţul nu era pus. Oare era posibil să fi intrat cineva în casă? Nu – doar eram în camera de alături. Aş fi auzit dacă intra cineva.

— Ba da. O să te joci cu mine.

Vocea suna plină de satisfacţia anticipării perspectivei.

— Mă sperii, spuse Jake.

— Vreau să te sperii.

Auzind asta, am intrat în sfârşit în sufragerie, mergând repede. Jake stătea în genunchi pe podea lângă desene, privindu-mă fix cu ochi mari, îngroziţi.

Era singur singurel, dar nu asta mă speria. Cum se întâmplase şi înainte în casă, se simţea o prezenţă în cameră, ca şi cum ceva sau cineva tocmai o zbughise afară

din cameră, înainte să intru.

— Jake? l-am strigat încet.

Înghiţi în sec, de parcă îi venea să izbucnească în plâns.

— Jake, cu cine vorbeai?

— Cu nimeni.

— Te-m *auzit* vorbind. Te prefăceai că eşti altcineva. Cineva care dorea să se joace cu tine.

— Ba nu, nu vorbeam!

Brusc, părea mai puţin îngrozit decât furios, ca şi cum îl dezamăgisem cumva.

— Întotdeauna spui asta şi nu e corect!

Am clipit surprins, stând acolo neajutorat în timp ce Jake începu să-şi îndese hârtiile în Pachetul cu Lucruri Speciale. Nu spuneam asta mereu, nu-i aşa? Ştia că nu-mi plăcea să vorbească singur – mă deranja – dar, în realitate, nu îl *certasem* niciodată pentru asta.

Am traversat camera şi m-am aşezat pe canapea lângă el.

— Jake!

— Mă duc în camera mea!

— Te rog, nu! Îmi fac griji pentru tine.

— Ba nu, nu-i adevărat. Nu-ţi pasă de mine.

— *Nu e* adevărat!

Dar trecu pe lângă mine şi se duse spre sufragerie. Instinctul îmi spunea să-l las acum în pace să se răcorească şi să vorbim mai târziu – dar voiam şi să-l calmez. Mă luptam să găsesc cuvintele potrivite.

— Credeam că-ţi *place* de fetiţă, am spus. Credeam că *vrei* să o mai vezi.

— Nu era ea!

— Atunci cine era?

— Băiatul din podea.

Dispăru în hol.

Am stat acolo câteva minute, incapabil să gândesc sau să spun ceva. Băiatul din podea. Mi-am adus aminte de vocea răguşită cu care Jake vorbea singur. Şi, desigur, era singura explicaţie pentru ceea ce auzisem. Dar chiar şi aşa, mă trecu un fior. Nu semăna deloc cu vocea lui.

Vreau să te sperii.

Şi deodată aruncai o privire în jos. Jake îşi strânsese majoritatea hârtiilor, dar una rămăsese pe jos, cu câteva creioane. Galben, verde şi mov.

Mă uitai fix la desen. Jake desenase fluturi. Erau schiţaţi copilăreşte, neclari, dar uşor de recunoscut, semănând cu cei pe care îi văzusem dimineaţa în garaj. Dar era imposibil, deoarece el nu fusese niciodată acolo. Tocmai voiam să ridic hârtia şi să o examinez mai de aproape, când l-am auzit izbucnind în plâns.

M-am ridicat şi am fugit pe hol, tocmai când el ţâşni din biroul meu, suspinând, trecând pe lângă mine şi fugind sus pe scări.

— Jake!

— Lasă-mă în pace! *Te urăsc!*

L-am privit trecând în fugă pe lângă mine. Mă simţeam neajutorat, incapabil să ţin pasul cu ceea ce se întâmplă. Nu înţelegeam nimic.

Trânti uşa camerei.

Buimăcit, am intrat în birou.

Atunci, am văzut pe ecran cuvintele teribile pe care le scrisesem Rebeccăi. Am scris cât de greu este fără ea, cât de mult o învinovăţesc că m-a părăsit şi m-a lăsat cu toate pe cap, să mă descurc singur. Erau cuvinte pe care fiul meu le citise. Şi atunci am închis ochii şi totul mi-a fost foarte clar.

Nouăsprezece

Pete stătea la masă când se auzi telefonul. Ar fi trebuit să gătească sau să se uite la televizor, dar era frig şi întuneric în bucătărie, iar sufrageria era cufundată în linişte. Se uita la sticlă şi la fotografie.

Le privea de ceva timp.

Avusese o zi grea, care îl marcase. Întrevederea cu Carter, de astăzi, se desfăşurase mai rău ca de obicei. În ciuda faptului că nu se mai gândea la comentariile Amandei, pe Pete îl obseda descrierea ucigaşului din visul cu Tony Smith. Noaptea trecută se hotărâse să-l uite pe Neil Spencer, dar acum era imposibil. Cazurile erau legate între ele. Şi el era implicat.

Ce rol avea? Toată după-amiaza i-a interogat pe vizitatorii prietenilor lui Carter fără niciun rezultat, cel puţin până acum. Totuşi, erau câţiva care trebuiau cercetaţi mai îndeaproape. Adevărul trist e că ticălosul avea mai mulţi prieteni în închisoare decât Pete în libertate.

Hai, bea!

Eşti inutil. Eşti neînsemnat. Hai, bea!

Impulsul era mai puternic ca niciodată, dar putea supravieţui. La urma urmei, până acum rezistase. Şi totuşi ideea de a băga sticla sigilată înapoi în dulapul din bucătărie îl dispera. Dorinţa de a bea era greu de stăpânit.

Îşi sprijini bărbia în palmă, atingând uşor cu degetele pielea din în jurul gurii şi se uită la poza cu Sally.

În urmă cu mulţi ani, în efortul de a nu se mai urî, Sally îl încurajase să scrie pe două coloane o listă cu trăsături pozitive şi una cu trăsături negative, ca să poată vedea singur că există un echilibru între ele. Dar asta nu-i folosise la nimic. Sentimentul de eşec era prea bine înrădăcinat ca să dispară astfel. Sally încercase din toate puterile să-l ajute, dar, până la urmă, el se întorcea tot la băutură.

Şi se putea vedea asta chiar în fotografie. Cu toate că arătau fericiţi amândoi, semnele erau acolo. Sally ţinea ochii larg deschişi în soare, pielea ei strălucea, în timp ce el

părea nesigur, ca şi cum o parte din el ura lumina soarelui. Se iubeau profund, dar dăruirea şi acceptarea iubirii erau limbaje pe care el nu le înţelegea. Credea că nu merită asemenea dragoste, se îneca în băutură şi se transformase în omul care era acum. Ca şi în cazul tatălui său, distanţa îl ajută să înţeleagă totul. Bătăliile sunt mai uşor de descifrat privite de sus.

Prea târziu.

Trecuseră atât de mulţi ani, dar încă se mai întreba unde era şi ce făcea Sally. Singura consolare era că probabil era fericită pe undeva. Şi că despărţirea lor a salvat-o de la o viaţă chinuită lângă el. Se consola cu ideea că era pe undeva în lume şi trăia viaţa pe care o merita dintotdeauna.

Asta pierzi dacă bei.

De aceea nu merită.

Dar, bineînţeles, vocea avea şi un răspuns la asta, aşa cum avea la orice. Dacă tot a pierdut cea mai preţioasă fiinţă din viaţa sa, de ce să se mai chinuie?

Ce importanţă mai avea?

Privea sticla fix. Simţi apoi vibraţia telefonului în tocul de la şold.

Se întoarce mereu la mine, nu-i aşa?

Se termină mereu acolo unde începe.

Cuvintele lui Frank Carter îi reveneau în minte în timp ce mătura cu lumina lanternei terenul viran, mergând încet şi atent în întunericul negru ca smoala. Senzaţia de greaţă şi presimţirea rea din suflet se puteau compara doar cu sentimentul de eşec. *Certitudinea* eşecului.

Cuvintele lui Carter păruseră aruncate la întâmplare, în acel moment, dar ar fi trebuit să ştie mai bine. Nimic din ceea ce spunea Carter nu era fără sens. Ar fi trebuit să recunoască subtilitatea mesajului care poate fi, intenţionat, înţeles doar retrospectiv.

În faţă îi apărură reclamele, cortul şi siluetele ofiţerilor mişcându-se atent în jur. Greaţa se intensifică şi aproape că îşi pierdu echilibrul. *Pas cu pas.* Acum două luni, fusese aici

ca să caute un băieţel care dispăruse. În această noapte, era aici deoarece fusese găsit un băieţel.

Îşi amintea acum, că în acea seară de iulie, îşi lăsase cina să se răcească pe masa din sufragerie. În această seară era sticla pe masă. Dacă găsea aici ceea ce se aştepta el să găsească, atunci putea să o deschidă când ajungea acasă.

Ajunse sub copertină şi stinse lanterna. Era inutilă în lumina reclamelor din jur. Aşa cum zăcea întins în mijlocul lor, se gândi că era prea multă lumină. Încă nu era pregătit pentru asta. Întorcându-se, îl zări lângă cort pe comisarul-şef Lyons, care se uita la el cu o privire goală. Pentru o clipă, Pete crezu că desluşeşte o umbră de satisfacţie în privirea lui – *ar fi trebuit să previi asta* – apoi îşi întoarse brusc privirea spre un televizor cu ecranul spart. Îşi dădu seama că Amanda era lângă el.

— De aici a fost luat, spuse Pete.

— Nu putem şti cu siguranţă.

— Sunt sigur, spuse el.

Se întoarse şi privi în întuneric. Strălucirea luminilor şi intensitatea activităţii din faţa lor contrastau cu întunericul în care era cufundat terenul viran din jurul lor.

— Se termină mereu acolo unde începe, spuse Amanda. Aşa ţi-a spus Carter, nu?

— Da. Ar fi trebuit să acord mai multă atenţie acestui detaliu.

— Sau ar fi trebuit să acord eu mai multă atenţie. Nu e vina ta.

— Atunci nici a ta.

— Poate.

Zâmbi trist.

— Dar aveai nevoie, mai mult decât mine, să auzi o încurajare.

Putea jura că nu era adevărat. Arăta palidă şi bolnavă. În ultimele luni, observase cât de eficientă şi de capabilă era şi avea impresia că era şi ambiţioasă – îşi imaginase că acest caz o poate ajuta în carieră fără să înţeleagă pe deplin toate implicaţiile. Simţea o înrudire stranie cu ea. Descoperirea cadavrelor acelor băieţei în casa lui Carter îl

zdruncinase pentru o vreme. Ştia că Amanda e muncitoare şi spera la fel de mult ca şi el acum douăzeci de ani, iar în acest moment, oricare ar fi fost aşteptările ei, se simţea rănită.

Dar despre această înrudire nu putea vorbi cu voce tare. Fiecare mergea singur pe drumul său. Ajungeai la capăt sau nu.

Amanda răsuflă încet.

— Mizerabilul *ştia,* spuse ea. Nu?

— Da.

— Deci, întrebarea e *cum* a aflat?

— Încă nu ştiu sigur. Nu am găsit nimic până acum. Dar am o listă lungă de prieteni pe care trebuie să-i anchetăm din nou.

Ea ezită.

— Vrei să vezi cadavrul?

Poţi să bei ceva când ajungi acasă.

Te las eu.

— Da, răspunse el.

Se duseră împreună spre copertină, unde zăcea trupul băiatului cu picioarele depărtate, aproape de televizorul vechi. Rucsacul ponosit de tip armată era pe jos, lângă el. Pete făcu tot posibilul să înregistreze detaliile cu detaşare. Hainele, desigur: pantalonii albaştri de jogging; tricoul alb care fusese tras peste faţa băiatului, era întors pe dos.

— Acest detaliu nu a fost făcut public niciodată, spuse Pete.

O altă legătură cu Carter.

— Nu prea e sânge.

Se uită în jurul cadavrului.

— Nu e destul sânge, în orice caz – rănile nu justifică această cantitate mică de sânge. A fost ucis în altă parte.

— Aşa se pare.

— Asta e diferenţa dintre noul ucigaş şi Carter. Carter i-a ucis şi i-a ţinut pe acei copii în dependinţa casei, acolo unde i-am găsit. Nu a încercat să scape de cadavre.

— În afară de Tony Smith.

— Cu el condiţiile au fost diferite. Şi, în plus, a fost într-un

loc public.

Gesticulă, arătând împrejurimile.

— Cine a făcut asta a dorit ca trupul să fie găsit. Şi nu oriunde. Acolo unde a început, cum mi-a spus Carter.

Poţi să bei ceva când ajungi acasă.

— Hainele sunt cele pe care le purta când a dispărut. Cu excepţia rănilor, pare că a fost bine îngrijit. Nu este foarte slab.

— Altă diferenţă faţă de Carter, spuse Amanda.

— Da.

Pete închise ochii, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Înainte de a fi ucis, Neil Spencer fusese ţinut undeva două luni. Fusese îngrijit. Şi apoi s-a întâmplat ceva. În final, a fost adus în locul de unde fusese răpit.

Ca un cadou, se gândi el.

Un cadou dăruit de cineva şi pe care nu îl mai doresc.

— Rucsacul! Deschise ochii. Este o sticlă de apă în rucsac?

— Da. Să-ţi arăt.

O urmă îndeaproape, înconjurând trupul băiatului. Îşi puse mânuşile ca să deschidă dopul şi se uită înăuntru. Sticla de apă era plină pe jumătate. Încă ceva. Un iepuraş bleu de pluş – o jucărie cu care dormea. Asta nu fusese niciodată pe listă.

— Îl avea cu el?

— Încercăm să aflăm de la părinţi.

Amanda se scotoci în buzunar.

— Cred că da. Cred că îl avea cu el şi ei nu ştiau.

Pete dădu din cap încet. Acum ştia totul despre Neil Spencer. Băiatul era indisciplinat la şcoală. Agresiv. Maturizat înainte de vreme şi înrăit, ca oamenii care sunt loviţi de viaţă.

Dar dincolo de toate acestea, era doar un băiat de şase ani.

Făcu un efort să privească trupul băiatului cu detaşare, fără să ţină seama de sentimentele pe care i le evoca sau de amintirile stârnite. Ar fi putut să bea ceva când ajungea acasă.

Îl vom prinde pe cel care ţi-a făcut asta.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă, luminându-şi drumul cu lanterna când pătrunse din nou în întuneric.

— Voi avea nevoie de tine la anchetă, Pete, strigă Amanda după el.

— Ştiu.

Dar se gândea la sticla de băutură lăsată pe masa din sufragerie şi se abţinea cu greu să nu o rupă la fugă. Şi te voi ajuta!

Douăzeci

Bărbatul stătea în întuneric, tremurând.

Deasupra lui, cerul negru era senin şi spuzit de stele. Răcoarea nopţii contrasta cu dogoarea zilei care trecuse. Dar nu răcoarea îl făcea să tremure. Chiar dacă refuza să se gândească în mod direct la ceea ce făcuse în acea după-amiază, impactul acţiunilor sale îi marcase fiecare fibră a fiinţei.

Nu mai ucisese niciodată până azi.

Înainte, îşi imaginase că era pregătit să o facă, iar în acel moment se lăsase condus de furia şi de ura pe care o simţea. Dar actul în sine îl debusolase, acum era nesigur de sentimentele sale. În această seară a râs şi apoi a plâns. Se cutremura de ruşine, se ura pe el, dar şi dansa în baie într-o euforie confuză. Era imposibil de descris.

Deschisese o uşă care nu se va mai închide niciodată şi experimentase ceva ce puţini oameni de pe planetă experimentaseră deja sau o vor face vreodată. Nu exista un ghid sau un curs de pregătire pentru călătoria în care pornise. Nu exista o hartă ca să urmărească traseul. Actul uciderii în sine îl abandonase în derivă pe o mare de emoţii.

Trase încet în piept aerul răcoros al nopţii; trupul îi cânta de bucurie.

Era atât de linişte aici încât auzea adierea din aer, ca şi cum lumea murmura secrete în somn. Luminile stradale străluceau în depărtare, dar el era atât de departe de lumină. Stătea ca o stană de piatră. Cineva putea trece pe lângă el fără să-l vadă. Totuşi, el l-ar vedea – sau cel puţin l-ar simţi. Se simţea acordat la vibraţia lumii. Iar acum, dimineaţa devreme, îşi dădea seama că era complet singur aici.

Aştepta.

Tremura.

Era greu să-şi amintească furia resimţită în această după-amiază. Mânia îl mistuia zbătându-i-se în piept şi întregul corp se undui sub forţa sa, ca o marionetă trasă de sfori.

Mintea îi era invadată de o lumină orbitoare şi poate de aceea nu era în stare să-şi aducă aminte ce făcuse, chiar dacă încerca. Avea impresia că ieşise din corpul său şi că lăsase o altă entitate să iasă la suprafaţă. Dacă ar fi fost credincios, ar fi fost uşor să-şi imagineze că este posedat de o forţă externă. Dar nu era şi ştia că cel care preluase controlul în acele momente teribile venea din interior.

Acum entitatea dispăruse – sau se furişase înapoi în peşteră. Resimţea doar o urmă de vinovăţie şi de neîmplinire. Văzuse în Neil Spencer un copil cu probleme, care avea nevoie să fie salvat şi crezuse că el este omul potrivit. Îl ajutase şi îl hrănise pe Neil. Îl adăpostise în casă. Îl îngrijise.

Nu avusese intenţia să-l rănească.

Şi, timp de două luni, funcţionase. Simţise o pace interioară. Prezenţa băiatului şi aparenta mulţumire a sa era ca un balsam pentru el. Pentru prima dată trăia într-o lume nu numai posibilă, ci şi *corectă,* ca şi cum o rană pe care o avea de mult timp în corp începuse, în sfârşit, să se vindece.

Dar, bineînţeles, totul fusese o iluzie.

Neil îl minţise de la început, irosindu-i timpul şi doar *prefăcându-se* că este fericit. În final, fusese forţat să accepte că acea licărire de bunătate, pe care îşi imaginase că o văzuse în ochii băiatului, nu fusese reală niciodată. Era doar un şiretlic şi o minciună. Fusese prea naiv şi credul. Neil Spencer era doar un şarpe deghizat în copil şi adevărul este că meritase pe deplin ce i se întâmplase astăzi…

Inima îi bătea foarte tare.

Scutură din cap şi încercă să se calmeze respirând rar, regulat şi alungându-şi gândurile din minte. Ce se întâmplase azi era dezgustător. Dacă, printre toate emoţiile, ar fi simţit o armonie şi o satisfacţie stranie, ar fi fost oribil şi greşit şi ar fi trebuit să se împotrivească acestui sentiment. În schimb, trebuia să se agaţe de liniştea resimţită acum câteva săptămâni, chiar dacă s-a dovedit a fi falsă. Făcuse o alegere greşită – asta era tot. Neil fusese o greşeală care nu se va mai repeta niciodată.

Următorul băieţel va fi perfect.

Douăzeci şi unu

În acea noapte, ca niciodată, nu puteam adormi deloc.

Nu reuşisem să rezolv nimic cu Jake după discuţia noastră. Puteam să mă justific de ce scrisesem despre Rebecca, dar era imposibil să-i explic unui băieţel de şapte ani şi să-l fac să înţeleagă. Pentru el, erau cuvinte împotriva mamei sale. Nu voia să mai vorbească cu mine şi nu ştiam dacă măcar mă ascultă. La culcare, refuză povestea şi am stat acolo neajutorat, oscilând între frustrare, ură de sine şi *nevoia* disperată de a-l face să înţeleagă. În final, l-am sărutat uşor pe tâmplă. I-am spus că-l iubesc şi i-am urat noapte bună, sperând că mâine dimineaţă totul va fi bine. Ca şi cum s-ar rezolva aşa... Mâine va fi o nouă zi, dar nu aveam niciun motiv să cred ca va fi o zi mai bună.

Mai târziu, m-am întins în pat, zvârcolindu-mă când pe-o parte, când pe alta, încercând să adorm. Nu suportam distanţa care se instala între noi. Mai rău, nu ştiam cum să pun capăt acestei distanţe sau măcar s-o scurtez. Şi stând aşa, întins în pat, pe întuneric, îmi răsuna în minte vocea răguşită cu care vorbea Jake şi simţeam un fior rece pe şira spinării.

Vreau să te sperii.

Băiatul din podea.

Însă cel mai tare mă deranja desenul cu fluturi. Garajul era închis cu lacătul. Jake nu avea cum să fi intrat acolo fără ca eu să ştiu. Am privit de câteva ori desenul cu mai multă atenţie şi nu mă înşelasem. Cumva îi văzuse. Dar cum şi unde?

Era o coincidenţă, bineînţeles; trebuia să fie. Poate erau nişte fluturi banali şi eu nu ştiam. Fluturii din garaj trebuie să fi venit de undeva, la urma urmei. Evident, am încercat să vorbesc cu Jake şi despre ei. De asemenea, refuza să-mi răspundă. Aşa că acum, în timp ce mă zvârcoleam încercând să adorm, îmi dădeam seama că nu găseam argumente ca să dezleg misterul fluturilor. Trebuia să sper că totul va fi bine mâine dimineaţă.

Sticlă spartă.
Un bărbat strigă.
Mama ţipă.
Trezeşte-te, Tom.
Trezeşte-te acum.
Cineva mă zgâlţâia de picior.
Sării din pat, ud leoarcă de transpiraţie, cu inima bubuind de-mi spărgea pieptul. În dormitor era linişte, întuneric beznă – era miezul nopţii. Jake stătea la marginea patului, iar în spatele lui, în întuneric, era o siluetă neagră. M-am frecat la ochi.
— Jake, am strigat încet.
Niciun răspuns. Nu puteam să-i văd faţa, dar trupul se clătina uşor, ca acul unui metronom. M-am încruntat.
— Eşti treaz?
Din nou niciun răspuns. M-am ridicat în şezut în pat, gândindu-mă ce ar fi mai bine să fac. Dacă era somnambul, trebuia să-l trezesc cu blândeţe sau să încerc să-l conduc, adormit, în cameră? Apoi ochii mi s-au obişnuit mai bine cu întunericul şi silueta deveni mai clară. Părul era altfel, mai lung decât trebuia şi părea prins într-o parte.
Şi…
Cineva şoptea.
Silueta de la marginea patului era complet tăcută, pendulând în continuare dintr-o parte în alta. Sunetul pe care-l auzeam venea din altă parte a casei.
M-am uitat în stânga. Uşa de la dormitor era deschisă şi puteam să văd holul întunecos şi gol. Şoapta venea de undeva de acolo.
— Jake!
Când m-am întors, silueta de la capătul patului dispăruse şi camera era goală.
M-am frecat la ochi şi mi-a sărit somnul. M-am dat jos din pat şi m-am îndreptat încet spre hol. Şoaptele se auzeau mai tare aici. Nu înţelegeam niciun cuvânt, dar era clar că auzeam două voci: o conversaţie discretă cu un interlocutor răguşit. Jake vorbea singur din nou. M-am îndreptat instinctiv spre camera sa, apoi mi-am aruncat privirea la

parter şi am îngheţat pe loc.

Fiul meu era jos, lângă uşa de la intrare. Din stradă pătrundea o rază de lumină trecând prin biroul meu şi colorându-i părul ciufulit în portocaliu. Stătea jos, cu picioarele încrucişate sub el, cu capul sprijinit de uşă şi cu mâna îndoită de la cot.

Am ascultat.

— Nu-s sigur, şopti Jake.

Replica era dată de vocea răguşită pe care o auzisem.

— Voi avea grijă de tine, promit.

— Nu-s sigur.

— Lasă-mă să intru, Jake!

Fiul meu duse mâna spre uşă, spre fanta de la cutia de scrisori. Apoi am observat că cineva împingea uşa din afară. Erau *nişte degete* acolo. Îmi stătu inima în loc. Patru degete subţiri, palide se strecurau printre barele subţiri, negre, ţinând deschis capacul de la cutia de scrisori.

— Lasă-mă să intru!

Jake îşi sprijini o mână pe una dintre bare, iar degetele se încolăciră să-l atingă.

— Lasă-mă doar să intru în casă!

Atinse lanţul de la uşă.

— Nu mişca! strigai.

Ţipătul veni fără să mă gândesc, din inimă mai mult decât din minte. Degetele se retraseră imediat, iar fanta de la cutia de scrisori se închise cu un clămpănit. Jake se întoarse şi se uită în sus la mine în timp ce coboram spre el, dupăind pe scări. Inima îmi bubuia gata să-mi spargă pieptul. Ajuns la capătul scărilor, i-am smuls cheile din mână.

Stătea în faţa uşii şi-mi bloca vederea.

— Dă-te la o parte, am strigat. *Dă-te!*

Se dădu din drum mergând în patru labe spre biroul meu. Am luat lanţul de pe uşă şi apoi am încercat mânerul, care se învârti uşor – Jake deja descuiase cu cheia blestemata de uşă. Am tras-o şi am ieşit repede pe aleea din faţă, holbându-mă în întunericul nopţii.

După cât vedeam, nu era nimeni pe stradă. Aura de

chihlimbar din jurul felinarelor era înceţoşată, iar trotuarele erau goale. Dar uitându-mă peste drum, am văzut o siluetă fugind rapid peste câmp. O siluetă vagă, care se adăpostea în întuneric.

Prea departe ca să-l prind.

Din instinct, începui să alerg pe aleea din faţă, în jos, dar m-am oprit la jumătatea drumului. Noaptea, aerul era rece şi din gură îmi ieşeau aburi. Ce naiba făceam? Nu puteam lăsa casa descuiată şi eu să fug după cineva pe câmp. Nu puteam să-l las singur pe Jake, să-l abandonez în casă.

Aşa că am stat acolo câteva secunde, holbându-mă în întuneric, spre câmp. Silueta – dacă fusese vreodată acolo – dispăruse.

Fusese acolo.

Am mai stat puţin. Apoi am intrat în casă, am încuiat uşa şi am sunat la poliţie.

Partea a treia

Douăzeci şi doi

Spre lauda lor, doi ofiţeri de poliţie au ajuns la uşa mea în zece minute. După aceea, totul a luat-o razna.

A trebuit să-mi asum responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplase. Era ora patru şi jumătate dimineaţa, eram extenuat, înspăimântat şi nu puteam să gândesc cum trebuie, iar ei îmi cereau diverse detalii. Nici rolul lui Jake nu putea fi ignorat în desfăşurarea evenimentelor.

Când mă întorsesem în casă să dau telefon la poliţie, îl găsisem în capătul scărilor, pe jos, îmbrăţişându-şi genunchii ţinuţi la gură şi cu faţa ascunsă în poală. În cele din urmă, m-am calmat şi l-am liniştit şi pe el, apoi l-am dus în sufragerie, unde s-a ghemuit într-un colţ al canapelei. Refuza să vorbească cu mine.

Am făcut tot posibilul să-mi ascund dezamăgirea şi teama, dar probabil nu reuşeam.

Chiar şi când au venit poliţiştii şi au intrat în sufragerie, Jake a rămas în aceeaşi poziţie. M-am aşezat cu stângăcie lângă el. Chiar şi acum eram conştient de distanţa dintre noi şi eram sigur că poliţiştii vor observa şi ei. Cei doi – un bărbat şi o femeie – erau amândoi politicoşi şi afişau o atitudine preocupată şi înţelegătoare, necesară în astfel de situaţii, dar femeia se uita curioasă la Jake şi aveam impresia că atitudinea îngrijorată pe care o arăta nu se datora relatărilor mele.

Apoi, bărbatul făcu referire la notiţele pe care le luase.

— Jake a mai avut episoade de somnambulism?

— Puţine, am spus. Dar nu dese şi doar în camera mea. Nu s-a dus niciodată jos, ca astă-noapte.

Asta dacă *era* somnambul, desigur. Gândul că era obligat să deschidă uşa mă reconforta, dar mi-am dat seama că nu pot fi sigur de asta. Şi, Doamne, dacă era adevărat, dacă mă ura atât de mult?

Poliţistul mai notă ceva.

— Şi nu puteţi să-l descrieţi pe individul pe care l-aţi văzut?

— Nu. Era pe câmp, destul de departe, alerga repede. Era întuneric şi nu l-am putut vedea bine.

— Constituţie? Haine?

Am clătinat din cap.

— Nu, scuze.

— Sunteţi sigur că era un bărbat?

— Da. Am auzit o voce de bărbat la uşă.

— Ar fi putut fi vocea lui Jake?

Poliţistul se uită la fiul meu. Jake stătea tot ghemuit lângă mine, uitându-se în gol ca şi cum n-ar fi fost nimeni lângă el.

— Câteodată copiii mai vorbesc singuri.

Nu voiam să intru în acest subiect.

— Nu, am răspuns. Sigur era cineva acolo. Am văzut degetele bărbatului ţinând deschisă fanta cutiei de scrisori. L-am auzit. Era o voce de adult. Încerca să-l convingă pe Jake să deschidă uşa – şi ar fi reuşit. Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă nu mă trezeam la timp.

Realitatea situaţiei mă frapa. În mintea mea revedeam din nou scena şi mi-am dat seama cât de aproape am fost. Dacă nu eram acolo, Jake n-ar mai fi fost acum aici. Mă vedeam ce-aş fi făcut dacă băiatul ar fi dispărut, ce-aş fi relatat poliţiei şi cât de neputincios m-aş fi simţit. Cu toate că felul lui de a se purta mă nemulţumea profund, simţeam nevoia să-mi trec braţul pe după umerii lui ca să-l protejez şi să-l ţin aproape de mine. Dar ştiam că nu pot. Că nu mă va lăsa, că nu dorea asta acum.

— Cum a pus Jake mâna pe chei?

— Le-am lăsat în biroul meu.

Am clătinat din cap.

— A fost o greşeală pe care nu o voi mai repeta.

— Aşa ar fi mai înţelept.

— Şi tu, Jake?

Poliţista se aplecă spre el, zâmbind amabil.

— *Tu* ne poţi spune ceva despre ce s-a întâmplat?

Jake clătină din cap.

— Nu? De ce te-ai dus la uşă, dragule?

Ridică umerii aproape imperceptibil şi păru că se trage

puţin mai departe de mine. Femeia lăsă capul pe spate, privindu-l în continuare pe Jake. Îl evalua.

— A mai fost un bărbat aici, spusei repede. A trecut pe aici ieri. Dădea târcoale garajului şi avea un comportament ciudat. Când l-am întrebat, a spus că a crescut în această casă şi că ar vrea să o revadă.

Poliţistul se arătă interesat.

— Cum v-aţi întâlnit?

— A venit la uşă.

— A, înţeleg.

Notă ceva în carneţel.

— Îl puteţi descrie?

L-am descris, iar el a mâzgălit ceva. Dar era clar că relatarea despre bărbatul care bătea intempestiv la uşă avea un deznodământ mai puţin interesant pentru el. În plus, era greu să descriu cât de tulburat mă simţisem din cauza lui. Nu avea nimic ameninţător din punct de vedere fizic, dar, dintr-un anumit punct de vedere, părea periculos.

— Neil Spencer, mi-am amintit.

Bărbatul se opri din scris.

— Poftiţi?

— Cred că aşa îl chema. Abia ne-am mutat aici. Dar un alt băieţel a dispărut, nu-i aşa? La începutul verii?

Cei doi poliţişti schimbară o privire.

— Ce ştiţi despre Neil Spencer? mă întrebă bărbatul.

— Nimic. Învăţătoarea lui Jake a adus vorba despre el. Voiam să intru pe Internet să caut informaţii, dar a fost o noapte… agitată. Şi, din nou, nu doream să vorbesc despre discuţia pe care o avusesem cu Jake. Aveam de lucru.

Dar, bineînţeles, nici despre asta nu puteam vorbi. La mine, lucrul înseamnă scris, iar Jake citise ce scrisesem. Am simţit cum se încordează lângă mine.

Frustrarea mă dobora.

— Credeam doar că veţi considera evenimentul mai îngrijorător decât pare a fi, spusei.

— Domnule Kennedy…

— Mi se pare că nu mă credeţi.

Bărbatul zâmbi. Dar era un zâmbet reţinut.

— Nu e vorba că *nu vă credem,* domnule Kennedy. Dar noi putem lucra doar cu ce avem. Mă cântări o clipă din priviri, la fel cum partenera sa îl evalua pe fiul meu. Noi luăm totul în serios, dar, bazându-ne pe ceea ce ne-aţi declarat, nu avem multe informaţii acum. Cum v-am spus, vă recomand să vă ţineţi cheile undeva unde fiul dumneavoastră nu are acces. Respectaţi câteva reguli de siguranţă în casă. Supravegheau casa. Şi nu ezitaţi să ne contactaţi dacă vedeţi pe cineva care n-are ce căuta pe proprietatea dumneavoastră.

Am dat din cap. Având în vedere că cineva încercase să îmi răpească copilul, acest răspuns nu era prea potrivit. Eram supărat pe mine însumi şi nu mă puteam abţine să nu fiu supărat şi pe Jake. Încercam să-l ajut! În câteva minute poliţiştii vor pleca, şi vom fi iar noi doi. Singuri. Şi niciunul dintre noi nu ne puteam adapta la traiul împreună.

— Domnule Kennedy? mă strigă femeia cu o voce blândă. Sunteţi doar dumneavoastră şi Jake în casă? Mama copilului locuieşte în altă parte?

— Mama lui a murit.

Am spus-o prea direct, simţind că-mi scapă o notă de nervozitate. Părea că vorbele mele o jigniseră.

— Oh. Îmi pare foarte rău.

— Doar că… mi-e foarte greu. Şi ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta m-a speriat.

Deodată, Jake parcă fu readus la viaţă, animat poate de furie. De ceea ce scrisesem. De faptul că am spus atât de cinic că mama lui murise. Se îndreptă uşor şi se ridică drept, în picioare, privindu-mă în sfârşit, cu o expresie neutră pe chip. Când vorbi, avea o voce răguşită, nepământeană, care răsuna mult mai matură pentru vârsta sa.

— *Vreau să te sperii,* spuse.

Douăzeci şi trei

Când se opri alarma, Pete mai rămase întins în pat un moment. Ceva nu era în regulă şi trebuia să se pregătească. Simţi apoi că-l cuprinde un atac de panică, gândindu-se la evenimentele de ieri seară. Imaginea corpului lui Neil Spencer pe terenul viran. Apoi, cursa aproape frenetică spre casă. Şi greutatea liniştitoare a sticlei din mână.

Click-urile dopului când a desigilat sticla.

Şi apoi…

În sfârşit, deschise ochii. Deşi era devreme, soarele strălucea deja cu putere. Raze calde se strecurau prin draperiile albastre şi poposeau pe pătura adunată peste genunchi. În timpul nopţii transpirase şi se dezvelise, iar acum pătura mototolită atârna greu pe genunchi.

Îşi întoarse capul şi se uită pe masă.

Sticla era acolo. Sigiliul era rupt.

Dar conţinutul era neatins, sticla era plină.

Îşi aminti cât de mult deliberase azi-noapte luptând iar şi iar cu ispita, care revenea la el din diverse cotloane. Şi el, şi vocea refuzau să se lase înduplecaţi şi să abandoneze lupta. Chiar adusese cu el sticla şi un păhărel lângă pat. Se lupta chiar şi atunci.

Iar în final, câştigase.

Se simţi cuprins de un sentiment de uşurare. Privi paharul, înainte de a merge la culcare, aşezase fotografia lui Sally deasupra. După toate cele întâmplate, fotografia şi acele amintiri reprezentau pentru el motive suficiente ca să se abţină de la băutură.

Încercă să nu se gândească la ziua care urma sau la serile care vor veni.

Destul pentru moment.

Făcu un duş şi luă micul dejun. Chiar dacă nu băuse, se simţea atât de epuizat încât se gândea să nu meargă azi la sală. Avea programată o şedinţă dis-de-dimineaţă şi trebuia

să se pregătească, să meargă mai departe cu acest caz. Deja era sătul. Oricât de indiferent îşi propusese să fie, când văzuse trupul lui Neil Spencer avu impresia că filmează cu o cameră fără să se uite prin obiectiv; mintea îi fotografia nepăsătoare. Dacă voia să fie în stare de ceva, trebuia să se comporte ca un profesionist competent în următoarele ore, să-şi golească mintea de ororile văzute.

Se duse totuşi la sală.

Apoi, simţindu-se mai calm, urcă la etaj. Intră în birou şi privi o clipă teancurile binecuvântate şi inofensive de hârtii. Găsi apoi carneţelul vechi de notiţe de care avea nevoie la şedinţă şi se îndreptă spre sala de operaţiuni aflată deasupra, la etaj.

Calmul lui se risipi uşor când deschise uşa. Mai erau zece minute până trebuia să înceapă şedinţa, dar sala era plină de ofiţeri. Nu vorbea nimeni; toţi păreau îngânduraţi. Majoritatea dintre ei lucraseră la acest caz de la început şi, indiferent de şanse, fiecare sperase. Până acum, aflaseră cu toţii descoperirea făcută în noaptea trecută. Până azi, aveau de-a face cu dispariţia unui copil. Acum era vorba de o crimă.

Se sprijini de perete, în fundul sălii, conştient că privirile celorlalţi se îndreptau spre el. Era de înţeles. Deşi implicarea sa iniţială fusese inutilă, toţi ştiau că prezenţa sa aici, acum, nu era o coincidenţă. Îl zări pe comisarul-şef Lyons stând în faţă, uitându-se la el. Pete îi întâlni o clipă privirea, încercând să descifreze expresia de pe chipul său. Ca şi aseară, pe terenul viran unde fusese găsit cadavrul, părea indiferent, iar Pete îşi putea imagina orice. Era oare un sentiment ciudat de triumf? Era nedrept să se gândească la aşa ceva, dar, cu siguranţă, orice era posibil. În ciuda evoluţiei diferite a carierelor lor, Pete ştia că Lyons îl invidia puţin deoarece el fusese cel care îl prinsese pe Frank Carter. Desfăşurarea recentă a evenimentelor dovedea că acest caz *nu fusese* niciodată cu adevărat închis. Iar acum iată-l pe Lyons prezidând ceea ce putea fi sfârşitul jocului, Pete fiind redus la stadiul de pion.

Îşi încrucişă braţele, se uită în jos şi aşteptă.

Amanda ajunse un minut mai târziu, măturând cu privirea, de la un capăt la altul al sălii, mulţimea adunată. Chiar dacă abia o vedea din colţul său, era evident că femeia părea hărţuită şi extenuată. Observă că era îmbrăcată la fel ca noaptea trecută. Dormise în aceleaşi haine sau mai degrabă nu dormise deloc. Urcând pe podiumul îngust, avea o privire supusă, înfrântă.

— Aşa... Atenţie toată lumea, spuse. Aţi auzit toţi vestea. Ieri seară ni s-a raportat că s-a găsit cadavrul unui băiat pe un teren viran lângă Gair Lane. Ofiţerii de poliţie au ajuns la faţa locului şi au împrejmuit zona. Identitatea victimei nu a fost încă stabilită, dar avem dovezi solide să presupunem că este Neil Spencer.

Aveau toate datele până acum şi totuşi... Pete îşi dădea seama că toţi erau istoviţi. Tensiunea din încăpere scăzuse. Tăcerea domnea printre ofiţerii adunaţi la şedinţă.

— Credem că mai există o persoană implicată. Cadavrul prezintă răni masive.

Vocea Amandei răsună deodată strident în încăpere şi o văzu că tresare. Prea tare pentru urechile ei. În alte împrejurări, ai fi spus că era un semn de slăbiciune, dar Pete nu credea că era vorba despre asta acum. O privi cum îşi revine.

— Evident, detaliile nu vor fi relatate în mass-media acum. Poliţia a încercuit zona, dar reporterii ştiu că s-a găsit un cadavru. Alte informaţii nu vor fi furnizate presei până nu vom şti exact ce se întâmplă.

O femeie de lângă perete dădu din cap afirmativ. Pete recunoscu gestul, fiind acelaşi gest pe care îl schiţa în crizele sale de dependenţă, tânjind după băutură şi reuşind să supravieţuiască durerii fizice.

— Cadavrul a fost ridicat şi se va face o autopsie în această dimineaţă. Avem ora estimată a morţii, între ora 15 şi 17 ieri după-amiază. Presupunând că este Neil Spencer, acesta a fost găsit aproximativ în acelaşi loc de unde a dispărut, ceea ce poate fi important. Credem că Neil a fost ucis în altă parte, presupunem că acolo unde a fost ţinut. Să sperăm că medicii legişti ne vor furniza mai multe

detalii. Între timp, vom verifica toate camerele de supraveghere din zonă. Vom bate la toate uşile din vecinătate. Deoarece, sub nicio formă, nu voi lăsa un monstru neidentificat să se plimbe liber prin sat. Sub nicio formă nu voi permite asta.

Ridică privirea. În ciuda oboselii vădite şi a supărării, acum avea o sclipire în ochi.

— Cu toţii am lucrat la acest caz. Şi, chiar dacă eram pregătiţi, nu ne aşteptam la acest deznodământ. Deci vreau să vă spun foarte clar: nu voi permite nimănui să stea cu mâinile în sân! S-a înţeles?

Pete se uită din nou în jur. Câteva încuviinţări ici-colo; sala reveni din nou la viaţă. Îi admira curajul şi recunoscu nevoia de a însufleţi asistenţa. Îşi aminti de discursurile pline de furie pe care le ţinea acum douăzeci de ani şi, deşi credea în ele atunci, acum ştia că lucrurile nu numai că nu *stau* aşa cum doreşti tu, ci dimpotrivă. Uneori, ele te urmăresc toată viaţa.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, spuse Amanda auditoriului. Nu l-am găsit pe Neil Spencer în timp util. Dar, fiţi siguri, îl *vom găsi* pe cel care l-a ucis.

Pete putea jura că femeia credea în ceea ce spune cu atâta pasiune, la fel ca şi dânsul acum douăzeci de ani. Pentru că trebuia. Se întâmplase ceva oribil în tura ta şi singurul mod în care puteai să-ţi alini durerea era să faci totul ca să îndrepţi situaţia. Să-l prinzi pe cel care e vinovat înainte să mai facă rău altcuiva. Sau cel puţin să încerci.

Îl vom găsi pe cel care l-a ucis.

Spera să fie adevărat.

Douăzeci şi patru

E uimitor cât de repede revine totul la normal la timpul potrivit.

După ce au plecat cei de la poliţie, m-am gândit că nu mai avea rost să ne ducem din nou la culcare, nici eu, nici Jake, iar pe la 8.30 eram terminat de oboseală. Am început să-i prepar micul dejun şi să-l pregătesc pentru şcoală. După cele întâmplate, părea ridicol să meargă la şcoală, dar nu aveam niciun pretext să-l ţin acasă. De fapt, având în vedere spectacolul oferit ofiţerilor de poliţie mai devreme, o parte din mine nu şi-l dorea în preajmă acum.

În timp ce stăteam în bucătărie şi el îşi mânca laptele cu cereale, refuzând în continuare să vorbească cu mine, eu mi-am turnat un pahar de apă pe care l-am băut dintr-o suflare. Nu ştiam ce să fac sau cum să reacţionez. La câteva ore distanţă, evenimentele nopţii păreau îndepărtate şi ireale. Oare puteam fi sigur că ceea ce am văzut era adevărat? Poate doar îmi imaginasem. Ba nu, chiar *văzusem.* Un tată mai bun – chiar unul mediocru – ar fi fost în stare să-i convingă pe poliţişti să-l ia în serios. Un tată mai bun ar avea un fiu care vorbeşte cu el, nu l-ar compromite. Ar vedea că mă temeam pentru siguranţa lui şi că încercam să-l protejez.

Strânsei paharul în mână.

Nu eşti tatăl tău, Tom.

Auzeam în minte vocea discretă a Rebeccăi.

Nu uita niciodată asta.

M-am uitat în jos, la paharul din mână. Îl strângeam prea tare. Îmi revenea în minte amintirea aceea îngrozitoare – sticlă spartă, mama ţipând – şi am lăsat paharul deoparte înainte de a mă prăbuşi cu totul.

La nouă fără zece mergeam cu Jake la şcoală. Păşea încet lângă mine, respingând în continuare încercările mele de a sta de vorbă cu mine. Doar când am ajuns la poarta şcolii vorbi.

— Cine e Neil Spencer, tati?

— Nu ştiu.

În ciuda subiectului, eram mulţumit că vorbeşte cu mine.

— Un băiat din Featherbank. Cred că a dispărut anul acesta, cu câteva luni înainte; îmi amintesc că am citit ceva despre dispariţie. Nimeni nu ştie ce i s-a întâmplat.

— Owen a spus că a murit.

— Owen pare a fi un băieţel minunat.

Jake se gândea, evident, să mai spună ceva, dar se răzgândi.

— A spus că stau în banca lui Neil.

— Asta e o prostie. Nu ai fost primit în şcoală din cauză că acest puşti, Neil, a dispărut. Cineva s-a mutat în altă casă, ca noi.

M-am încruntat.

— Oricum, erau în altă clasă anul trecut, nu?

Jake mă privi curios.

— Douăzeci şi opt, spuse.

— Ce douăzeci şi opt?

— Douăzeci şi opt de copii, spuse. Douăzeci şi nouă cu mine.

— Exact. Nu ştiam dacă e adevărat, dar îi ţineam isonul. Au şi clase cu treizeci de elevi aici. Deci, oriunde ar fi Neil, banca lui îl aşteaptă.

— Crezi că *se va întoarce* acasă?

Am intrat în curtea şcolii.

— Nu ştiu, prietene.

— Poţi să mă îmbrăţişezi, tati?

Mă uitai în jos, la el. Arăta ca şi cum evenimentele din noaptea trecută şi de azi-dimineaţă nu se petrecuseră niciodată. Avea totuşi doar şapte ani. Certurile se terminau când şi cum voia el. În aceste circumstanţe, eram prea obosit să nu accept.

— Sigur.

— Deoarece, chiar şi când ne certăm…

— Tot ne iubim. Foarte mult.

Am îngenuncheat, iar îmbrăţişarea strânsă îmi dădu puţină putere. Am simţit că o îmbrăţişare ca aceasta, din

când în când, mă impulsiona să continui. Apoi intră încet în şcoală trecând pe lângă doamna Shelley, fără să se mai uite înapoi, la mine. M-am îndreptat spre poartă sperând că nu va mai avea probleme azi.

Dar dacă va avea...

Asta...

Lasă-l să fie el însuşi.

— Bună!

M-am întors şi am văzut-o pe Karen puţin mai în spate, venind repede spre mine.

— Bună, am zis. Ce faci?

— Abia aştept să am câteva ore de linişte.

Veni lângă mine.

— Cum a fost prima zi pentru Jake?

— L-a pus pe galben, spusei.

— N-am idee ce înseamnă asta.

I-am explicat sistemul de tip semafor. Gravitatea şi presupusa seriozitate a sistemului păreau atât de ridicole după evenimentele din noaptea trecută încât aproape am izbucnit în râs.

— Mi se pare al naibii de prostesc, spuse ea.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Mă întrebasem dacă exista vreun moment când părinţii decid să lase deoparte politeţurile şi să înjure ca oamenii normali. Dacă exista, mă bucuram că trecusem peste el.

— Într-un fel, e ca o insignă de onoare, totuşi, spuse ea. Colegii îl vor invidia. Adam spunea că nu prea au avut ocazia să se joace împreună.

— Jake spunea că Adam e de treabă, am minţit.

— Mai spunea că Jake vorbeşte singur.

— Da, mai face asta din când în când. Prieteni imaginari.

— E bine, spuse Karen. Îl înţeleg perfect. Cei mai buni prieteni ai mei sunt imaginari. Glumesc, desigur. Dar Adam a avut şi el o perioadă când vorbea singur şi cred că şi eu, când eram copil. Probabil şi tu.

M-am încruntat. Brusc îmi adusei aminte de ceva.

— Domnul Noapte, am spus.

— Poftim?

— Doamne, nu m-am gândit la asta de ani de zile.

Mi-am trecut mâna prin păr. Oare cum uitasem? Da, *avusesem* un prieten imaginar.

— Când eram copil, îi spuneam mamei că cineva venea în fiecare noapte în camera mea şi mă îmbrăţişa. *Domnul Noapte.* Aşa îi spuneam.

— Da… e cam înfiorător. Dar copiii spun lucruri înfricoşătoare tot timpul. Sunt o mulţime de site-uri dedicate lor. Ar trebui să scrii şi tu.

— Poate o voi face. Dar mi-am mai amintit ceva. Jake spunea lucruri ciudate în ultima vreme. *De laşi uşa întredeschisa, curând auzi o şoaptă zisă.* Ai mai auzit asta?

— Hmmm… Karen se gândi. Parcă am auzit ceva; sunt sigură că am mai auzit asta înainte, *undeva.* E o poezioară pe care o spun copiii în parc, cred, la joacă.

— Aşa… Poate pe acolo a auzit-o şi el.

Dar nu pe *acest* teren de joacă, desigur, deoarece Jake o spusese în noaptea de dinaintea primei zile de şcoală. Poate copiii cunoşteau poezioara şi nu ştiam eu – poate o ştiau de la televizor, de la emisiunile la care se uita când eu mai aţipeam fără să-mi dau seama.

Am oftat.

— Sper doar să aibă o zi mai bună. Îmi fac griji pentru el.

— Normal. Soţia ta ce spune?

— A murit anul trecut, am spus. Nu ştiu dacă a trecut cu bine peste asta. E de înţeles, presupun.

Karen tăcu un moment.

— Îmi pare foarte rău să aud asta.

— Mulţumesc! Nu ştiu dacă eu am trecut cu bine peste asta, ca să fiu sincer. Nici nu sunt sigur că sunt un tată bun sau nu. Dar fac tot ce este omeneşte posibil ca lui să-i fie bine.

— Normal. Sunt sigură că *eşti* un tată bun.

— Întrebarea e dacă ceea ce cred eu că e bine e suficient de bine pentru el.

— Din nou, sunt sigură că este.

Se opri şi îşi băgă mâinile în buzunare. Ajunseserăm la o intersecţie şi era clar că ne despărţeam aici. Ea mergea

înainte, eu o luam la dreapta.

— Dar oricum, spuse ea, se pare că amândoi trecem printr-o perioadă grea. Deci, cred – nu pentru că mi-ai cerut părerea – că poate ar trebui să nu mai fii atât de aspru cu tine însuţi, ce naiba!

— Poate.

— Cel puţin *un pic?*

— Poate.

— E mai uşor să vorbeşti decât să o faci, ştiu.

Se linişti brusc ca după un oftat.

— În orice caz... Ne vedem mai târziu. O zi bună!

— Şi ţie!

M-am gândit la conversaţie tot drumul spre casă. *Poate ar trebui să nu te mai pedepseşti.* Probabil era ceva adevăr în afirmaţie deoarece, la urma urmei, orbecăiam prin viaţă, ca orice om, nu? Încercând să fac tot posibilul. Dar ajuns acasă, mă învârteam pe la parter fără să ştiu ce să fac. Mai devreme, mă gândeam că ar fi bine să petrec ceva timp cu Jake. Şi acum, casa fiind tăcută şi goală, simţeam nevoia să îl am aproape.

Deoarece aveam nevoie să-l protejez.

Şi tot ce se întâmplase noaptea trecută *nu era doar în imaginaţia mea.*

Atunci am simţit cum mă cuprinde panica. Dacă poliţia nu ne ajută, atunci trebuie să ne apărăm noi. Trecând prin camerele goale, am simţit cu disperare o dorinţă acută să fac ceva, chiar dacă nu aveam idee ce trebuie să fac. M-am dus în birou. Lăsasem laptopul deschis, în priză, peste noapte. Am atins touchpad-ul şi ecranul reveni la viaţă, apărând cuvintele pe care le scrisesem.

Rebecca...

Ea ar şti ce să facă acum; întotdeauna ştia. Mi-am imaginat-o stând cu picioarele încrucişate pe podea, jucându-se fericită cu Jake, înconjuraţi de jucării. Sau ghemuită pe canapea, citindu-i, el cu capul în poala ei, cu trupurile atât de apropiate încât se contopeau într-o singură persoană. Oricând o striga noaptea, Rebecca se trezea imediat şi se ducea la el. Şi o striga mereu.

Am şters cuvintele de ieri şi am scris trei propoziţii noi.

Mi-e dor de tine. Simt că nu mă descurc cu fiul nostru şi nu ştiu ce să fac.

Îmi pare rău.

Am privit lung ecranul.

Destul.

M-am văicărit destul. Oricât de greu ar fi, era treaba mea să am grijă de fiul meu şi dacă nu m-am străduit destul, atunci trebuie să fac mai mult.

M-am dus din nou la uşa din faţă. Avea yală şi lanţ, dar, clar, nu era suficient. Voi instala o yală cu buton, care să se blocheze. O voi monta mai sus, ca Jake să nu ajungă la ea. Voi monta senzori de mişcare la baza scărilor. Totul se poate realiza. Nimic nu era imposibil, chiar dacă în sufletul meu mă îndoiam.

Dar puteam să fac altceva mai întâi, şi mi-am îndreptat atenţia spre teancul de scrisori de pe scările din spatele meu. Mai veniseră încă două pentru Dominic Barnett, ambele fiind notificări de colectare a datoriilor. Le-am luat în birou, am închis Wordul şi am deschis browserul de Internet.

Ia să vedem cine eşti, Dominic Barnett.

Nu ştiam la ce să mă aştept să descopăr despre el pe Internet. O pagină de Facebook, poate o fotografie care să-mi arate dacă el a fost cel care dădea târcoale casei ieri sau, dacă nu, poate o adresă pe care să o caut în viaţa reală. Orice să mă ajute să-l protejez pe Jake şi care să mă lămurească naibii ce se întâmplă cu casa asta.

Am găsit o fotografie la primul rezultat al căutării. Dominic Barnett nu era misteriosul vizitator de ieri. Era mai tânăr, cu părul negru şi des. Dar poza nu era pe un site de social media.

Era alături de o ştire.

POLIŢIA CONSIDERĂ CĂ MOARTEA UNUI LOCALNIC ESTE O CRIMĂ SUSPECTĂ

Se învârtea camera cu mine. M-am holbat la cuvinte

până şi-au pierdut înţelesul. Casa se cufundase în tăcere şi îmi auzeam doar bătăile inimii.

Apoi:

Scârţ.

M-am uitat în sus la tavan. Acelaşi zgomot, din nou, ca şi cum cineva făcuse un pas în camera lui Jake. Mă trecu un fior amintindu-mi ce se întâmplase noaptea trecută – silueta pe care mi-o închipuisem la marginea patului, fetiţa cu părul într-o parte, exact aşa cum o desenase Jake. Senzaţia că îmi scutura piciorul.

Trezeşte-te, Tom!

Dar, spre deosebire de silueta bărbatului de la uşă, fata fusese doar o închipuire. Eram pe jumătate adormit, la urma urmei. Era doar amintirea unui coşmar vechi adăugat fricilor prezentului.

Nu era nimic în casă.

Hotărât să îmi scot din minte zgomotul, m-am decis să dau click pe articol.

POLIŢIA CONSIDERĂ CĂ MOARTEA UNUI LOCALNIC ESTE O CRIMĂ SUSPECTĂ

Poliţia a declarat că moartea lui Dominic Barnett este o crimă suspectă, cadavrul fiind găsit marţi în pădure.

Barnett, 42 de ani, cu domiciliul pe strada Garholt, în Featherbank, a fost descoperit la marginea unui pârâu de câţiva copii care se jucau în pădurea Hollingbeck. Astăzi, comisarul-şef Lyons a declarat presei că Barnett a murit din cauza unor răni „grave” la cap. Sunt cercetate mai multe motive posibile ale atacului, dar dovezile de la locul crimei au sugerat că nu este vorba de o tâlhărie.

„Aş dori să profit de această oportunitate ca să asigur populaţia că este în siguranţă”, a spus Lyons. „Domnul Barnett era cunoscut poliţiei şi credem că este vorba despre un incident izolat. Totuşi am dublat numărul patrulelor în zonă şi îi încurajăm pe

toţi cei care deţin informaţii să ni le furnizeze imediat.”

Am citit din nou, simţind cum îmi creşte spaima. Când am văzut adresa, mi-am dat seama că, fără niciun dubiu, era vorba de acelaşi Dominic Barnett care locuise în această casă. Poate stătuse chiar pe locul unde stăteam eu acum sau poate dormise în camera lui Jake.

Şi fusese ucis în aprilie, anul acesta.

Încercând să-mi păstrez calmul, am dat clic din nou şi am căutat mai multe articole. Faptele, aşa cum erau prezentate, apăreau pe bucăţele, ca un puzzle şi multe dintre ele se înţelegeau printre rânduri. *Domnul Barnett era cunoscut poliţiei.* O frază formulată atent, dar se sugera că fusese cumva implicat în trafic de droguri şi că acesta era presupusul motiv al crimei. Pădurea Hollingbeck era la sud de Featherbank, de cealaltă parte a râului. Nu era clar de ce Barnett fusese acolo. După o săptămână s-a găsit şi arma crimei, iar rapoartele s-au împuţinat imediat. Din ceea ce am citit pe Internet, ucigaşii nu fuseseră încă arestaţi. Ceea ce însemna că erau încă liberi.

Dându-mi seama de implicaţii, m-a cuprins groaza. Nu ştiam ce să fac.

Să sun iar la poliţie? Ceea ce descoperisem nu adăuga multe elemente la declaraţia mea. Îi voi suna, am decis, deoarece trebuia să fac *ceva.* Dar aveam nevoie de informaţii suplimentare mai întâi.

După ce am chibzuit îndelung, am început să caut, cu mâinile tremurânde, prin actele casei şi am găsit adresa de care aveam nevoie. Mi-am luat cheile. Măsurile de siguranţă mai puteau aştepta momentan. O singură persoană putea să-mi spună mai multe despre Dominic Barnett şi venise timpul să vorbesc cu ea.

Douăzeci şi cinci

Întotdeauna se termină acolo unde începe, se gândi Amanda. Viziona imaginile obţinute de pe camerele de supraveghere montate pe străzile din zona terenului viran şi îşi aminti că acum două luni examinase imaginile cu exact aceleaşi străzi. Atunci, spera să vadă cine l-a răpit pe Neil Spencer. Acum, îl căuta pe cel care adusese cadavrul băiatului. Dar deocamdată, niciun rezultat.

Nimic.

Prea devreme, îşi spuse, dar acest gând i se risipi din minte. De fapt, era prea al naibii de târziu, nu în ultimul rând pentru Neil Spencer. Îi reveneau în minte, ca nişte străfulgerări, imagini cu cadavrul băiatului, chiar dacă nu o ajuta cu nimic să insiste asupra ororilor văzute astă-noapte, asupra eşecului său de a nu-l fi găsit la timp pe Neil. În schimb, trebuia să se concentreze pe muncă. Pas cu pas. Detaliu cu detaliu. Aşa îl vor prinde în final pe ticălosul care-l omorâse pe băieţel.

Altă străfulgerare.

Clătină din cap şi se uită spre peretele din spate unde Pete Willis lucra liniştit la biroul care i se dăduse. Aşezată confortabil, se trezi aruncând priviri furişe către el. Din când în când, ridica receptorul şi dădea câte un telefon; în restul timpului, îşi concentra atenţia pe fotografiile şi pe rapoartele de pe birou. Frank Carter ştia ceva. Pete cerceta vizitele primite de prietenii bărbatului din închisoare, încercând să afle dacă vreunul dintre ei era implicat şi-i oferea informaţii din exterior lui Carter. Acum şi Pete era fascinat de ea.

Cum poate fi atât de *calmă?*

Amanda ştia că şi Pete suferea pe ascuns. Îşi amintea cum arăta ieri, după ce-l vizitase pe Frank Carter, şi cum era ieri noapte pe terenul viran când găsiseră trupul băiatului. Dacă părea detaşat acum, era pentru că îşi alungase gândurile, la fel cum încerca şi ea. Şi dacă lui îi reuşea, era pentru că avea mai multă experienţă decât ea.

Amanda ar fi dorit să-l întrebe care era secretul.

În schimb, îşi concentră forţat atenţia asupra imaginilor de pe camerele de supraveghere, ştiind deja în adâncul sufletului că nu aveau să conţină nimic relevant, la fel ca acum două luni, când echipa ei identificase, încetul cu încetul, indivizii din sat surprinşi de camere şi îi eliminase. Munca asta o dezamăgea. Cu cât înaintai în vizionarea imaginilor, cu atât *te simţeai* mai frustrat. Dar era necesar.

Îşi croia drum printre imaginile neclare. Oprea cadrele cu bărbaţi, femei, copii. Toţi vor fi interogaţi, cu toate că niciunul nu avea de declarat ceva important. Bărbatul pe care îl căutau era prea atent ca să facă o asemenea greşeală. Vor proceda la fel şi cu autovehiculele. Fusese convingătoare în timpul şedinţei, iar o parte din ea chiar credea în ceea ce spusese. Doar că în sinea ei nutrea un sentiment de neputinţă. În realitate, nu era greu să conduci prin jurul localităţii Featherbank şi să eviţi camerele de supraveghere. Nu, dacă ştiai ce faci.

Notă rapid această idee pe carneţelul de alături.

Cunoştinţe despre amplasarea camerelor?

Dar mai notase asta acum două luni. Istoria se repetă.

Întotdeauna se termină unde începe.

Dezamăgită, aruncă pixul pe jos, se ridică în picioare şi se duse la biroul unde lucra Pete. Era atât de cufundat în hârtii încât nici nu o observă. Imprimanta de pe birou scotea un rând de fotografii – persoane care îi vizitau pe deţinuţi – surprinse pe camerele de supraveghere cu circuit închis. Pete confrunta fotografiile cu detaliile de pe ecran şi scria notiţe pe spatele pozelor. Pe birou era şi un articol de ziar scos la imprimantă. Îşi înclină capul parcurgând titlul.

— Canibalul din Coxton s-a căsătorit în închisoare, citi ea.

Pete sări de pe scaun.

— Ce?

— Ştirea din ziar.

Citi din nou cu voce tare.

— Lumea e mereu plină de surprize. Neplăcute, în general.

— O, da.

Pete arătă spre fotografiile pe care le adunase.

— Şi ăştia sunt numai vizitatorii. Numele lui real este Victor Tyler. Acum douăzeci şi cinci de ani a răpit o fetiţă. Mary Fisher?

— Mi-o aduc aminte, spuse Amanda.

Aveau cam aceeaşi vârstă. Amanda nu-şi amintea figura fetiţei, dar mintea ei asocie imediat numele cu poveştile de groază şi fotografiile din ziare. *Douăzeci şi cinci de ani.*

Greu de crezut că trecuse atât de mult timp. Cât de repede oamenii rămân undeva în trecut şi sunt uitaţi!

— Probabil ar fi fost căsătorită până acum, spuse Amanda. Pare nedrept, nu?

— Aşa e.

Pete scoase altă fotografie din imprimantă şi o privi o clipă.

— Tyler s-a căsătorit acum cincisprezece ani cu Louise Dixon. E de necrezut că sunt încă împreună. Nu au petrecut nicio noapte ca soţ şi soţie, bineînţeles. Dar ştii cum e câteodată. Aparenţa pe care o pot avea nişte oameni ca ăştia.

Amanda încuviinţă. Adesea, criminalii, chiar şi cei mai înrăiţi, nu duceau lipsă de persoane prin care păstrau contactul cu lumea de afară. Pentru un anume tip de femei, erau ca un drog. *E nevinovat,* se convingeau ele. *S-a schimbat* – dacă nu, ele erau cele care îi salvau. Poate unora le plăcea pericolul. Pentru ea nu avea sens, dar era adevărat.

Pete scrise ceva pe spatele unei poze, apoi o puse deoparte şi luă alta.

— Şi Carter e prieten cu ăsta? întrebă ea.

— Carter i-a fost cavaler de onoare.

— Ei bine, trebuie să fi fost o ceremonie faină. Cine i-a căsătorit? Satan în persoană?

Dar Pete nu răspunse. În loc să se uite pe ecran, se concentrase numai pe fotografia pe care o ridicase de pe birou.

— Un alt vizitator de-al lui Tyler, presupuse ea, numai că Pete îi atrase atenţia asupra pozei.

— Cine e?
— Norman Collins.
Pete se uită în sus, la ea.
— Îl cunosc.
— Spune-mi.
Pete îi explică rapid. Norman Collins era un localnic care fusese interogat în timpul anchetei, acum douăzeci de ani, nu din motivul că ar fi existat dovezi concrete împotriva lui, ci din cauza comportamentului său dubios. Din descrierea lui Pete, părea un dobitoc ciudat, un specimen din ăla care, uneori, se băga aiurea într-o anchetă în desfăşurare. Poliţiştii erau antrenaţi să supravegheze astfel de persoane. Să îi ia la ochi pe cei care se învârteau prin spate, pe la conferinţele de presă şi funeralii. Pe cei care păreau că trag cu urechea sau care puneau prea multe întrebări. Pe cei care păreau prea interesaţi sau cei care păreau cumva *în neregulă.* Deoarece putea fi vorba doar de un comportament deviant sau morbid, dar, în acelaşi timp, putea fi vorba şi de modul în care se comportă câteodată criminalii.
Dar, aparent, nu şi Collins.
— Nu am avut nicio probă împotriva lui, spuse Pete. De fapt absolut nimic. Avea alibiuri solide când s-au săvârşit răpirile. Nu avea legătură cu niciunul dintre copii sau familiile lor. Nu s-a făcut niciun raport despre el. În final, a ajuns doar o notă de subsol în caz.
— Şi totuşi, încă îţi aminteşti de el.
Pete privi din nou fotografia.
— Nu mi-a plăcut niciodată tipul, spuse el.
Probabil nu era nimic, iar Amanda nu dorea să-şi facă iluzii mai mari. Trebuia mereu să fii metodic şi raţional, dar mai existau şi instinctele. Dacă Pete îşi aducea aminte de acest individ, trebuia să fie ceva dubios la el care l-a făcut să-l reţină.
— Şi acum apare din nou, spuse ea. Ai vreo adresă?
Pete bătu ceva pe tastatură.
— Da. Locuieşte la aceeaşi adresă ca înainte.
— OK. Du-te şi vorbeşte cu el. Poate nu e nimic, dar hai

să aflăm de ce l-a vizitat pe Victor Tyler!

Pete se holbă lung la ecran câteva momente, apoi încuviinţă şi se ridică în picioare.

Amanda traversă încăperea spre biroul ei. Agenta-sergent Stephanie Johnson, îi tăie calea.

— Doamnă?

— Te rog, nu mă striga aşa, Steph. Mă face să mă simt bătrână. Aţi aflat ceva de la vecinii din zonă?

— Nimic, deocamdată. Dar aţi vrut să aflaţi dacă apare ceva de la vreun părinte îngrijorat. Dacă există rapoarte despre psihopaţi, chestii din astea.

Amanda încuviinţă. Mamei lui Neil îi scăpase la început, iar Amanda nu dorea să se repete greşeala.

— A venit o informare dis-de-dimineaţă, spuse Steph. Ne-a sunat un bărbat care a declarat că a văzut un om la uşa casei, vorbind cu fiul său.

Amanda se duse la biroul lui Steph şi deschise monitorul ca să citească detaliile. Băiatul despre care era vorba avea şapte ani. Învăţa la şcoala Rose Terrace. Se presupune că a vorbit cu un bărbat care venise la uşă, în faţa casei. Dar raportul menţiona că băiatul se comportase ciudat în ultima vreme şi, citind printre rânduri, era clar că ofiţerii care veniseră acasă la bărbatul în cauză aveau dubii că povestea era adevărată.

Ar putea să discute cu ei.

Amanda se uită în jur nervoasă. Îl zări pe agentul-sergent John Dyson. Leneşul naibii stătea la birou, ascunzându-se în spatele unui teanc de hârtii şi se juca pe telefon. Când ajunse lângă el şi pocni din degete în faţa lui, îşi scăpă telefonul în poală.

— Vino cu mine, îi spuse.

Douăzeci şi şase

Casa doamnei Shearing, femeia care îmi vânduse proprietatea, se afla la o distanţă de zece minute cu maşina.

Am parcat în faţa unei case cu două etaje şi acoperişul ascuţit. Între trotuar şi aleea lată, pavată era un gard de metal. O cutie poştală neagră atârna pe un stâlp. Casa ei se afla într-o zonă din Featherbank mai bună decât cea în care locuiam acum cu Jake, proprietate pe care doamna Shearing o deţinuse şi o închiriase ani de zile.

Cel mai recent, probabil, lui Dominic Barnett.

Am băgat mana printre barele gardului, am îndepărtat zăvorul şi am descuiat poarta. Un câine începe să latre în casă, din ce în ce mai furios pe măsură ce mă apropiam de uşă. Am apăsat pe sonerie şi am aşteptat. Doamna Shearing a deschis când am sunat a doua oară. Ţinea lanţul pe uşă şi se uita prin deschizătură. Câinele era în spatele ei: un Yorkshire terrier mic, care mă lătra nervos. Avea fire albe în blană şi părea la fel de bătrân şi fragil ca şi ea.

— Da?

— Bună ziua, am salutat-o. Nu ştiu dacă vă amintiţi de mine, doamnă Shearing. Mă numesc Tom Kennedy. Am cumpărat casa dumneavoastră acum câteva săptămâni. Ne-am întâlnit de câteva ori când am venit la vizionare cu fiul meu.

— A, da. Sigur. Fugi, Morris! Treci la loc!

Ăsta era câinele ei. Îşi aranjă rochia şi se întoarse spre mine.

— Îmi pare rău, e foarte agitat. Cu ce vă pot ajuta?

— E vorba despre casă. Mă întrebam dacă am putea vorbi despre unul dintre foştii chiriaşi ai dumneavoastră.

— Înţeleg.

Arăta puţin ciudat auzind acest lucru, ca şi cum avea o bănuială cu privire la persoana la care mă refeream şi despre care ar fi preferat, mai degrabă, să nu vorbească. Am decis să o aştept afară. După câteva secunde de

tăcere, politeţea îi învinse rezervele şi luă lanţul de pe uşă.

— Înţeleg, spuse din nou. Atunci, mai bine aţi intra în casă.

Înăuntru părea fâstâcită, preocupată de haine şi de coafură, cerându-şi scuze pentru deranjul din casă. Nu trebuia să se scuze pentru deranj; casa era somptuoasă şi foarte curată. Holul de la intrare era cât camera mea din faţă. O scară de lemn, lată şerpuia până la etaj. Am urmat-o pe doamna Shearing într-o cameră de zi confortabilă, cu Morris împleticindu-se mai bucuros printre picioarele mele. Două canapele şi un scaun erau aşezate în faţa unui şemineu cu grătarul gol şi curat; pe un perete erau dulapuri pline de obiecte de cristal aşezate cu atenţie, la distanţă, care străluceau prin geamurile de sticlă. Tablourile de pe pereţi reprezentau peisaje rurale sau scene de vânătoare. Fereastra din faţa casei avea draperii roşii din pluş, închise, ca să nu se vadă în stradă.

— Aveţi o casă foarte frumoasă, am spus.

— Mulţumesc! A rămas prea mare pentru mine după ce s-au mutat copiii şi după ce a murit Derek, Dumnezeu să-l ierte. Dar sunt prea bătrână să mă mai mut acum. O dată la câteva zile, vine o fată să facă curat. Un lux nemaipomenit, dar ce pot să fac? Vă rog, luaţi loc.

— Mulţumesc!

— Vreţi un ceai? O cafea?

— Nu, mulţumesc.

M-am aşezat. Canapeaua era rigidă şi tare.

— Cum v-aţi instalat? întrebă ea.

— Bine.

— Minunat!

Zâmbi tandru.

— Ştiţi, am crescut în acea casă şi am dorit dintotdeauna ca nişte oameni de treabă să se mute, în sfârşit, în casa aia. O familie decentă. Fiul tău, parcă Jake îl cheamă, dacă îmi amintesc bine? Ce face?

— Tocmai a început şcoala.

— La Rose Terrace?

— Da.

Zâmbi din nou.

— E o şcoală foarte bună. Am învăţat acolo în clasele primare.

— V-aţi pus şi dumneavoastră amprentele mâinilor cu vopsea pe perete?

— *Sigur,* încuviinţă cu mândrie. Una roşie şi una albastră.

— Ce drăguţ. Aţi spus că aţi crescut pe strada Garholt?

— Da. După moartea părinţilor mei, am hotărât împreună cu Derek să păstrăm casa ca pe o investiţie. A fost ideea soţului meu, deşi eu nu prea eram de acord. Ţineam la casa aia. Atât de multe *amintiri,* înţelegeţi?

— Bineînţeles.

M-am gândit la bărbatul care dăduse târcoale casei, încercând să fac nişte calcule. Era mult mai tânăr ca doamna Shearing, dar nu era imposibil.

— Aveţi cumva un frate mai mic?

— Nu, am fost singură la părinţi. Poate de aceea am ţinut atât de mult la acea casă. Era toată a mea, înţelegeţi? Doar a mea.

Făcu o grimasă.

— Când eram copil, prietenii mei erau puţin speriaţi de clădire.

— De ce speriaţi?

— Oh, e genul acela de casă, cred, care arată puţin ciudat, nu?

— Cred că da.

Karen îmi spusese cam acelaşi lucru ieri. I-am repetat ce i-am spus şi ei, chiar dacă, sincer, începea să sune golit de sens.

— Are personalitate!

— Exact!

Doamna Shearing părea mulţumită.

— *Exact* aşa am crezut şi eu. De aceea mă bucur că e din nou în mâini sigure acum.

Am înghiţit în sec, deoarece casa nu mi se părea deloc sigură, dar, după cum bănuisem, bărbatul care a dat târcoale casei mă minţise că el ar fi copilărit acolo. M-a uimit şi formularea ei. Din nou în mâini sigure *acum.* Dorea

ca un om decent să se mute în acea casă *în sfârşit.*

— Înainte nu era în mâini sigure?

Părea din nou stânjenită.

— Nu în mod special, nu. Să spunem doar că nu am avut norocul să dau peste nişte chiriaşi buni. Dar nu poţi să-ţi dai seama pe moment, nu? Oamenii par agreabili la prima vedere. Nu am avut niciun motiv real să mă plâng. Îmi plăteau la timp chiria. Aveau grijă de casă destul de bine…

Divaga, ca şi cum nu ştia cum să explice care fusese adevărata problemă şi dorea s-o lase baltă. Dar eu nu-mi puteam permite acest lucru.

— Dar?

— Ah, nu ştiu. Nu am avut nimic concret împotriva lor, dacă aş fi avut, nu aş fi ezitat să-i dau afară. Doar *bănuieli.* Că poate mai aduceau şi pe alţii în casă din când în când.

— Că subînchiriau camere?

— Da. Şi că poate se întâmplau chestii *neplăcute* câteodată.

Se strâmbă.

— Când am trecut odată pe la casă, mirosea ciudat, dar bineînţeles, nu ai voie în ziua de azi să intri în casă fără să-i anunţi din timp pe chiriaşi, să te programezi. Îţi vine să crezi? Te programezi să intri în casă la tine. Ba, mai mult, *îi avertizezi din timp.* O singură dată am venit neanunţată şi nu m-au lăsat să intru.

— Vorbiţi de Dominic Barnett?

Ezită.

— Da. El. Cu toate că nici cel de dinainte nu era mai breaz. Cred că am avut ghinion cu închirierea casei.

Casa pe care mi-ai pasat-o mie.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu Dominic Barnett? am întrebat.

— Da, bineînţeles.

Îşi privi mâinile care i se odihneau delicat, cu grijă, în poală şi tăcu un moment.

— A fost groaznic, desigur. Nu doresc această soartă nimănui. Dar din ceea ce am auzit ulterior, se învârtea în cercuri de acel gen.

— Droguri, am spus direct.

Alt moment de tăcere. Apoi oftă ca şi cum vorbeam despre aspecte ale unei lumi total necunoscute pentru ea.

— Nu s-au găsit dovezi că *le* vindea în casa mea. Dar, da. A fost o întâmplare foarte tristă. Presupun că aş fi putut să caut un alt chiriaş după moartea lui, dar am îmbătrânit şi m-am hotărât să nu mă mai complic. Astfel, cu un proprietar nou, am oferit o nouă şansă unei case vechi. O persoană care se va ocupa mai bine de ea decât am făcut-o eu în ultimii ani.

— Jake şi cu mine.

— Da!

Se însenină la acest gând.

— Dumneata şi băieţelul dumitale drăguţ! Am avut şi oferte mai bune, dar banii nu mai contează pentru mine acum, iar dumneata şi băieţelul dumitale mi-aţi părut *potriviţi.* Mi-a plăcut ideea că acea casă veche ajunge la o familie tânără, că va sta un alt copilaş acolo care se va juca. Am vrut să simt că va fi din nou plină de lumină şi dragoste. Plină de *culoare,* cum era când eram eu mică. Mă bucur să aud că sunteţi amândoi fericiţi acolo.

M-am sprijinit pe spătar.

Jake şi cu mine *nu eram* fericiţi acolo, iar în sinea mea eram furios pe doamna Shearing. Cred că ar fi trebuit să-mi spună atunci care a fost trecutul casei. Dar părea cu adevărat mulţumită, ca şi cum ar fi făcut o faptă bună şi i-am înţeles motivul pentru care ne-a ales pe noi, pe mine şi Jake, drept cumpărătorii potriviţi, în loc să aleagă pe…

M-am încruntat.

— Aţi spus că aţi avut oferte mai bune pentru casă?

— Oh, da – de fapt aşa e. Era un bărbat care se pregătea să plătească mai mult decât preţul cerut.

Strâmbă din nas şi dădu din cap.

— Dar nu mi-a plăcut deloc tipul. Îmi amintea de ceilalţi. Era foarte insistent, ceea ce m-a dezgustat cel mai mult. Nu-mi place să mă bată cineva la cap.

M-am aplecat din nou în faţă.

Cineva se pregătise să plătească mult mai mult decât preţul cerut pentru casă, iar doamna Shearing îl refuzase.

Fusese insistent şi agasant. Era ceva *dubios* cu el.

— Şi acest bărbat… am zis precaut. Cum arăta? Era mai degrabă scund? Cărunt, cu chelie în creştetul capului?

Am gesticulat arătând spre moalele capului, dar ea deja încuviinţase.

— Da, el e. Întotdeauna *îmbrăcat impecabil.*

Se strâmbă din nou, ca şi cum nu o mai păcălea, ca şi pe mine de altfel, spoiala aia de respectabilitate a bărbatului.

— Domnul Collins, spuse ea. Norman Collins.

Douăzeci şi şapte

Ajuns din nou acasă, am parcat şi am aruncat o privire în jos pe alee.

Mă gândeam sau, cel puţin, încercam. Mi se părea că toate ideile, faptele şi explicaţiile mi se învârteau în cap ca păsările într-o colivie, destul de încet ca să le zăresc, dar prea repede ca să le prind.

Bărbatul care dăduse târcoale casei se numea Norman Collins. În ciuda pretenţiilor sale, nu copilărise în această casă şi totuşi se pregătise să dea bani buni, mult peste preţul cerut, ca să o cumpere. Ceea ce înseamnă că această casă era importantă pentru el.

Dar de ce?

M-am uitat în jos pe alee, spre garaj.

Acolo bântuia Collins când l-am zărit prima dată. Garajul era plin de vechiturile scoase din casă înainte să ne mutăm, iar unele presupun că aparţinuseră lui Dominic Barnett. Oare Collins fusese la uşă noaptea trecută, încercând să-l convingă pe Jake să deschidă? Dacă era aşa, atunci poate Jake nu fusese în pericol, ci poate Collins doar voia ceva din casă.

Poate cheia de la garaj.

Dar îmi zburau gândurile prea departe. Am ieşit din maşină şi m-am îndreptat spre garaj, l-am deschis şi am tras una din uşi în lături, sprijinind-o cu aceeaşi cutie de vopsea ca şi ieri.

Am păşit înăuntru.

Toate vechiturile erau acolo, bineînţeles: mobilă veche, salteaua veche, grămezile de cutii de carton aruncate de-a valma în mijlocul garajului. Uitându-mă jos, în dreapta, am văzut păianjenul ţesându-şi pânza înconjurat acum de mai multe rămăşiţe decât înainte. Fluturi probabil, cu aripile fărâmiţate în bucăţele, noduri de sfori palide.

M-am uitat în jur. Unul dintre fluturi rămăsese aşezat delicat pe fereastră. Altul se odihnea pe o latură a cutiei de decoraţiuni de Crăciun, cu aripile bătând uşor. Mi-au amintit

de desenul lui Jake şi de faptul că nu avea cum să-i fi văzut acolo. Dar acesta era un mister pe care nu-l puteam dezlega acum.

Dar tu, Norman?

Ce căutai tu aici?

Am dat la o parte cu piciorul nişte frunze uscate ca să fac loc, apoi am dat jos cutia cu decoraţiuni şi am început să caut prin ea.

Mi-a luat jumătate de oră să caut prin cutii, golindu-le una câte una şi împrăştiind conţinutul pe jos. Am îngenuncheat printre ele, simţind podeaua rece de piatră a garajului, ca şi cum genunchii mei trăgeau umezeala prin blugi.

Uşa garajului zăngăni în spatele meu şi m-am întors repede, speriat de zgomot. Dar aleea era goală şi însorită. Doar briza caldă ciocnea uşa de cutia de vopsea.

M-am întors la ce găsisem.

Erau nimicuri. Cutiile conţineau tot felul de vechituri puse la întâmplare, de care nu aveai nevoie imediat, dar pe care nu doreai să le arunci. Erau decoraţiuni de Crăciun, bineînţeles, decolorate şi lipsite de strălucire odată cu trecerea vremii. Erau reviste, ziare, fără vreun element comun evident, care să unească datele şi ediţiile. Haine care fuseseră împăturite şi depozitate şi care acum miroseau a mucegai. Cabluri vechi şi prăfuite. Nimic nu părea să fi fost ascuns în mod deliberat, ci împachetat, pus deoparte şi apoi dat uitării.

Mă luptam cu neputinţa. Nu găseam răspunsuri aici.

Investigaţia mea deranjase totuşi câţiva fluturi. Cinci sau şase se târau pe vechiturile despachetate, cu antenele tremurânde, în timp ce alţi doi pluteau lângă fereastră. Am privit cum unul s-a ridicat în aer de pe o bucată de beteală, a zburat pe lângă mine, îndreptându-se spre uşa deschisă şi aterizând apoi pe una dintre cărămizile de pe podea, chiar în faţa mea.

L-am privit o clipă, admirând din nou culorile bogate de pe aripi. Se târa insistent pe suprafaţa cărămizilor şi dispărea apoi dedesubt, în crăpătura dintre ele.

M-am holbat în pământ.

O parte mare a podelei din garaj era făcută din cărămizi aranjate la întâmplare şi mi-a luat câteva minute să recunosc ceea ce priveam. O groapă dintr-un fost atelier mecanic, unde cineva se putea băga ca să lucreze sub maşină. Fusese astupată cu cărămizi, netezită ca să semene cu o suprafaţă plată.

Provizoriu, am ridicat cărămida pe care se aşezase unul din fluturi. Ieşi din pământ plină de praf şi de pânze de păianjen, cu fluturele agăţat cu încăpăţânare de o latură.

În scobitura lăsată de cărămidă, pe locul unde fusese aşezată, vedeam ceva ce părea a fi o cutie de carton îngropată dedesubt.

Uşa garajului se trânti din nou în spatele meu.

Iisuse!

Atunci m-am ridicat şi am ieşit pe alee să verific. Nu era nimeni, după câte se vedea, dar în ultimele minute soarele dispăruse într-un nor, de parcă lumea se întunecase şi se răcise. Briza sufla mai tare. Am văzut că încă ţineam cărămida în mâna care îmi tremura uşor.

Am intrat din nou în garaj, am lăsat deoparte cărămida şi am început să înlătur pământul din groapă. Am scos la suprafaţă cutia ascunsă dedesubt. Avea aceleaşi dimensiuni ca şi celelalte, dar fusese sigilată deasupra cu o bandă scotch. Mi-am scos cheile şi am ales-o pe cea cu capătul cel mai ascuţit; inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Asta căutai, Norman?

Am tăiat mijlocul benzii şi mi-am înfipt degetele ca să o desprind. *Crrr.* S-a dezlipit cu un zgomot straniu. Am tras cu ochiul înăuntru.

M-am ridicat imediat, incapabil sau nedorind să înţeleg ce văd. Gândurile mele se întorceau la ceea ce spunea Jake noaptea trecută, vorbind singur în sufragerie. *Vreau să te sperii.* Am crezut atunci că fetiţa imaginară se întorsese în viaţa noastră.

Se auzi o portieră trântită. M-am uitat în spate şi am văzut o maşină parcată în capătul aleii, iar spre mine

veneau un bărbat şi o femeie.

Nu e ea, îmi spusese băiatul meu.

E băiatul din podea.

— Domnul Kennedy! strigă femeia.

În loc să-i răspund, mi-am întors privirea şi m-am concentrat pe cutia din faţa mea.

Pe oasele dinăuntru.

Pe craniul mic care se holba la mine.

Şi pe fluturele colorat frumos care aterizase şi se odihnea acolo, mişcându-şi aripile uşor, ca bătăile inimii unui copil care doarme.

Douăzeci şi opt

Mai demult, Pete îl întâlnise pe Norman Collins de câteva ori, dar nu avusese niciodată vreun motiv să-l viziteze. Totuşi, ştia unde locuieşte: o casă care aparţinuse odinioară părinţilor lui Collins şi de unde nu plecase niciodată. După moartea tatălui, locuise acolo cu mama şi rămăsese în casă după moartea acesteia.

Nu era nimic surprinzător în privinţa asta, desigur, dar ideea îi provoca lui Pete o senzaţie de greaţă. Copiii trebuiau să crească, să se mute şi să-şi conducă singuri viaţa; altfel, creau impresia unei dependenţe bolnăvicioase sau a unei deficienţe. Poate senzaţia persista şi din cauză că Pete îl cunoştea pe Collins. Şi-l amintea ca fiind moale, păstos, mereu transpirat, ca şi cum ceva putred din el i se scurgea ca un puroi din toţi porii. Era genul de om pe care puteai uşor să ţi-l imaginezi că-şi ţinea mama în dormitor, bine conservată după atâţia ani, sau că ar fi luat-o în pat cu el la culcare.

Şi totuşi, oricât de mult îl înfuria pe Pete, Norman Collins nu fusese complicele lui Frank Carter.

Dar exista şi o consolare. Indiferent de implicarea actuală a lui Collins, Pete nu îl scăpase din ochi de-atunci. Deşi nu a fost niciodată trecut oficial pe lista suspecţilor, fusese totuşi foarte mult timp *bănuit.* I se verificaseră alibiurile. Dacă cineva îl ajutase pe Carter, era imposibil fizic ca acesta să fie Norman Collins.

Deci ce căutase la închisoare?

Poate nimic. Şi totuşi, cumva, Carter primise, cu siguranţă, informaţii din exterior şi, pe când parcă maşina, Pete simţi un fior lăuntric. Mai bine să nu-şi facă iluzii. Dar avea totuşi senzaţia că era pe drumul cel bun, chiar dacă nu ştia încă unde duce acest drum.

Se apropie de casă. Gradina mică din faţă era neîngrijită şi vegetaţia crescuse în voie; tufele se curbaseră şi se prăbuşiseră sub propria lor greutate. Lângă casă era un tufiş atât de des încât a trebuit să-l ocolească, frecându-se

de el pentru a ajunge la uşa din faţă. Bătu. Lemnul părea şubrezit, pe jumătate mâncat de cari şi subţiat. Faţada casei, la un moment dat văruită în alb, se scorojise atât de tare încât îi aminti lui Pete de o bătrână machiată cu straturi groase şi crăpate de fond de ten.

Se pregătea să bată din nou când auzi mişcare în casă. Deschise uşa, dar numai cât îi permitea lanţul. Nu auzise să-l pună, ceea ce însemna că lui Collins îi plăcea să-şi securizeze locuinţa, chiar şi când era în casă.

— Da?

Norman Collins nu-l recunoscu, dar Pete şi-l amintea destul de bine. Nu se schimbase în douăzeci de ani, cu excepţia părului alb din tunsoarea de călugăr. Chelia din vârful capului era roşie-marmorată, ca şi cum ascundea dedesubt o furie pe cale să izbucnească. Cu toate că acasă, în general, te relaxezi, el era îmbrăcat absurd de elegant, într-un costum spilcuit, cu vestă.

Pete ţinea la vedere legitimaţia şi insigna.

— Buna ziua, domnule Collins. Sunt comisarul Peter Willis. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine, dar ne-am mai întâlnit de câteva ori acum câţiva ani.

Privirea lui Collins se mută de la legitimaţia lui Pete, la figura lui şi îşi schimbă expresia feţei, devenind crispat şi tensionat. Îşi amintea foarte bine.

— A, da. Sigur.

Pete îşi puse în buzunar legitimaţia,

— Putem intra să discutăm? Încerc să nu vă răpesc prea mult timp.

Collins ezită, se uită în spatele său, spre adâncurile tenebroase ale casei, iar Pete observă mărgelele de sudoare care răsăreau pe fruntea bărbatului.

— Nu e cel mai potrivit moment. Despre ce e vorba?

— Aş prefera să vorbim înăuntru, domnule Collins.

Aşteptă. Collins era un om rezervat, iar Pete era convins că nu dorea ca tăcerea să devină incomodă. După câteva secunde, Collins se înduplecă.

— Foarte bine.

Închise uşa, apoi o deschise larg. Pete păşi într-un hol

pătrat, banal, cu o scară care ducea sus, spre o încăpere întunecoasă. Aerul era închis, totul era prăfuit şi simţeai un miros dulce. Asta îi aminti de băncile vechi de la şcoala din copilăria sa, când deschidea capacul pupitrului şi mirosea a lemn şi a gumă de mestecat veche.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule comisar Willis?

Stăteau amândoi pe hol, în capul scărilor, prea înghesuiţi după părerea lui Pete. Atât de aproape încât simţea mirosul transpiraţiei lui Collins, care trecea prin costum. Arătă spre uşa deschisă care ducea evident spre sufragerie.

— Putem intra?

Collins ezită din nou. Pete se încruntă.

Ce ascunzi, Norman?

— Sigur, spuse Collins. Pe aici, vă rog.

Îl conduse pe Pete în sufragerie. Pete se aştepta să găsească mizerie, dar camera părea curată şi aranjată, iar mobila era mai nouă şi mai puţin demodată decât îşi imaginase. Pe un perete era un televizor cu plasmă, iar pe ceilalţi erau agăţate opere de artă înrămate şi cutiuţe de prezentare cu geam.

Collins se opri în mijlocul camerei şi rămase ţeapăn, cu mâinile încrucişate în faţă, ca un majordom. Era ceva ciudat în manierele sale protocolare, iar Pete simţi că i se ridică părul pe ceafă.

— Sunteţi... bine, domnule Collins?

— Oh, da.

Collins dădu scurt din cap, afirmativ.

— Pot să vă întreb din nou, despre ce e vorba?

— Acum două luni şi ceva aţi vizitat un deţinut, pe nume Victor Tyler, la închisoarea Whitrow.

— Aşa este.

— Şi care a fost scopul vizitei?

— Să vorbesc cu el. Ca de fiecare dată.

— L-aţi mai vizitat şi înainte?

— Bineînţeles. De câteva ori.

Collins stătea nemişcat, ca şi cum ar poza. Zâmbea în continuare politicos.

— Pot să întreb ce aţi discutat cu Victor Tyler?

— Despre crima sa, bineînţeles.
— Despre fetiţa pe care a ucis-o?
Collins încuviinţă.
— Mary Fisher.
— Da, ştiu cum o chema.

Un vârcolac. Aşa l-a perceput Pete pe Collins încă de când l-a văzut prima dată – un tip ciudat, obsedat de chestii tenebroase, pe care alţii le evită instinctiv. Collins stătea tot în picioare, zâmbind, ca şi cum aştepta răbdător să se termine totul şi Pete să plece, dar zâmbetul era strâmb. Collins are emoţii, se gândi Pete. Ascunde ceva. Îşi dădu seama că şi el stă nemişcat, că totul stă pe loc şi devine insuportabil; se ridică, se plimbă prin cameră şi se îndreptă spre perete, examinând leneş nişte tablouri şi nişte artefacte pe care Collins le-a înrămat şi le-a expus.

Desenele erau ciudate. De aproape, multe dintre ele păreau copilăreşti. Privea la întâmplare siluete ca nişte beţe, acuarele de amator, apoi ceva mai neobişnuit îi atrase privirea. O mască de diavol din plastic roşu. Era genul de mască pe care o puteai găsi într-un magazin de haine ieftine, dar, din anumite motive, Collins o încastrase într-o casetă de sticlă şi o expusese.

— Un artefact de colecţionar?

Collins veni imediat lângă el. Pete abia se abţinu să nu strige, în schimb, făcu un pas în lateral, ca să se îndepărteze.

— Un artefact de colecţionar?
— Într-adevăr.

Collins încuviinţă.

— A fost purtată de un criminal notoriu în timpul comiterii crimelor. M-a costat o mică avere să o achiziţionez, dar este o piesă rară, iar sursa şi actele sunt autentice.

Collins se întoarse rapid şi îl privi pe Pete.

— Totul este complet legal şi fără probleme, vă asigur. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Pete clatină din cap, încercând să înţeleagă ce spusese Collins. Privi apoi alte obiecte expuse pe perete. Îşi dădea seama că nu erau doar desene. Câteva rame conţineau

note şi scrisori. Unele erau, cu siguranţă, documente oficiale şi rapoarte, în timp ce altele erau înscrisuri de mână, mâzgălite pe hârtie ieftină, de scrisori.

Arăta spre perete, simţindu-se uşor neajutorat.

— Şi… acestea?

— *Corespondenţă,* răspunse Collins fericit. Unele personale, altele, achiziţionate. Formulare şi, de asemenea, acte din fişete.

Pete se feri din nou, ducându-se de data asta în mijlocul camerei. Se întoarse apoi, uitându-se în jur. Pe măsură ce înţelegea elementele pe care le privea, sentimentul de anxietate se adânci, cuibărindu-i-se în adâncul sufletului, îngheţându-i sângele.

Desene, suveniruri, corespondenţă.

Artefactele morţii şi ale crimei.

Ştia demult că existau oameni în lume care achiziţionau obiecte macabre şi că existau chiar şi site-uri online înfloritoare, dedicate acestor maniaci. Dar nu stătuse niciodată în mijlocul unei asemenea colecţii. Camera părea că pulsează de ameninţare nu doar pentru că nu avea de-a face cu o simplă colecţie, ci cu o celebrare. Era o *veneraţie* în modul de a expune aceste obiecte.

Îl privi pe Norman Collins, care rămase în picioare lângă perete. Zâmbetul îi dispăruse de pe faţă şi fusese înlocuit de o expresie reptiliană, ca din altă lume. Collins nu dorise să-l invite pe Pete înăuntru şi sperase, evident, să încheie conversaţia fără ca Pete să observe desenele şi ornamentele. Acum afişa un surâs dispreţuitor, de mândrie, o privire care demonstra că ştie cât de respingătoare i se părea lui Pete colecţia sa, iar o parte din el savura acest moment. Era chiar *deasupra* lui într-un fel.

Totul este complet legal şi fără probleme, vă asigur.

Pete rămase pur şi simplu pe loc pentru o clipă, fără să ştie ce să facă, fără să fie sigur dacă *ar putea* face ceva. Apoi îi sună telefonul şi tresări. Îl scoase – era Amanda – şi se întoarse cu spatele, vorbind încet şi apăsând tare telefonul la ureche.

— Willis la telefon.

— Pete? Unde eşti?

— Acolo unde am zis că mă duc.

Observă tonul urgent din vocea sa.

— Unde eşti?

— Sunt la casa de pe strada Garholt. Am găsit al doilea cadavru.

— Al doilea?

— Da. Dar rămăşiţele sunt mult mai vechi – se pare că au stat ascunse mult timp.

Pete încerca să înţeleagă ce auzea.

— Casa a fost vândută recent.

Amanda vorbea precipitat, cu sufletul la gură, ca şi cum încerca să proceseze evenimentele.

— Noul proprietar a găsit cadavrul într-o cutie, în garaj. A dat o declaraţie, vorbind despre cineva care a încercat să-i răpească fiul ieri noapte. Iar omul tău, Norman Collins, se pare că a dat târcoale casei. Proprietarul îl plasează în scenă. Cred că acest Collins ştia că trupul este aici.

Pete se întoarse repede, apoi deveni brusc conştient de o prezenţă. Collins se apropiase de el, din nou, pe nesimţite. Stătea lângă Pete acum, cu faţa destul de aproape de el, încât putea să-i vadă porii de pe piele şi albul ochilor. În aer plutea ameninţarea.

— Vă mai ajut cu ceva, domnule comisar Willis? şopti Collins.

Pete se îndepărtă. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

— Adu-l la secţie, spuse Amanda.

Douăzeci şi nouă

Am parcat maşina pe drum mai departe de şcoala lui Jake, gândindu-mă că ar trebui să mă simt în siguranţă cu un poliţist lângă mine în maşină.

Fusesem nemulţumit că ofiţerii care veniseră dimineaţă nu luaseră în serios, aşa cum ar fi trebuit, relatarea mea despre vizitatorul nocturn şi despre tentativa de răpire a fiului meu. Situaţia se schimbase cu siguranţă acum, dar nu mă reconforta acest gând. Însemna că totul era real, însemna că Jake era într-un real pericol.

Sergentul Dyson ridică privirea.

— Am ajuns?

— E chiar după colţ.

Îşi băgă telefonul în buzunarul de la pantalonul uniformei. Dyson avea cam cincizeci de ani, dar pe durata deplasării de la secţia de poliţie tăcuse, absorbit în telefonul mobil ca un adolescent.

— Bine, spuse. Aş dori să vă comportaţi normal. Vă luaţi fiul. Vorbiţi cu ceilalţi părinţi sau ce mai faceţi dumneavoastră în mod normal. Nu vă grăbiţi. Noi vă supraveghem şi pe dumneavoastră, şi pe cei din jurul dumneavoastră.

Am bătut cu palmele în volan.

— Doamna comisar Beck mi-a spus că l-aţi arestat deja pe suspect.

— Sigur.

Dyson ridică din umeri şi din atitudinea sa mi-am dat seama că doar urma un ordin, fără niciun entuziasm.

— E doar o precauţie.

O *precauţie.*

Doamna comisar Amanda Beck folosise aceeaşi expresie la secţie. Lucrurile s-au mişcat repede după ce a ajuns poliţia la mine şi după ce le-am arătat ofiţerilor ce găsisem. Norman Collins fusese arestat în acelaşi timp şi mi-am dat seama ce ar fi putut să se întâmple cu Jake în noaptea trecută. Dar odată ce Collins era în custodia poliţiei, fiul

meu ar fi trebuit să fie în siguranţă.

Atunci de ce aveam escortă?

Doar o precauţie.

Nu mă convinsese la secţia de poliţie şi nici acum. Poliţia era o instituţie puternică şi capabilă, care mă secunda pas cu pas şi totuşi simţeam că Jake nu va fi în siguranţă departe de mine, undeva unde *eu* puteam să-l supraveghez.

Dyson se evaporase în spatele meu în timp ce eu mă îndreptam spre poarta şcolii. Mi se părea suprarealist că eram supravegheat sub acoperire de un ofiţer de poliţie. Dar, de altfel, întreaga zi fusese neobişnuită, chiar paranormală. Evenimentele fiind în continuă schimbare, nu am avut timp să analizez faptul că în garajul meu găsisem rămăşiţe umane, cel mai probabil aparţinând unui copil. Realitatea evenimentului nu mă frapase încă. Dădusem declaraţia la poliţie, imparţial, obiectiv, iar ea urma să fie redactată şi să o semnez după ce îl luam pe Jake de la şcoală. Nu aveam idee ce se va întâmpla după aceea.

Comportaţi-vă normal, îmi spusese Dyson, sfat complet imposibil de urmat în circumstanţele de faţă. Dar când am ajuns în curtea şcolii, am văzut-o pe Karen sprijinindu-se de gard, cu mâinile băgate adânc în buzunarele de la haina sa largă şi m-am gândit că ar fi normal să-i vorbesc. Am mers spre ea şi m-am sprijinit de gard.

— Bună, mă salută ea. Care-i chestia?

— Chestia e chestioasă.

— Haha!

Apoi mă privi cu atenţie.

— Dar mi se pare că nu prea e o glumă, după cum arăţi. Ai avut o zi proastă?

Am respirat adânc. Poliţia nu mi-a spus explicit să păstrez tăcerea în legătură cu evenimentele de peste zi, dar bănuiam că ar fi mai înţelept să o fac momentan. În afară de asta, nu aveam idee de unde să încep.

— Ai putea spune şi aşa. A fost o zi foarte complicată. O să-ţi povestesc cu de-amănuntul într-o zi.

— Abia aştept. Sper că eşti bine. Nu te supăra, dar arăţi

ca naiba.

Se gândi o clipă.

— Cu toate că remarca *e* destul de jignitoare, nu-i aşa? Scuze. Întotdeauna spun tâmpenii. Obicei prost.

— Nicio problemă. Nu prea am putut dormi noaptea trecută.

— Prietenii imaginari ai fiului tău te-au ţinut treaz?

Am râs.

— Eşti mai aproape decât crezi.

Băiatul din podea.

M-am gândit la oasele cu aspect ruginit şi la craniul cu găvanele ochilor goale şi cu calota craniană crestată de crăpături. La culorile frumoase ale aripilor fluturilor pe care Jake nu avusese cum să-i vadă, dar îi desenase. Şi oricât de mult doream să fie aici cu mine acum, eram totuşi uşor descurajat de această perspectivă. Descurajat de *el,* fiul meu sensibil, somnambul, cu prieteni imaginari, cu felul lui de a vorbi cu oameni care nu erau acolo, care îi spuneau poezioare înspăimântătoare şi care încercau să-l sperie.

Mă speriau şi pe mine.

Se deschise uşa. Doamna Shelley apăru în prag, se uită după părinţi şi începu să strige numele copiilor, aruncând câte o privire peste umăr. Se uită la mine şi la Karen.

— Adam, strigă ea, trecând imediat la un alt băiat.

— Oho, spuse Karen. Se pare că iar eşti la colţul obraznicilor.

— La ce zi am avut, nu m-ar mira deloc.

— Simiţi că eşti din nou copil, nu? După felul cum vorbesc câteodată cu părinţii…

Am încuviinţat. Cu toate că nu eram sigur că aveam chef să înghit critici moralizatoare azi.

— Oricum, ai grijă, spuse Karen în timp ce Adam ni se alătură.

— Sigur!

Îi priveam îndepărtând-se, apoi am aşteptat până când au plecat toţi copiii. Cel puţin Dyson avea ocazia să îşi ia toate *precauţiile,* presupun, şi m-am gândit să mă uit cu atenţie la feţele tuturor persoanelor din curtea şcolii. Dar ce

rost avea? I-am recunoscut deja pe unii dintre părinţi, dar până acum, pentru că mă mutasem recent, cunoscusem doar câţiva. Pentru ei, probabil arătam la fel de dubios.

Când a rămas doar Jake, doamna Shelley mi-a făcut semn să mă apropii. Jake apăru alături de ea, cu privirea în pământ din nou. Arăta atât de vulnerabil încât am vrut să-l salvez – să-l extrag de acolo şi să-l duc într-un loc sigur. Am simţit cum se revarsă un val de iubire pentru el. Poate era prea fragil ca să fie un copil obişnuit, să se adapteze şi ca să fie acceptat, să se integreze. Dar după toate evenimentele, la ce naiba te puteai aştepta?

— Necazuri din nou? am întrebat.

— Mă tem că da.

Doamna Shelley zâmbi trist.

— Jake a fost pus pe culoarea roşie astăzi. A trebuit să meargă la doamna director Wallace, nu-i aşa, Jake?

Jake încuviinţă nefericit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— A lovit un alt băiat din clasă.

— Oh!

— Owen a început.

Vocea lui Jake tremura de parcă urma să izbucnească în plâns.

— Încerca să-mi ia Pachetul cu Lucruri Speciale. N-am vrut să-l lovesc.

— Ei, bine.

Doamna Shelley îşi încrucişă braţele şi mă privi sarcastic.

— În primul rând, nu sunt *absolut* sigură că e un obiect potrivit pentru un copil de vârsta ta ca să-l aduci la şcoală.

Nu ştiam ce să spun. Convenţiile sociale îmi dictau să fiu de acord cu adultul în acest caz, ceea ce însemna să-l cert pe Jake, să-i fac morală că e rău să loveşti pe cineva şi că poate învăţătoarea avea dreptate în privinţa Pachetului. Dar nu puteam. Întreaga situaţie mi se părea brusc hilară şi vulgară. La naiba cu stupidul sistem de semaforizare cu care doamna Wallace îl teroriza! Şi, mai presus de toate, ideea de a-i spune lui Jake că din cauză că un ticălos mic s-a pus cu el, a primit, cu siguranţă, exact ceea ce merita.

M-am uitat la fiul meu, stând acolo timid, aşteptând probabil să-l cert, când, de fapt, voiam să-i spun: *foarte bine.*

Niciodată nu am avut curajul să fac aşa ceva la vârsta ta.

Sper că l-ai pocnit bine.

Totuşi, convenţiile sociale au învins.

— Voi vorbi cu el, am spus.

— Bine. Pentru că am păşit cu stângul de la bun început, nu-i aşa Jake?

Doamna Shelley îl ciufuli şi atunci mi-am pierdut curtoazia.

— Nu-l atingeţi pe Jake, am spus.

— Poftiţi?

Îşi trase mâna ca şi cum s-ar fi curentat. Am simţit o mare satisfacţie atunci, chiar dacă mi-au ieşit cuvintele fără să mă gândesc şi nu prea ştiam ce voi spune în continuare.

— Exact cum aţi auzit, am spus. Nu puteţi să-l puneţi pe culoarea roşie şi să vă prefaceţi că sunteţi drăguţă. Ca să fiu sincer, mi se pare execrabil să faceţi aşa ceva oricărui copil, cu atât mai mult unuia care are probleme acum.

— Ce probleme?

Se fâstâcise.

— Dacă are probleme, putem discuta.

Ştiam că era stupid să o înfrunt, dar tot mi-a plăcut felul în care mi-am apărat fiul. L-am privit din nou pe Jake, care se holba curios la mine, ca şi cum nu ştia ce să înţeleagă din asta. I-am zâmbit. Eram bucuros că s-a apărat singur. Eram bucuros că a avut o reacţie ca lumea.

M-am uitat din nou la doamna Shelley.

— *Voi* vorbi cu el, am spus. Pentru că e greşit să loveşti pe cineva. Aşa că voi avea o discuţie mai lungă cu el despre moduri mai bune de a te împotrivi bătăuşilor.

— Bine... mă bucur să aud asta.

— Aşa. Ţi-ai strâns tot, amice?

Jake încuviinţă.

— Bine, am spus. Pentru că nu cred că putem să mergem acasă diseară.

— De ce?

Din cauza băiatului din podea.

Dar n-am spus asta. Cel mai ciudat era că mi-am dat seama că ştia deja răspunsul la întrebare.

— Haide, am spus cu blândeţe.

Treizeci

L-au găsit, se gândi Pete.

După atâta vreme. L-au găsit pe Tony.

Stând în maşină, urmărea cu privirea ofiţerii specializaţi în cercetarea la faţa locului intrând pe proprietatea lui Norman Collins. Momentan, era singura activitate de pe stradă. În ciuda prezenţei atâtor echipaje de poliţie, presa nu ajunsese încă. Chiar dacă vecinii erau acasă, nu se arătau deocamdată. Un poliţist din echipa de cercetare la faţa locului, care stătea pe prima treaptă, i-a dus mâinile la spate şi i-a pus cătuşele.

Încătuşat şi aşezat pe bancheta din spate, Collins urmărea şi el desfăşurarea de forţe.

— Nu aveţi dreptul să faceţi asta, spuse Collins impasibil.

— Gura, Norman!

Închişi în maşină, Pete nu putea evita mirosul bărbatului; nu avea nicio intenţie să vorbească cu el. Pe măsură ce se desfăşurau evenimentele, îl arestaseră pe Collins cu suspiciunea de furt al unor bunuri, doar pentru că – dată fiind natura unor obiecte din casa bărbatului – era o acuzaţie pe care o puteau cel mai probabil proba şi care le conferea autoritatea de a-i percheziţiona casa. Dar, bineînţeles, voiau să-l interogheze cu privire la mai multe chestiuni. Şi indiferent de cât de multe întrebări avea, Pete nu dorea să pericliteze investigaţia, anchetându-l pe Collins aici şi acum. Trebuia să o facă la secţia de poliţie. Înregistrat şi închis într-o cameră.

— Nu vor găsi nimic, spuse Collins.

Pete îl ignoră, aşa cum o făcuse deja; Collins părea implicat în afacere. Se descoperiseră nişte rămăşiţe mai vechi. Collins fusese dintotdeauna obsedat de Carter şi de crimele sale; îl vizitase pe prietenul lui Frank Carter în închisoare, dăduse târcoale unei case unde se descoperise al doilea cadavru. Collins *ştiuse* că acest cadavru era acolo – Pete era sigur. Cum la fel de sigur era şi că rămăşiţele îi aparţineau lui Tony Smith, deşi răspunsul oficial cu privire

la identificarea cadavrului va mai dura ceva timp.

După douăzeci de ani, te-au găsit.

Lăsând la o parte toate acestea, desfăşurarea evenimentelor ar fi trebuit să-l facă să se simtă uşurat că s-a încheiat, deoarece îl căutase pe băiat atât de mult timp. Dar nu era aşa. Nu putea să nu se gândească la acele căutări din weekend, din pădure şi de pe lângă gardurile vii, la mulţi kilometri de acest loc, iar Tony, în tot acest timp, zăcea mult mai aproape de casă decât îşi putea imagina cineva.

Ceea ce însemna că îi scăpase ceva acum douăzeci de ani.

Se uită la tableta din poală.

Doamne, voia să bea ceva acum – şi nu era ciudat cum funcţiona asta? Oamenii cred adesea că alcoolul amortizează ororile lumii. Dar cadavrul lui Tony Smith fusese găsit şi era foarte posibil ca persoana vinovată de uciderea lui Neil Spencer să fie acum în custodia poliţiei, stând în spatele său în acest moment şi totuşi dorinţa de a bea era mai puternică acum ca niciodată. Întotdeauna găsea motive să bea. Şi doar un singur motiv real să nu bea.

Poţi să bei mai târziu. Oricât de mult vrei.

Aşa va face. Te foloseşti de orice prilej – era atât de simplu. Într-un război, foloseşti arma pe care o ai la îndemână ca să câştigi o bătălie individuală şi apoi îţi aduni forţele ca s-o câştigi pe următoarea. Şi apoi pe următoarea. Şi pe toate celelalte care urmau.

Orice funcţionează.

— Nu am făcut *nimic rău,* insistă Collins.

— Taci!

Pete apăsă pe ecranul tabletei. Nu avea rost să evite: trebuia să-şi dea seama ce îi scăpase atâţia ani şi de ce casa de pe strada Garholt, unde s-au găsit rămăşiţele lui Tony, era punctul de plecare.

Parcurse însemnările. Până de curând, casa aparţinuse unei anume Anne Shearing. O moştenise de la părinţi, dar nu locuise acolo de câteva decenii, închiriind-o în schimb

de-a lungul anilor la numeroşi indivizi.

Era o listă lungă la dosar, dar Pete presupuse că putea elimina chiriaşii de dinainte de 1997, când Frank Carter comisese crimele. Chiriaşul de la acea vreme era un bărbat pe nume Julian Simpson. Simpson închiriase proprietatea cu patru ani înainte şi a stat acolo până 2008. Deschise o pagină nouă pe ecranul tabletei. Pete căută numele şi descoperi că Simpson murise de cancer în acel an, la vârsta de şaptezeci de ani. Apăsă din nou pe ecran. Următorul chiriaş era un bărbat care se numea Dominic Barnett, care ocupase casa până la începutul acestui an.

Dominic Barnett.

Pete se încruntă. Numele i se părea cunoscut. Căutând din nou, îşi aminti detaliile, chiar dacă nu lucrase la acest caz. Barnett era un personaj minor al lumii interlope, implicat în traficul de droguri şi extorcare, cunoscut poliţiei, dar considerat doar un peşte mic dintr-o schemă mai amplă. Nu existau condamnări la dosar în ultimii zece ani, dar, desigur, asta nu însemna că se îndreptase şi nimeni nu se miră când fusese găsit mort. Arma crimei – un ciocan – fusese recuperat cu amprente parţiale, dar nu se potriveau cu amprentele din baza lor de date. Anchetele ulterioare nu reuşiseră să găsească un suspect credibil. În schimb, publicul primise asigurări că ucigaşul va fi găsit. Cu toate că nu fusese operată nicio arestare, poliţia credea că este vorba de un incident izolat, ţintit şi oricine citea printre rânduri ar fi intuit probabil ce se putea subînţelege.

A trăit cu sabia deasupra capului şi a murit de sabie.

Din câte citise, Pete presupunea şi el acelaşi lucru. Dar acum îşi punea întrebări. Drogurile rămâneau cel mai plauzibil mobil al crimei, însă Barnett locuise într-o casă unde fuseseră ascunse rămăşiţe umane şi părea imposibil să nu fi ştiut despre ele. Oare acest lucru sugera un motiv diferit?

Ridică privirea şi se uită o clipă la Norman Collins în oglinda retrovizoare. Collins se holba impasibil pe geam la casa lui.

Erau trei oameni la care trebuia să se gândească: Julian

Simpson şi Dominic Barnett, care locuiseră în acea casă, Norman, care se părea că ştia ce fusese ascuns acolo. Ce legătură era între cei trei? Şi ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani şi de atunci până în prezent?

Pete încarcă o hartă a Featherbank.

Strada Garholt era pe ruta răpirii lui Tony Smith şi în direcţia în care fugise Frank Carter. Dovezile descoperite de medicii legişti stabiliseră atunci că Tony *fusese* în maşina ucigaşului, dar dacă Frank Carter primise un pont că i se percheziţiona casa, ar fi putut scăpa de cadavrul băiatului înainte de a fugi cu maşina. Julian Simpson locuia atunci în acea casă.

Pete nu avea nevoie să consulte dosarul din fişet ca să ştie că Simpson nu fusese investigat la acea vreme. Toate cunoştinţele lui Carter, de care ştiau ei, fuseseră investigate cu atenţie. Dar numele lui Simpson nu apăruse printre ele.

Şi totuşi.

Simpson ar fi avut vreo cincizeci de ani când au avut loc răpirile, iar la acea vârstă s-ar fi potrivit cu o descriere făcută de un martor într-o declaraţie, descriere care le contrazicea pe cele ale altor martori. Poate fusese complicele lui Carter. Dacă era aşa, ar fi existat o legătură între cei doi bărbaţi, chiar şi indirectă, pe care Pete nu o descoperise.

Senzaţia de eşec îl frapă.

Ar fi trebuit să-l găseşti mai devreme.

Orice ar fi făcut sau nu, era oricum greşeala lui. Ştia că va găsi o posibilitate de a răsuci faptele în mintea sa, astfel încât să se simtă mereu vinovat. Sentimentul rămânea.

Neînsemnat.

Inutil.

Poţi să bei mai târziu.

Sună telefonul – Amanda din nou.

— Aici Willis, răspunse. Sunt tot la casa lui Collins. Pornesc într-un minut.

— Cum merge percheziţia?

— Merge.

Se uită la casă gândindu-se că trebuia să se concentreze pe căutări. Prioritatea era acum să-l înfunde pe Collins pentru implicare, neştiind exact ce informaţii avusese şi ce îi scăpase acum douăzeci de ani. Va diseca totul mai târziu.

— OK, răspunse Amanda. Sunt aici cu proprietarul şi cu fiul său şi am nevoie de cineva să mă ajute cu ei. Să vedem unde îi cazăm la noapte. Chestii din astea.

Pete se încruntă. Asta era munca de jos şi ştia ce înseamnă: Amanda va conduce singură interogatoriul cu Norman Collins. Poate era chiar mai bine. *Mai curat.* Nu doreau să rişte să întineze povestea din trecut cu omul care era sub lupa investigatorilor acum. Răspunsurile la întrebările lui vor apărea în timp, dar nu trebuia să fie el cel care interoga. Porni motorul.

— Vin imediat.

— Pe tip îl cheamă Tom Kennedy, spuse Amanda. Fiul său se numeşte Jake. Fă-i procesul-verbal de arestare lui Collins mai întâi, apoi le găsim un apartament confortabil.

Pentru un moment, Pete nu răspunse. Mâna liberă era pe volan. Privind-o, observă că începe să îi tremure.

— Pete, îl strigă Amanda. Mai eşti acolo?

— Da. Ajung imediat.

Închise şi aruncă telefonul pe locul pasagerului. Dar în loc să pornească la drum, stinse motorul şi luă din nou tableta. Fusese prea rătăcit în trecut ca să se mai gândească la prezent. Nu-l luase deloc în considerare pe noul proprietar al casei.

Comitea greşeli, ca de obicei.

Făcu click pe fişierul cu raportul, întrebându-se dacă a înţeles bine ce a spus Amanda. Dar înţelesese bine.

Tom Kennedy.

În sfârşit. Un nume pe care îl recunoştea.

Treizeci şi unu

— L-au găsit, tati? întrebă Jake.

Mă plimbam de colo colo prin biroul din secţia de poliţie, aşteptând ca doamna comisar Amanda Beck să aducă declaraţia pe care să o semnez şi m-am oprit brusc când am auzit întrebarea fiului meu.

Jake stătea pe un scaun prea mare pentru el, bălăngănindu-şi picioarele; pe masă, la îndemâna lui, o sticlă plină *cu fresh* de portocale. Era un cadou de la sergentul Dyson, după ce am ajuns. Chipurile, îmi va aduce şi mie nişte cafea, dar trecuseră deja douăzeci de minute şi nimic nu se întrezărea la orizont, ca de altfel nici comisarul Beck. Nu prea stătusem de vorbă cu Jake în acest timp. Nu ştiam ce să-i spun acum şi mi se părea că dacă mă învârteam de colo colo, umpleam spaţiul şi acopeream tăcerea.

— L-au găsit, tati?

M-am dus spre el şi m-am aplecat.

— Da. L-au găsit pe bărbatul care a dat târcoale casei noastre.

— Nu vorbeam despre asta.

Băiatul din podea.

Pentru o clipă, l-am privit fix pe fiul meu, dar el se uită la mine aparent fără frică sau îngrijorare. Era de mirare că procesa evenimentele în ritmul său, ca şi cum totul era perfect normal – ca şi cum era vorba despre un băiat cu care se jucase de-a v-aţi ascunselea, nu despre rămăşiţe umane ascunse în podeaua garajului nostru de cine ştie câţi ani şi despre care el nu avea cum să fi aflat.

Era o chestiune despre care nu ar trebui să vorbim. Nu aici. Declaraţia mea dată în faţa poliţiştilor era sinceră, dar incompletă. Nu menţionasem nimic despre desenele cu fluturi sau despre ceea ce spunea Jake legat de băiatul din podea. Nu ştiam de ce, în afară de faptul că eu însumi nu înţelegeam nimic, dar cu siguranţă pentru că voiam să-mi protejez copilul. Deoarece aceasta era o povară care

trebuia să apese pe umerii unui adult, şi nu pe umerii unui copil de şapte ani.

— Da, Jake, am spus. Despre *asta* vorbeai. OK? Treaba e serioasă.

Se gândi puţin.

— Bine.

— Vorbim mai târziu despre cealaltă chestie.

M-am ridicat, dându-mi seama că ceea ce am spus nu era destul, că merita să ştie mai mult.

— Dar, da, l-au găsit.

Eu l-am găsit.

— Asta e bine, răspunse Jake.

Mă cam speria puţin.

— Ştiu.

Cu toate că nu cred că o făcea cu intenţie, Jake se încruntă.

— Cred că doar era rănit şi singur, iar din cauza asta era puţin răutăcios. Dar l-au găsit şi de-acum nu va mai fi singur, nu-i aşa? Se poate duce acasă. Aşa că nu va mai fi răutăcios.

— E doar în imaginaţia ta, Jake.

— Nu-i adevărat.

— Vorbim mai târziu despre asta. Bine?

I-am aruncat o privire serioasă, aşa cum făceam întotdeauna când voiam să pun punct unei conversaţii. De obicei, nu aveam autoritate, iar după un minut, unul sau altul ridica tonul, dar azi încuviinţă. Apoi se întinse, luă sticla de *fresh* de portocale şi începu să bea fără nicio grijă.

În spatele meu, uşa se deschise, iar când m-am întors l-am văzut pe sergentul Dyson intrând cu două căni de cafea. Proptise uşa cu spatele ca să intre doamna comisar Beck. Flutura nişte hârtii şi arăta la fel de obosită ca şi mine: o femeie cu un milion de treburi pe cap, hotărâtă să facă totul singură.

— Domnule Kennedy, spuse. Îmi pare foarte rău că v-am lăsat să aşteptaţi atât de mult. A, el trebuie să fie Jake.

Încă ocupat cu *fresh*-ul de portocale, fiul meu o ignora.

— Jake, l-am strigat. Poţi să saluţi, te rog?

— Bună!

M-am întors spre Beck.

— A fost o zi lungă.

— Înţeleg perfect. Probabil că e foarte ciudat pentru el.

Se aplecă puţin neîndemânatică, ca şi cum nu era sigură cum trebuie să vorbească cu un copil.

— Ai mai fost vreodată într-o secţie de poliţie, Jake?

Dădu din cap, dar nu răspunse.

— Bine.

Râse jenată apoi se ridică.

— Prima şi ultima dată, să sperăm. În sfârşit, domnule Kennedy. Am aici declaraţia dumneavoastră. V-aş ruga să o citiţi ca să fiţi sigur că sunteţi de acord cu conţinutul, apoi să o semnaţi. Şi aveţi şi cafeaua aici!

— Mulţumesc!

Dyson mi-a întins cafeaua; sorbeam din ea în timp ce citeam declaraţia de pe masă. Explicasem despre Norman Collins, despre ce îmi spusese doamna Shearing despre el şi despre Dominic Barnett, cât şi despre bărbatul care venise la uşa noastră şi care îi şoptea lui Jake noaptea trecută. Toate acestea m-au determinat să cercetez garajul, întrebându-mă ce ar fi putut să caute Collins înăuntru. Aşa am găsit rămăşiţele.

M-am uitat la Jake, care-şi bea ultimele picături de suc, şi am semnat declaraţia la finalul paginii.

— Mă tem că nu veţi putea să vă întoarceţi acasă în noaptea asta, spuse Beck.

— Am înţeles.

— E posibil ca nici mâine noapte. Desigur vă cazăm într-o altă locaţie în această perioadă. Avem o casă conspirativă în apropiere şi v-o punem la dispoziţie cu plăcere.

M-am oprit cu stiloul deasupra semnăturii.

— De ce avem nevoie de o casă conspirativă?

— Nu aveţi nevoie, spuse ea repede. Dar avem o proprietate pe care putem s-o folosim. Dar vă las cu colegul meu, comisarul Pete Willis, ca să clarificaţi problema. Trebuie să ajungă imediat şi vă las în pace. De fapt, a şi ajuns acum.

Uşa se deschise şi în birou intră un alt bărbat.

— Pete, strigă Beck, ei sunt Tom şi Jake Kennedy!

L-am privit fix pe bărbatul care intrase pe uşă şi lumea păru că se năruie. Trecuse atât de multă vreme, iar trecerea anilor nu-l schimbase. Părea mai sănătos şi mai slab decât mi-l aminteam. Adulţii se schimbă mai puţin decât copiii, aşa că l-am recunoscut pe loc. Îmi tresări inima şi mă năpădiră un val de amintiri. Mi se învârtea capul.

Şi el mă recunoscuse. Bineînţeles. Până acum îmi învăţase numele şi avusese timp să se pregătească de întâlnire. În timp ce se apropia de mine, cu un aer profesional şi oficial, mi-am imaginat că nimeni nu putea să-i observe expresia maliţioasă de pe chip.

Sticlă spartă.

Mama ţipă.

— Domnule Kennedy! spuse tatăl meu.

Treizeci şi doi

A fost o zi *foarte* încâlcită, se gândi Jake.

Era extrem de obosit; în primul rând era vina lui pentru tot ce se întâmplase noaptea trecută, dar nu-şi amintea prea multe. Era pe jumătate adormit atunci. Dar era în continuare foarte supărat pe tati pentru ce scrisese, iar când venise poliţia şi tati spusese că mami murise, ca şi cum nu însemna nimic, îşi pierduse cumpătul. Nu era bine, dar nu se putuse abţine.

Furia se risipise totuşi în timpul zilei. Câteodată, certurile dispăreau precum ceaţa în primele ore ale dimineţii. În clasă, totuşi, se simţi singur şi ar fi dorit să-l îmbrăţişeze pe tati, să-i spună că îi pare rău şi să audă că şi lui tati îi pare rău.

Atunci poate lucrurile ar fi stat mai bine.

Apoi se întâmplase incidentul cu Owen, iar Jake sărise la bătaie. În consecinţă, a trebuit să se prezinte în biroul directoarei, domnişoara Wallace. Asta nu a fost atât de rău în sine, cu excepţia a două mari probleme. Una era că Pachetul cu Lucruri Speciale îi rămăsese în clasă, ceea ce însemna că ar putea fi la mila ticălosului de Owen, un gând insuportabil. *Vrei să te uiţi în ochii mei, te rog?* Domnişoara Wallace trebuise să repete de două ori, deoarece Jake nu putea să-şi ia ochii de la uşa închisă a biroului. A doua problemă era că tati se va supăra şi va fi dezamăgit de comportamentul lui, că iar fusese obraznic, ceea ce însemna că iar vor fi certaţi o perioadă. Sau poate *tot timpul.*

Poate tati va scrie şi *despre el* lucruri oribile.

Jake se gândea dacă tatăl lui ar putea să facă asta.

Apoi, când venise în clasă, Pachetul părea neatins şi se gândi că poate ar trebui să sară la bătaie mai des. Când se termină programul, tati nu părea *deloc* supărat pe el. Chiar se certase cu doamna Shelley! Ceea ce era, cu siguranţă, un gest curajos, se gândi Jake. Dar, cel mai important era că tati îi ţinuse partea. Chiar dacă nu o spusese direct, Jake

îşi dădu seama. Chiar dacă nu-l îmbrăţişase, asta îl făcea să se simtă bine.

Iar acum erau la secţia de poliţie.

La început, fusese în regulă, deoarece era chiar interesant, în special că toată lumea era drăguţă cu el, dar acum ar fi vrut să plece. Apoi s-a întâmplat *altceva* – a venit un poliţist nou şi totul a devenit *şi mai* încâlcit, în special din cauza comportamentului lui tati. Se simţise bine când era cu ceilalţi poliţişti, dar acum arăta palid şi speriat, ca şi cum era în clasă, la şcoală, iar noul poliţist era doamna Shelley.

Dacă se gândea bine, noul poliţist arăta şi el stânjenit. Când a plecat poliţista cu declaraţia pe care o semnase tati, se închise uşa şi atmosfera din încăpere devenise *foarte ciudată.* Era ca şi cum fiecare era lipit la locul lui.

Apoi noul poliţist se apropiase încet de el şi îl privise în ochi.

— Tu trebuie să fii Jake, spuse.

— Da.

Era adevărat, desigur.

— Sunt Jake.

Omul zâmbi, dar era un zâmbet ciudat. Avea o faţă de om bun, dar zâmbetul îi era acum cam strâmb. Apoi îi strânse mâna, ceea ce era un gest politicos. Mâna lui era mare şi caldă, iar strânsoarea era foarte uşoară.

— Îmi pare bine să te cunosc, Jake. Poţi să-mi spui Pete.

— Bună, Pete, îl salută Jake. Şi eu mă bucur să te cunosc. De ce nu putem merge acasă? Unul din poliţişti i-a zis lui tati că nu putem să ne întoarcem acasă.

Pete se încruntă, se aplecă spre el şi îl privi drept în ochi ca şi cum voia să vadă dacă nu ascunde vreun secret. Jake îl privi şi el în ochi ca şi cum nu avea nimic de ascuns. Nu avem secrete, domnule.

— E foarte complicat, răspunse Pete. Facem nişte cercetări în casă.

— Din cauza băiatului din podea?

— Da.

Pete îl privi apoi pe tati, iar Jake şi-a amintit că nu trebuia

să spună asta. Însă atmosfera din cameră era atât de amuzantă încât îi era uşor să uite asta.

— I-am spus ce am găsit, zise tati.

— Totuşi, de unde ştiţi că e vorba despre un băiat?

Tati stătea în picioare acolo, dar arăta ca şi cum fusese prins cu ceva. Voia să se mişte, dar cumva uitase cum îi funcţionează corpul. Jake avu un sentiment stânjenitor. Se gândi că dacă tati şi-ar putea aminti ce să facă, cum ca să se mişte, s-ar repezi la Pete, chiar destul de agresiv.

— Nu am ştiut, răspunse tati. Am spus *cadavru*[2]. Probabil nu a înţeles.

— Aşa e, adăugă Jake repede.

Nu voia ca tati să se ia la bătaie, mai ales cu un poliţist, dar îl vedea că de-abia se putea abţine.

Pete se ridică încet.

— Bine. Haideţi să ne ocupăm de nişte lucruri practice. Sunteţi doar voi doi?

— Da, răspunse tati.

— Şi mama lui Jake?...

Tati arăta în continuare furios.

— Soţia mea a murit anul trecut.

— Îmi pare rău. Probabil a fost foarte greu pentru voi.

— Suntem bine.

— Se vede.

Ce derutant! Jake voia să nege dând din cap. Acum, Pete nu părea în stare să-l privească pe tati, dar era poliţist şi asta însemna că el se ocupă de toate, nu?

— Putem să ne ocupăm de cazare, dacă vreţi. Aveţi pe cineva din familie la care doriţi să staţi?

— Nu, răspunse tati. Ambii părinţi au murit.

Pete ezită.

— Am înţeles. Îmi pare rău să aud asta.

— E în regulă.

Apoi tati înaintă. Jake îşi ţinea respiraţia. Poate doar i se *păruse* că vrea să-l lovească, nu că ar fi făcut-o cu adevărat.

— S-a întâmplat demult.

---

[2] Joc de cuvinte intraductibil între *boy* – băiat şi *body* — cadavru (n. tr.).

— În regulă.

Pete respiră adânc, dar tot nu-l privea pe tati. Se uita fix la perete, iar Jake se gândi că brusc arată mai bătrân decât atunci când intrase în cameră.

— În acest caz, putem să vă găsim o locuinţă unde să staţi o perioadă.

— Da, ar fi bine.

— Şi sunt sigur că aţi avea nevoie de nişte lucruri din casă. Dacă doriţi, putem merge împreună să vă luaţi ceea ce vă trebuie. Haine de rezervă şi altele.

— Trebuie să mergeţi şi dumneavoastră?

— Da. Îmi pare rău. E locul unde s-a întâmplat o crimă. Trebuie să fac o listă cu tot ce se ia din casă.

— OK. Nu e o situaţie prea plăcută, nu?

— Ştiu.

Pete îl privi în sfârşit pe tati.

— Îmi pare rău.

Tati ridică din umeri, privirea îi era încă sfredelitoare.

— Asta e. Haideţi să terminăm, bine? Jake, gândeşte-te ce jucării vrei din casă!

— Bine.

Jake îi privea pe amândoi, pe tati şi pe Pete, dar niciunul nu se mişca, de parcă nu ştiau ce să facă. Jake se gândi că dacă el nu face niciun gest, atunci toţi vor rămâne aşa, nemişcaţi. Trânti cu zgomot pe masă sticla goală de *fresh.*

— Desenele mele, tati. Atâta vreau.

Treizeci şi trei

Zile oribile cu victorii mici. Trebuie să te agăţi de ele, se gândi Amanda pe când stătea în camera de interogatoriu vizavi de Norman Collins. După ororile văzute noaptea trecută şi sentimentul eşecului resimţit din plin pentru că nu l-a găsit la timp pe Neil Spencer, era pregătită să vadă un pic de sânge. Iar adesea, victoriile mici erau totul.

— Scuze pentru întrerupere, Norman, spuse. Să continuăm.

— În regulă. Haideţi să concluzionăm, nu?

— Absolut.

Zâmbi politicos.

— Hai!

Collins îşi încrucişă braţele şi schiţă un rânjet. Ceea ce nu o surprinse. Înţelesese exact de când îl văzuse prima dată ce voia Pete să spună descriindu-l ca pe un *ciudat.* Era genul de persoană pe care o evitai instinctiv pe stradă şi preferai să traversezi decât să dai nas în nas cu el. O izbi exagerata formalitate a ţinutei sale, considerând-o o aparenţă înşelătoare – o încercare de a se prezenta drept un om respectabil, dar care ascunde ceva neplăcut. Şi se vedea din comportamentul lui că se simţea respins de ceilalţi pentru aerul de superioritate afişat.

După douăzeci de minute de interogatoriu în care a răspuns la fiecare întrebare, probabil că avea motive să se simtă superior ei. Când Steph bătu la uşă şi făcu un pas înăuntru, Amanda anunţă o pauză. Acum, întinse mâna spre casetofon, îl puse pe înregistrare şi reluă preliminariile.

În faţa ei, Collins oftă teatral în sinea sa. Privi în jos, spre foaia de pe masă. Ce plăcere va fi să-i şteargă rânjetul de pe faţa ticălosului ăstuia ciudat!

Dar toate la timpul lor.

— Domnule Collins, spuse Amanda, ca să clarificăm lucrurile, haideţi să reluam nişte întrebări. În iulie, anul curent, l-aţi vizitat pe Victor Tyler la închisoarea Whitrow. Care a fost scopul acestei vizite?

— Mă interesează crimele. În unele cercuri, sunt considerat un expert. M-a interesat să vorbesc cu domnul Tyler despre modul de operare. La fel cum a discutat şi poliţia cu el de-a lungul anilor.

Probabil nu chiar la fel, se gândi Amanda.

— Aţi vorbit întâmplător şi despre Frank Carter?

— Nu.

— Ştiţi că Tyler este unul din prietenii lui Carter?

— Nu ştiam.

— Ciudat. Dumneavoastră fiind un asemenea expert…

— Nu poţi să le ştii pe toate.

Collins zâmbi. Amanda era sigură că minte, dar conversaţia dintre Collins şi Tyler nu fusese înregistrată, aşa că nu putea dovedi nimic.

— În regulă, spuse ea. Unde aţi fost în după-amiaza şi seara zilei de duminică, 30 iulie, anul curent, când a fost răpit Neil Spencer?

— V-am spus deja. După-amiază am stat acasă. Mai târziu, am mers la restaurant, pe Town Street şi am luat cina.

— E bine că vă amintiţi atât de clar.

Collins ridică din umeri.

— Sunt un tip cu tabieturi. Era duminică. Când trăia mama, mergeam împreună să mâncăm la restaurant. Acum merg singur.

Amanda îl aprobă în sinea sa. Proprietarul restaurantului confirmase informaţia, ceea ce însemna că acest individ, Collins, părea că avea un alibi solid în intervalul de timp în care fusese răpit Neil Spencer. Şi deşi continuau percheziţia, ofiţerii nu găsiseră până acum nimic care să sugereze că Neil fusese ţinut vreodată acolo. Era sigură că Norman Collins era implicat cumva în ceea ce se întâmplase aici, dar în acest moment se pare că nu mai era suspect în răpirea lui Neil Spencer.

— Casa de pe strada Garholt numărul 13, spuse ea.

— Da, ce e cu ea?

— Ai încercat să cumperi această proprietate.

— Da, e adevărat. Era de vânzare. Nu ştiu dacă se

consideră a fi o infracţiune.

— Nu am spus asta.

— Casa era pe piaţă. Am stat prea mult în actuala locuinţă şi voiam să-mi iau zborul. Să-mi fac propriul cuib, dacă se poate spune aşa.

— Iar când v-a fost refuzată oferta, aţi dat târcoale proprietăţii în continuare.

Collins scutură din cap.

— Absolut deloc.

— Domnul Kennedy pretinde că aţi încercat să intraţi în garajul dumnealui.

— Se înşală.

— Un garaj în care s-au descoperit rămăşiţe umane.

Şi atunci, Amanda trebui să-l creadă pe Collins. Deşi era sigură că el ştia ce se găsise acolo, îşi aminti să se prefacă, măcar, surprins. Nu era deloc convingător, dar încerca.

— Este… şocant, spus el.

— Nu sunt sigură că te cred, Norman.

— N-am ştiut nimic despre asta.

Se încruntă.

— Aţi vorbit cu fostul proprietar? Poate ar trebui.

— Acum mă interesează mai mult de ce *erai* atât de interesat de proprietate.

— Şi eu v-am spus: nu eram. Acest domn… Kennedy, parcă? Se înşală. Nu am trecut pe lângă casa lui.

Amanda îl fixă cu privirea, iar Collins o înfruntă calm. Cuvântul unuia împotriva celuilalt. Chiar dacă ar fi putut organiza o recunoaştere şi Kennedy l-ar identifica pe Collins, nu era sigură că ar fi fost îndeajuns ca să justifice capetele de acuzare. Acum nu puteau demonstra că el ştia de rămăşiţele din garaj. Şi se părea că nu mai era suspectat de răpirea lui Neil Spencer. Având în vedere unele obiecte din colecţia sa, era posibil să-l acuze de furt de bunuri, dar poate nici asta nu stătea în picioare.

Iar arogantul naibii ştia.

Sau credea că ştie.

Amanda se uită pe foaia de hârtie primită de la Steph – rezultatele căutării amprentelor prelevate de la Norman

Collins la sosire. Şi chiar dacă nu putea stabili nicio legătură între el şi Neil Spencer, avu totuşi o tresărire. Trăia pentru momente ca acesta. Ar fi dorit ca şi Pete să fie aici, să savureze momentul împreună cu ea. Dumnezeu ştie că merita şi el să îl simtă din plin.

— Domnule Collins, spuse ea. Aţi putea să-mi spuneţi unde aţi fost în seara de marţi, 4 aprilie, anul acesta?

Collins ezită.

— Poftiţi?

Amanda aşteptă, privind în continuare foaia de hârtie. Cel puţin, asta i-a atras atenţia. Probabil, anticipase mai multe întrebări despre activităţile sale din ziua când fusese răpit Neil Spencer, unde el credea că este pe un teren sigur. Dar Amanda ştia că această dată este o enormă gaură neagră sub picioarele sale.

— Nu sunt *sigur* că-mi amintesc, spuse atent Collins.

— Haideţi să vă ajut eu atunci. Aţi fost în vecinătatea pădurii Hollingbeck?

— N-aş crede.

— Ei bine, degetele dumneavoastră au fost. Restul corpului a fost şi el?

— Nu…

— Amprentele dumneavoastră au fost descoperite pe ciocanul folosit în omorârea lui Dominic Barnett acolo, în acea noapte.

Amanda ridică privirea şi observă satisfăcută picăturile de sudoare de pe fruntea lui Collins. Un bărbat agitat, care se considera superior, pus acum cu botul pe labe. Era interesant de privit cum îşi verifica în minte opţiunile, încercând să găsească o portiţă de scăpare şi cum îşi dădea seama încetul cu încetul că era implicat într-un bucluc mai mare decât se aşteptase.

— Nu comentez, spuse el.

Amanda clătină din cap. Era dreptul lui, bineînţeles, dar fraza o enervase întotdeauna. *Nu ai dreptul să taci,* voia să spună oamenilor. Iar acum dorea ca acest Collins să recunoască fapta, nu să se ascundă. Deoarece erau vieţi în joc.

— Este în interesul dumitale să-mi spui tot ce ştii. Acum, Norman.

Îşi sprijini braţele pe masă şi încercă să pară mai înţelegătoare decât se simţea în realitate.

— Şi nu e doar interesul *dumitale* aici. Ai spus că nu ai nicio implicare în răpirea lui Neil Spencer. Dacă spui adevărul, înseamnă că avem acum un criminal în libertate pe străzi.

— Nu comentez.

— Şi dacă nu îl găsim, atunci va ucide mai mulţi copii. Cred că ştii *mult mai multe* decât spui despre această persoană.

Palid, Collins o fixă cu privirea. Amanda nu-şi amintea să fi văzut un om topindu-se atât de repede, care să se prăbuşească cu o asemenea viteză de la aroganţă şi încredere în sine într-o baltă de jale şi tristeţe.

— Nu comentez, şopti.

— Norman!

— Vreau un avocat.

— Asta se poate aranja, desigur.

Se ridică repede, fără să-şi mai ascundă furia. *Dezgustul.*

— Poate atunci îţi vei da seama în ce bucluc eşti şi că singura şansă a dumitale este cooperarea.

— Nu comentez.

— Da, am auzit asta de la început.

Victorii mici.

Dar cu toate că îl arestase oficial pe Norman Collins pentru uciderea lui Dominic Barnett, Amanda se gândi la tot ce spusese. Dacă spunea adevărul, că nu l-a ucis pe Neil Spencer, atunci un ucigaş de copii era în libertate, ceea ce însemna că alt băieţel ar putea fi ucis în tura ei.

Îi reveni în minte imaginea din seara trecută, cu trupul lui Neil Spencer întins pe terenul viran, şi bucuria pe care ar fi putut-o resimţi în mod normal dispăru complet.

O victorie mică nu era destul de satisfăcătoare.

Treizeci şi patru

Efectivele de poliţie sporiseră după ce am plecat, mişunând pe proprietatea mea. Când am ajuns, am văzut două maşini şi o dubiţă parcate afară, cu poliţişti de la investigaţii la locul crimei lucrând pe aleea delimitată de panglica de semnalizare – *POLIŢIA, NU TRECEŢI!* Se părea că activitatea era concentrată pe garaj, dar doi poliţişti se postaseră pe trotuar ca să asigure perimetrul. Uşa din faţă era deschisă. Era, de asemenea, o privelişte nepotrivită pentru cel care se întoarce acasă, o imagine care îţi provoacă un sentiment de nelinişte.

Am parcat în spatele celorlalte vehicule. Maşina tatălui meu trecu pe lângă mine şi se opri în faţa mea.

Nu e tatăl meu, am ţinut să-mi repet.

E comisarul Pete Willis.

Nu era cazul să admit că ar fi altceva, nu? Şi cu excepţia faptului că s-a lăsat pe vine ca să vorbească cu Jake, nu dăduse vreun semn că doreşte să aibă un alt fel de relaţie cu mine decât una profesională. Aceasta era situaţia şi eram bucuros să rămână aşa.

Şocul se diminuă puţin, dar, aşa cum îmi imaginasem, după ce ridicasem vocea la el, se instalase liniştea de după furtună. Rememoram momentul din secţia de poliţie, când stătea acolo, *privindu-mă.* Gândul îmi zbură cu mulţi ani în urmă, când îl văzusem ultima oară şi m-am simţit mic şi neputincios. M-am transportat în timp. Am simţit din nou frica, anxietatea. Dorinţa de a mă evapora ca să nu mă vadă. Dar apoi apăru furia. Nu avea niciun drept să vorbească cu fiul meu, *nenorocitul* naibii. Şi apoi indignarea. Faptul că s-a amestecat în viaţa mea – dintr-o poziţie de forţă – mi se părea absolut nedrept şi de nesuportat.

— Eşti bine, tati?

— Sunt bine, amice.

Mă holbam la maşina din faţa mea. La bărbatul de pe locul şoferului.

Se numeşte Pete Willis, comisarul Pete Willis, îmi repetam, *şi nu înseamnă nimic pentru tine.*

Absolut nimic.

Nu însemna nimic dacă nu voi permite eu.

— OK, am zis. Hai să mergem ca să terminăm repede cu asta.

Ne aşteptă la cordonul de delimitare a perimetrului, prezentă insigna şi actele ofiţerilor de acolo şi ne conduse în casă fără a rosti un cuvânt. Indignarea apăru din nou. Aveam nevoie de *permisiunea* lui ca să intru naibii în casă. Mă simţeam umilit să-l urmez înăuntru, ca un copil care trebuia să facă tot ce i se spune. Şi faptul că părea indiferent înrăutăţea situaţia.

Avea un clipboard şi un stilou.

— Trebuie să ştiu ce e al dumneavoastră şi ce aţi găsit aici când v-aţi mutat şi nu v-aţi atins de obiectele respective.

— Tot ce vedeţi este al meu, am spus. În orice caz, doamna Shearing a golit camerele.

— Verificăm şi cu ea informaţia, nu vă faceţi griji.

— Nu-mi fac griji.

Treceam din cameră în cameră, adunând strictul necesar. Produse de baie şi articole de toaletă. Haine pentru mine şi Jake. Câteva jucării din camera lui. Mă enerva foarte tare că trebuia să-l întreb pe tata de fiecare dată, iar el doar încuviinţa din cap şi nota; spre final, am renunţat să-l mai întreb. Nu prea se uita la mine, de fapt. Mă întrebam ce ar putea gândi sau simţi. Dar m-am lăsat păgubaş, fiindcă oricum nu conta.

Am terminat în biroul meu, la parter.

— Îmi trebuie laptopul, am început să zic, când Jake m-a întrerupt.

— Pe cine a găsit tati în garaj? Pe Neil Spencer?

Tata părea stânjenit.

— Nu. Rămăşiţele astea erau mult mai vechi.

— Ale cui sunt?

— Rămâne între noi doi… cred că sunt ale unui alt băieţel. Unul care a dispărut acum mult timp în urmă.

— Cu cât timp în urmă?
— În urmă cu douăzeci de ani.
— Wow!

Jake se opri ca să poată pricepe o perioadă de timp atât de lungă.

— Da. Şi sper să fie ale lui, pentru că îl caut de atunci.

Jake arăta uluit, ca şi cum era o mare realizare. Asta nu-mi plăcea. Nu voiam să-l intereseze deloc acest bărbat, indiferent cât de mult îl impresiona.

— Aş fi renunţat până acum.

Tata zâmbi trist.

— Întotdeauna am considerat că e important. Toată lumea trebuie să ajungă acasă, nu-i aşa?

— Pot să iau ăsta, domnule comisar Willis?

Am scos laptopul din priză, dorind să pun capăt conversaţiei.

— Trebuie să lucrez.

— Da. Se întoarse cu spatele la noi. Sigur că puteţi.

Casa „conspirativă” era un apartament, deasupra unui chioşc de ziare, la capătul unei străzi, Town Street. Nu arăta cine ştie ce din stradă şi nici înăuntru, când Willis ne conduse şi ne deschise uşa.

Jos era o scară care urca de la uşa clădirii la etaj, iar pe palier erau patru apartamente. În apartament, aveam o sufragerie, o baie, o bucătărie şi o cameră cu două paturi, toate fiind mobilate minimal. Singurele semne că era o clădire folosită de poliţie, şi nu un hotel cu camere ieftine, de închiriat, le constituiau camerele de luat vederi poziţionate discret pe ziduri, afară, butonul de panică şi zăvoarele de pe partea interioară a uşii de la intrare.

— Îmi pare rău, va trebui să staţi în aceeaşi cameră.

Willis intră în dormitor, aducând cearşafuri şi pături pe care le luase dintr-un dulap din debara. Îmi despachetam hainele şi le aşezam deasupra dulapului din lemn, pe care îl ştersesem de praf. Nu se făcuse curat de ceva timp în apartament, iar aerul era înţepător.

— E în regulă, spusei.

— Ştiu că e mic. Îl folosim câteodată pentru martori, dar în general pentru femei şi copii. Mi s-a părut că vrea să mai spună ceva, dar clătină din cap.

— De obicei vor să stea împreună în aceeaşi cameră.

— Cred că e vorba despre victime ale violenţei domestice.

Tata nu răspunse, dar atmosfera dintre noi se tensionă şi mi-am dat seama că săgeata mea şi-a atins ţinta. Între noi erau multe lucruri nespuse şi uneori tăcerea poate ajunge la paroxism.

— E în regulă, spusei din nou. Cât vom sta aici?

— N-ar trebui să staţi mai mult de o zi sau două. Poate nici atât. Totuşi, e un caz care poate evolua. Trebuie să fim siguri că nu ne scapă nimic.

— Credeţi că bărbatul pe care l-aţi arestat l-a omorât pe Neil Spencer?

— Posibil. După cum am zis, cred că rămăşiţele descoperite la dumneavoastră în casă provin de la o crimă similară. Întotdeauna s-a speculat că Frank Carter – ucigaşul de atunci – a avut cumva un complice. Norman Collins nu a fost niciodată suspectat în mod oficial, dar era prea interesat de caz. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi implicat direct, dar…

— Dar?

— Poate am greşit.

— Da, cred că probabil ai greşit.

Tata nu spuse nimic. Faptul că poate l-am rănit din nou îmi dădea satisfacţie, dar era o satisfacţie meschină, dezamăgitoare. Părea învins şi stânjenit. În felul său, poate se simţea la fel de neputincios ca şi mine acum.

— Bine.

Ne-am întors în sufragerie, unde Jake stătea în genunchi şi desena. În cameră era o canapea şi un scaun, o masă joasă pe rotile şi un televizor vechi, aşezat pe o comodă de lemn, cu sertare, cu multe cabluri vechi încurcate în spate. Apartamentul părea rece şi întunecat. Am încercat să nu mă gândesc la ce se întâmpla acum acasă – adevărata noastră casă. Indiferent de problemele pe care ni le crease,

ni se părea un paradis în comparaţie cu apartamentul ăsta.

Dar vei face faţă. Şi totul se va termina curând.

Iar Pete Willis va dispărea din viaţa mea din nou.

— Vă las acum, spuse. Mi-a părut bine de cunoştinţă, Jake, zise el.

— Şi mie, Pete, răspunse Jake cu ochii în desen. Mulţumesc pentru acest apartament minunat!

Ezită.

— Cu plăcere.

Afară, pe palier, am închis uşa sufrageriei. Era un geam acolo, dar, deşi era încă devreme, lumina care intra era slabă. Willis ezita să plece şi am stat în obscuritate un moment, cu faţa în penumbră.

— Aveţi tot ce vă trebuie? spuse în sfârşit.

— Cred că da.

— Jake pare un copil bun.

— Da, am răspuns. Chiar este.

— E creativ. Exact ca tine.

Nu am răspuns. Între noi se aşternea o tăcere stânjenitoare. După cât puteam să observ în semiobscuritate, Willis îşi dorea să nu fi vorbit. Dar apoi detalie.

— Ţi-am văzut cărţile în casă.

— Nu ştiai?

Dădu din cap.

— Credeam că poate te-ai interesat dinainte, am zis. Poate mi-ai căutat numele pe net sau ceva de genul ăsta.

— Tu mi-ai căutat numele pe net?

— Nu, dar asta e altceva.

M-am urât de îndată ce am spus asta, deoarece mi-am dat seama de echilibrul de putere dintre noi – ideea că era sarcina lui să se intereseze de mine, să mă caute, nu invers. Nu voiam să creadă asta. Nu era adevărat. Nu însemna nimic pentru mine.

— Cu mult timp în urmă, spuse, am decis că ar fi mai bine pentru mine să nu mă implic în viaţa ta. Am decis împreună cu mama ta.

— E un fel de a spune.

— Presupun că aşa e. Asta am promis. Şi m-am ţinut de cuvânt. Nu a fost mereu uşor. De multe ori m-am întrebat… Dar a fost mai bine aşa…

Brusc, mi se păru că s-a micşorat, că e mai gârbovit.

Scuteşte-mă cu autocompătimirea.

Dar n-am spus nimic. Indiferent ce ar fi făcut în trecut, era evident că tata trecuse peste asta. Nu arăta ca un alcoolic acum şi nu mirosea a alcool. Era în formă. Şi, în ciuda oboselii, emana un calm imperturbabil. Mi-am amintit din nou că eram doi străini. Nu eram tată şi fiu. Nu eram duşmani.

Nu eram nimic.

Se uită afară pe fereastră, la ziua care apunea.

— Sally – mama ta, vreau să spun. Ce s-a întâmplat cu ea?

Sticlă spartă.

Mama ţipă.

M-am gândit la tot ce urmat. Cum a făcut ea faţă tuturor dificultăţilor… o mamă singură… Durerea şi umilinţa morţii. Ca şi Rebecca, a murit mult prea tânără, cu mult înainte ca eu sau ea să merităm această pierdere.

— A murit, i-am răspuns.

Tăcu. Pentru o clipă păru chiar îndurerat.

— Când?

— Nu e treaba ta.

Mânia din vocea mea mă surprinse chiar şi pe mine, dar aparent, pe el nu-l surprinse. Stătea acolo în picioare, primind în plin lovitura puternică.

— Nu, spuse încet. Presupun că nu.

Apoi începu să coboare treptele, îndreptându-se spre uşa clădirii. Îl priveam cum se îndepărtează. Când era la jumătatea drumului, am vorbit din nou, destul de tare încât să mă audă.

— Îmi amintesc de ultima noapte, să ştii. Noaptea de dinaintea plecării tale. Ultima dată când m-ai văzut. Îmi amintesc cât de beat erai. Ce roşu erai la faţă. Ce ai făcut. Îmi amintesc cum ai aruncat paharul spre ea. Felul în care ea a ţipat.

Se opri pe trepte şi stătu complet nemişcat.

— *Îmi amintesc tot,* am spus. Cum îndrăzneşti să întrebi de ea acum?

Nu răspunse.

Apoi îşi continuă drumul în tăcere, lăsându-mă singur, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, de furie.

Treizeci şi cinci

De îndată ce părăsi casa conspirativă, Pete conduse cu viteză pe şoseaua pustie, îndreptându-se direct spre casă. Sticla din dulapul de la bucătărie îl ademenea şi avea de gând să se predea. Odată ce luase decizia, dorinţa era mai aprigă şi i se păru că viaţa lui depinde de cât de repede va ajunge acasă.

Ajuns acasă, încuie uşa şi trase draperiile. Casa era cufundată în linişte şi i se părea pustie, cum era şi înainte de-a veni el. În fond, se schimbase atmosfera din casă odată cu venirea lui? Se uită la mobilele simple din sufragerie. Toate camerele erau la fel – spaţii austere şi atent organizate. Adevărul e că, de ani de zile, trăia într-o casă pustie. Un rest de viaţă trăit cu greu, nu foarte nefericit, dar curat şi ordonat.

Pustiu. Fără rost.

Inutil.

Vocea era exuberantă, triumfătoare. Rămase în picioare, respirând adânc, inima bătându-i puternic. Dar ajunsese de multe ori în acest punct şi asta se întâmpla şi acum. Când dorinţa ajungea la paroxism, totul se îndrepta în acea direcţie şi trebuia să bea. Orice eveniment, orice cuvânt, bun sau rău, putea fi interpretat şi adaptat la situaţie. Dar totul era o minciună.

Ai mai fost în acest punct.

Poţi s-o faci.

Dorinţa se domoli pentru o clipă, apoi începu *să-i urle* în creieri, conştient de trucul pe care îl încerca. O lăsase să-l conducă pe pilot automat până acasă, o făcu să creadă că îi cedează, dar acum prelua din nou conducerea.

Simţi că durerea din piept îl strânge ca într-un cerc de fier şi devine de nesuportat.

Ai mai fost în această situaţie.

Poţi s-o faci.

Masa. Sticla şi fotografia.

În această seară luă iar un pahar; după un moment de

ezitare, deschise sticla şi turnă două degete de votcă. Fiindcă… de ce nu? O să bea sau nu. Nu era vorba despre cât de jos va coborî; întrebarea era dacă va ajunge până la capăt.

Îi sună telefonul. Îl ridică şi văzu un mesaj de la Amanda, care îl informa în detaliu despre interogatoriul lui Norman Collins. Se pare că îl puseseră sub acuzare în cazul uciderii lui Dominic Barnett, dar situaţia nu era clarificată în cazul lui Neil Spencer, iar Collins se hotărâse să-şi ia un avocat.

Crezi că suspectul pe care l-ai arestat l-a ucis pe Neil Spencer?

Posibil, îi spusese lui Tom – şi era clar că acest Collins era cumva implicat. Dar dacă nu el îl răpise şi omorâse pe Neil, însemna că adevăratul criminal era în libertate, pe străzi. Senzaţia de uşurare pe care o simţise după arestarea lui Collins se evaporă odată cu acest gând. La fel ca acum douăzeci de ani, când îi văzu pe Miranda şi Alan Smith în holul departamentului de poliţie şi îşi dădu seama că acest coşmar era departe de a se fi sfârşit.

Nu ar trebui să fie problema lui acum. Tom era fiul lui, cu toate că se înstrăinaseră cu mult timp în urmă, iar acum, fiind într-un conflict de interese, mâine va trebui să vorbească cu Amanda să-l scoată din acest caz. Credea că s-ar simţi mai uşurat dacă ar scăpa de această povară. Totuşi, lucrând la această anchetă – fiind obligat să-l înfrunte din nou pe Carter, să vadă noaptea trecută cadavrul lui Neil Spencer întins pe terenul viran – dorea să vadă cazul dus la bun sfârşit, indiferent de cât de multă suferinţă i-ar provoca.

Puse telefonul deoparte şi se uită la sticlă, încercând să analizeze ce sentimente îi stârnise revederea cu Tom după atâţia ani. Întâlnirea ar fi trebuit să-l bulverseze până în străfunduri, totuşi se simţea ciudat de calm. De-a lungul anilor, noţiunea de paternitate devenise ceva străin pentru el, nu mai avea nicio legătură cu viaţa lui. Amintirile despre Sally erau încă dureroase şi insuportabile, în schimb înregistrase un eşec total în relaţia cu Tom, iar Pete făcuse totul să nu se gândească vreodată la el. Era mai bine să nu

aibă nimic de-a face cu viaţa fiului său, iar când i se întâmpla să se întrebe ce fel de om devenise, îşi alunga repede aceste gânduri din minte. Erau prea tulburătoare.

Dar acum ştia.

Nu avea dreptul să se numească tată, dar era imposibil să nu-l evalueze pe bărbatul pe care îl întâlnise în acea după-amiază. Un scriitor. Desigur, avea sens. Tom fusese întotdeauna creativ, încă din copilărie inventa mereu poveşti pe care Pete nu le putea înţelege sau crea scenarii când se jucau. Jake părea că semăna cu Tom la acea vârstă: un copil deştept şi sensibil. Din puţinele informaţii pe care le avea, era evident că Tom suferise din cauza greutăţilor şi a tragediilor din viaţa sa şi totuşi era capabil să-l crească singur pe Jake. Nu se putea îndoi că fiul său era un om bun.

Nu era un om fără căpătâi. Nu era un neputincios, un ratat.

Ceea ce era bine.

Pete atinse cu degetele marginea paharului. Era *bine* că Tom reuşise să treacă peste copilăria nefericită pe care i-o oferise. Era bine că el nu fusese prezent în viaţa lui Tom şi că plecase înainte să i-o otrăvească mai mult decât o făcuse deja. Deoarece era clar că îi făcuse viaţa amară. Chiar şi după atâta vreme, îl ţinea minte. Impactul fusese puternic şi pentru toată viaţa.

Îmi amintesc ultima dată când te-am văzut.

Lui Pete îi veni în minte privirea plină de ură a fiului său când îi spusese aceste cuvinte. Luă în mână paharul, îl puse jos din nou. Nu era bine, nu? Merita ura – era conştient de asta –, dar ura trebuia câştigată. Pete a băut aproape tot timpul când Sally şi Tom îl părăsiseră, iar zilele şi nopţile îi erau înceţoşate, dar îşi amintea foarte clar acea seară. Descrierea evenimentelor petrecute, cea făcută de Tom, nu era posibilă.

Dar oare mai conta?

Poate că nu. Dacă amintirea lui Tom nu era exactă, atunci nici eşecul resimţit de Pete nu era veritabil şi, la urma urmelor, ăsta era genul de adevăr care conta cu

adevărat.

Se uită la fotografia în care era cu Sally. Fusese făcută înainte ca ea să rămână gravidă cu Tom, dar lui Pete parcă i se citea pe chip gândul că va deveni tată în curând. Soarele îl orbea. Zâmbetul vag îi va dispărea curând. Era ca şi cum bărbatul din fotografie ştia deja că va eşua şi că va pierde totul.

Sally arăta atât de fericită!

O pierduse demult, dar îi plăcea să creadă că trăia undeva, ducând o viaţă liniştită, plină de iubire. Se gândea că despărţirea fusese în beneficiul lui Tom şi al ei. Dar acum ştia adevărul. Nu fusese benefică nimănui. Sally murise.

I se păru că totul murise.

Luă din nou paharul, dar acum îl ţinu mai mult timp în mână, privind lichidul mătăsos vălurindu-se. Părea atât de nevinovat până clătinai paharul. Semăna atât de mult cu apa până mişcai paharul şi vedeai ceaţa care se ascundea acolo.

Mai fusese în această situaţie. Putea să supravieţuiască.

Dar de ce să-şi bată capul?

Se uită de jur împrejurul camerei, contemplându-şi existenţa goală. Nu avea nimic. Parcă era făcut din abur. O viaţă fără consistenţă. Nu exista nimic bun în trecutul său care putea fi salvat şi nimic în viitor care să merite efortul.

Dar nu era adevărat, nu-i aşa? Ucigaşul lui Neil Spencer era liber. Dacă această crimă avea vreo legătură cu crima din trecut, atunci era responsabilitatea sa să o elucideze, indiferent de consecinţele pe care le va avea în plan personal. Fie că-i plăcea ori ba, era din nou acum în mijlocul acelui coşmar şi trebuia să ducă acest caz la bun sfârşit, oricât de mult l-ar costa. Da, era un conflict de interese, dar, dacă era atent, poate nimeni nu va observa vreodată. Nu credea că Tom va dori vreodată să se apropie de el.

Acesta era un motiv ca să nu bea.

Şi, în plus, „Mulţumesc pentru acest apartament minunat”.

Pete zâmbi când îşi aminti de cuvintele lui Jake. Spusese

o chestie ciudată, dar amuzantă. Era un băiat amuzant. Un puşti *drăguţ.* Era creativ. Avea personalitate. Probabil multă personalitate de care trebuia să te ocupi, aşa cum avea şi Tom câteodată.

Pete se lăsă purtat de val şi se gândi la Jake câteva momente. Se imagina stând de vorbă cu băiatul. Jucându-se cu el, aşa cum ar fi putut să se joace – şi ar fi trebuit să se joace – cu Tom când era copil. Era o nebunie, desigur. Nu era nimic între ei. În câteva zile, implicarea lui în viaţa lor se sfârşea şi probabil nu-i va mai vedea niciodată.

Dar, chiar şi aşa, se hotărî să nu bea.

Nu în seara asta.

Bineînţeles, era uşor să arunce paharul. Întotdeauna fusese uşor să facă asta. În schimb, se ridică, se duse în bucătărie şi turnă încet lichidul în chiuvetă. Îl privea alunecând spre scurgere cu tot cu dorinţa din inima sa şi se gândi din nou la Jake cu un sentiment pe care nu îl mai avusese de mult timp. Nu avea niciun motiv. Niciun sens. Şi totuşi era acolo.

Speranţa.

Partea a patra

Treizeci şi şase

În dimineaţa următoare, când l-am lăsat pe Jake la şcoală, eram în continuare uimit în sinea mea de cât de bine se adaptase noilor condiţii. Noaptea trecută dormise buştean, fără comentarii, în apartamentul conspirativ, lăsând-mă singur în sufragerie cu gândurile mele şi cu laptopul în braţe. Când m-am dus în sfârşit la culcare, l-am privit, iar chipul îi era senin şi m-am întrebat dacă nu cumva era efectiv mai împăcat aici decât în noua noastră casă. M-am întrebat dacă nu cumva visează.

Aveam adesea această impresie.

Mie îmi venea greu să adorm într-un loc nefamiliar, oricât de obosit eram, aşa că m-am bucurat că Jake s-a trezit binedispus şi cooperant dimineaţă. Poate trata totul ca pe o aventură captivantă. Dar oricare ar fi fost motivul, eram recunoscător. Eram epuizat, cu nervii la pământ şi nu ştiam dacă pot face faţă unor noi provocări.

Am mers cu maşina la şcoală, apoi l-am condus în curtea şcolii.

— Eşti bine, amice?

— Da, tati.

— Atunci, e-n regulă. Poftim!

I-am dat sticla de apă şi rucsacul.

— Te iubesc!

— Şi eu, tati!

Se duse la uşă, cu rucsacul bălăngănind. Doamna Shelley aştepta în prag. Nu discutasem cu Jake încă, aşa cum promisesem, dar speram să fie mai bine azi sau măcar să nu mai pocnească pe cineva.

— *Tot* arăţi ca naiba.

Karen mă ajunse din urmă când mă îndreptam spre poartă. Purta tot haina aia uriaşă, în ciuda faptului că era destul de cald dimineaţă.

— Ieri erai îngrijorată că m-ai jignit când ai spus asta.

— Da, dar nu te-am jignit, nu-i aşa?

Ridică din umeri.

— M-am mai gândit, iar noaptea e un sfetnic bun şi mi-am dat seama că probabil e în regulă.

— Atunci ai dormit mai bine ca mine.

— Asta se vede cu ochiul liber.

Îşi afundă mâinile în buzunare.

— Ce faci acum? Vrei să bem o cafea sau trebuie să mergi undeva, să picoteşti în altă parte?

Am ezitat. Nu aveam nimic de făcut. I-am spus tatălui meu că am nevoie de laptop să lucrez, dar nu mă credeam capabil să fac ceva în starea asta. Azi era o zi în care să-mi pun ordine în gânduri – de fapt să pierd vremea aiurea – şi, privind-o pe Karen acum, îmi dădeam seama că erau şi alte moduri mai plictisitoare de-a pierde vremea.

— Sigur, am spus. Ar fi grozav.

Am mers pe jos pe strada principală şi am intrat într-o patiserie, The Happy Pig, amplasată după un chioşc, pe lângă oficiul poştal. Vitrinele erau pictate cu scene pastorale, cu pajişti, iar interiorul era rustic, ticsit cu mese din lemn, ca o bucătărie dintr-o fermă de la ţară.

— Puţin pretenţios.

Deschise uşa şi se auzi clinchetul clopoţelului.

— Dar cafeaua e acceptabilă.

— Dacă are cafeină, e bună.

Cu siguranţă, mirosea bine. Am comandat la tejghea, stând unul lângă altul puţin jenaţi, în timp ce aşteptam să fim serviţi; câteva momente nu am scos niciun cuvânt. Apoi ne-am luat cafelele şi ne-am îndreptat spre o masă.

Karen îşi dădu jos haina. Pe dedesubt purta o bluză albă şi blugi albaştri. Am fost surprins să văd cât de zveltă părea fără armură. Era o armură? Credeam că putea fi. Avea mai multe brăţări de lemn la încheietura mâinii, care zornăiră uşor când îşi ridică mâinile să-şi prindă părul în coadă.

— Deci, spuse. Ce *se întâmplă* cu tine?

— E o poveste lungă. Cât vrei să ştii?

— Oh, totul.

Am cântărit răspunsul. Ca scriitor, am crezut întotdeauna că nu trebuie să vorbeşti despre o poveste până când nu o termini. Dacă vorbeai, atunci dorinţa de a scrie se risipea –

ca şi cum trebuia povestea spusă într-un anumit ritm, iar cu cât presiunea se reducea, cu atât mai mult povesteai.

Ştiind acest lucru, m-am hotărât să-i spun lui Karen tot.

Mă rog, *aproape* tot. Ştia deja de vechiturile din garaj şi de apariţia bărbatului care a dat târcoale casei şi care s-a dovedit a fi Norman Collins, dar tentativa de răpire a lui Jake la miezul nopţii o făcu să-şi ridice privirea. I-am povestit apoi ce aflasem de la doamna Shearing şi despre evenimente de ieri. Descoperirea cadavrului. Casa conspirativă.

Şi, în cele din urmă, despre tata.

Impresia pe care mi-o lăsase Karen era de femeie destul de frivolă, mereu predispusă spre glume sarcastice şi apropouri jucăuşe. Dar când am terminat de explicat, mi se păru oripilată şi foarte serioasă.

— La naiba, spuse ea încet. Încă nu au furnizat amănunte în presă, au scris doar că s-au descoperit nişte rămăşiţe pe o proprietate. Nu aveam idee că e vorba de casa ta.

— Cred că vor să ţină secret. Din câte am înţeles, sunt rămăşiţele unui copil, Tony Smith. A fost una din victimele lui Frank Carter.

— Săracii părinţi.

Karen clătină din cap.

— Douăzeci de ani. Cu toate că eu cred că ar fi trebuit să ştie după atâta timp. Poate va fi chiar o uşurare pentru ei ca acest caz să se încheie în sfârşit.

Mi-am amintit cuvintele tatălui meu.

— Toţi merită să ajungă acasă, am spus.

Karen se uită în altă parte. Mi se păru că voia să mai întrebe ceva, dar nu era sigură dacă ar trebui.

— Bărbatul pe care l-au arestat, spuse ea.

— Norman Collins.

— Aşa, Norman Collins. Cum de ştia *el* despre asta?

— Nu ştiu. După toate aparenţele, s-a interesat mereu de acest caz.

Am sorbit din cafea.

— Tata crede că ar fi putut fi dintotdeauna un complice de-al lui Carter.

— Şi că l-a ucis şi pe Neil Spencer?

— Nu sunt sigur.

— Sper că aşa e.

Se corectă.

— Adică, ştiu că e îngrozitor ce spun, dar cel puţin aşa l-au înfundat pe ticălos. Doamne, dacă nu te trezeai atunci…

— Ştiu. Nici nu vreau să mă gândesc la ce se putea întâmpla.

— E al naibii de înspăimântător.

Era. Şi, desigur, chiar dacă nu doream să mă gândesc, asta nu însemna că mă puteam abţine.

— Am citit despre el astă-noapte, am spus. Adică despre Carter. Puţin morbid, dar trebuia să aflu. Omul Şoaptă. Unele detalii sunt absolut înspăimântătoare.

Karen încuviinţă.

— De laşi uşa întredeschisă, curând auzi o şoaptă zisă. L-am întrebat pe Adam după ce mi-ai spus. E o poezioară pe care o spun copii. Bineînţeles, el nu a auzit de Carter, dar cred că de acolo a apărut. Şi s-a răspândit.

— Un avertisment cu privire la Omul Negru.

— Da. Dar ăsta era real.

M-am gândit la poezioară. Adam o auzise fără să-şi dea seama ce înseamnă şi poate se extinse şi dincolo de Featherbank. Chestii de genul ăsta se răspândeau repede printre copii şi poate unul dintre foştii colegi de şcoală a lui Jake o repetaseră şi de acolo o învăţase şi Jake.

Probabil aşa se întâmplase. Nu putea să-l fi învăţat fetiţa, fiindcă ea nu era reală.

Dar asta nu explica desenul cu fluturii. Sau chestia cu *băiatul din podea.*

Karen parcă mă citea ca pe o carte deschisă.

— Şi Jake? Cum se descurcă cu toate astea?

— Cred că bine.

Am ridicat din umeri puţin neajutorat.

— Nu ştiu. El şi cu mine… câteodată ne vine greu să stăm de vorbă. E un copil dificil.

— Nu există copii dificili, spuse Karen.

— Şi eu sunt un om dificil.

— Nu cred. Totuşi, ce se întâmplă cu tine? Cred că a fost ciudat să-ţi revezi tatăl după atâta vreme. Chiar nu ai ţinut deloc legătura cu el?

— Deloc. Mama a plecat cu mine când s-a umplut paharul. Nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

— S-a umplut paharul?…

— Băutura, am spus. Şi violenţa.

N-am intrat în amănunte. Era mai uşor să explic decât să intru în detalii, dar adevărul era că, în afară de acea noapte, nu aveam vreo amintire clară în care tatăl meu să fi fost violent fizic cu mama. Îmi aminteam că bea, da, cu toate că nu prea înţelegeam atunci; ştiam doar că era nervos mereu, că dispărea zile întregi, că erau bani puţini şi că părinţii se certau cu furie. Îmi aminteam ura şi indignarea cu care ne vorbea – senzaţia de ameninţare care plutea în aer, ca şi cum se putea întâmpla ceva rău oricând. Îmi aminteam că-mi era frică. Dar poate că *violenţa* în sine îl făcea să se comporte aşa.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Karen.

Am ridicat din nou din umeri, simţindu-mă jenat.

— E în regulă. Dar, da, a fost ciudat să-l văd. Bineînţeles că mi-l amintesc, dar acum s-a schimbat. Nu mai arată ca un beţiv. Comportamentul lui e diferit. E mai tăcut.

— Oamenii se mai schimbă.

— Aşa e. Şi e bine, serios. Amândoi suntem complet diferiţi acum. Nu mai sunt un copil. Iar el nu e cu adevărat tatăl meu. Dar nu contează.

— Nu sunt sigură că pot să te cred.

— Ei bine, asta e.

— Asta cred.

Karen îşi termină cafeaua şi îşi îmbrăcă haina.

— Şi acestea fiind spuse, mă tem că te-am pupat şi am plecat.

— Te-am obosit cumva?

— Nu, am dormit bine, ţii minte?

— Aşa e. Am clătinat paharul cu ce mai rămăsese din cafeaua mea.

Nu părea dornică să-mi spună unde merge şi m-am

gândit că nu ştiu aproape nimic despre ea.

— Am vorbit tot timpul despre mine, îţi dai seama? Nu mi se pare corect.

— Pentru că viaţa ta e mult mai interesantă decât a mea, în special acum. Poate scrii despre asta într-una dintre cărţi.

— Poate.

— Da, îmi pare rău, dar te-am căutat pe Google.

Părea jenată pe moment.

— Mă pricep să aflu lucruri. Nu mai spune nimănui.

— Secretul tău e în siguranţă.

— Îmi pare bine să aud asta.

Făcu o pauză ca şi cum voia să mai spună ceva. Dar clătină din cap, gândindu-se mai bine. Ne vedem mai târziu?

— Sigur. Ai grijă!

Am terminat cafeaua în timp ce ea pleca, întrebându-mă ce voia să spună. Şi mă gândeam şi la faptul că m-a căutat pe Google. Ce însemna asta?

Oare greşeam că mă simţeam puţin flatat?

Treizeci şi şapte

— Aţi terminat, domnule?

Bărbatul clătină din cap, nu-şi dădu seama pe moment unde se afla şi ce îl întreba. Apoi o văzu pe ospătăriţă zâmbindu-i, îşi coborî privirea spre masă şi îşi dădu seama că îşi terminase cafeaua.

— Da.

Se sprijini de spătarul scaunului.

— Scuze, eram dus cu gândurile.

Zâmbi din nou luând ceaşca goală.

— Vă mai aduc ceva?

— Poate un pic mai târziu.

Nu avea intenţia să comande nimic, dar chiar şi aşa, cafeneaua era aproape goală, deci era politicos să respecte normele sociale. Nu dorea să lase impresia că stă prea mult şi să-l ţină minte. Nu dorea deloc să-şi amintească de el.

Şi la asta se pricepea – cu toate că era adevărat că şi lumea îl ajuta în această privinţă. Foarte mulţi oameni erau aparent cufundaţi în grijile existenţei, toţi mergeau ca nişte somnambuli prin viaţă. Hipnotizaţi de telefoanele mobile. Ignorând trecătorii de lângă ei. Oamenii erau egoişti, nepăsători şi nu prea dădeau atenţie lucrurilor din jur. Dacă nu ieşeai în evidenţă, te evaporai din mintea lor la fel de repede ca un vis.

Îl privea fix pe Tom Kennedy, care stătea la două mese distanţă.

Kennedy era cu spatele la el, iar acum că femeia plecase, *putea* să se holbeze la el cât voia. Când era ea acolo, în faţa lui, bărbatul sorbise din cafea, prefăcându-se că se uită în telefon, devenind o parte nesemnificativă din decorul cafenelei. Dar, bineînţeles, ascultând cu atenţie tot timpul. Conversaţiile roiesc în jurul tău dacă nu le dai atenţie, devenind un zumzet de fond impenetrabil, dar dacă te concentrezi, poţi să extragi una dintre ele şi să o urmăreşti cu uşurinţă. Aveai nevoie doar de concentrare, ca şi cum ai prinde un post la radio, învârtind încet butonul până când

prinzi semnalul clar, fără paraziţi.

Câtă dreptate a avut, se gândi acum.

Câteodată ne vine greu să stăm de vorbă.

E un copil dificil.

Ei bine, bărbatul era sigur că Jake va înflori sub aripa lui. Îi va oferi băiatului casa pe care o merita şi îi va oferi dragostea de care avea nevoie. Şi apoi el însuşi se va simţi vindecat şi, de asemenea, împlinit.

Şi dacă nu…

Timpul atenua amintirile. Îi era mai uşor acum să se gândească la ce îi făcuse lui Neil Spencer. Frisoanele pe care le simţise după aceea se estompaseră demult şi putea să facă faţă amintirilor mai detaşat – de fapt, aproape că simţise plăcere făcând asta. Deoarece acel băiat *meritase,* nu? Şi dacă existaseră şi momente de linişte şi fericire în cele două luni de dinainte, când totul părea bine, simţise şi o senzaţie de calm şi dreptate în acea ultimă zi, care fusese şi ea reconfortantă în felul ei.

Dar nu.

Nu se întâmpla acelaşi lucru.

Tom Kennedy se ridică şi se îndreptă spre uşă. Bărbatul stătea la masă holbându-se în telefon, apăsând leneş pe ecran în timp ce Kennedy trecu pe lângă el.

Bărbatul mai rămase câteva secunde în cafenea, gândindu-se la celelalte lucruri pe care le auzise. Cine era *Norman Collins?* Numele îi era complet necunoscut. Unul dintre *ceilalţi,* presupuse, dar nu avea idee de ce fusese arestat acum acest Colllins. În orice caz, pica la ţanc pentru el. Poliţia se va ocupa de altcineva. Kennedy poate era mai neatent acum. Ceea ce însemna că trebuia să aleagă momentul potrivit şi totul va fi bine.

Se ridică.

Cu cât era mai mult zgomot, cu atât se putea strecura mai uşor, în linişte, fără să fie observat.

Treizeci şi opt

Te caut de atât de mult timp.

Pete se dădu jos din maşină şi intră în spital, apoi luă liftul până la subsol, unde se găsea secţia de anatomo-patologie din oraş. Pe un perete al liftului era o oglindă. Arăta bine. Chiar calm. Pe dinafară, arăta ca un cadou împachetat atent, deşi darul dinăuntru poate era spart şi cutia zdrăngănea numai dacă o scuturai.

Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de agitat.

Îl căută de douăzeci de ani pe Tony Smith. La un moment dat se întrebase dacă absenţa băiatului îl susţinuse în tot acest timp – dacă îi oferise un scop şi un motiv să continue, cu toate că ţinea ascuns acest gând. Oricât de mult încerca să nu se gândească la asta, pentru el cazul nu se închisese niciodată.

Deci trebuia să fie prezent la examenul anatomo-patologic.

Nu-i plăceau sălile de autopsie, de fapt, le ura dintotdeauna. Mirosul de antiseptic, care nu putea fi acoperit niciodată de altă duhoare, şi lumina aspră, reflectată pe suprafeţele metalice, scoteau în evidenţă cadavrele marmorate. Moartea era tangibilă – expusă şi prezentată prozaic. Aceste săli vorbeau despre unghiuri şi greutăţi, notiţe mâzgălite cu detalii frugale de chimie şi biologie, toate informaţiile fiind reci şi clinice. De fiecare dată când intra aici era frapat de absenţa celor mai importante părţi ale vieţii umane – emoţiile, personalitatea, experienţele.

Medicul legist, Chris Dale, îl conduse pe Pete la o masă pe rotile, în capătul îndepărtat al sălii. În timp ce îl urma, Pete se simţea uşor slăbit şi simţi nevoia să se întoarcă.

— Iată-l pe băiatul nostru!

Dale vorbea încet. Era renumit în departament pentru modul dispreţuitor şi aspru în care vorbea cu poliţiştii, păstrându-şi adresarea respectuoasă pentru cei pe care îi numea pacienţi. *Băiatul nostru.* Felul în care Dale o spusese

însemna că rămăşiţele erau acum sub protecţia lui. Că umilinţele la care au fost supuse se sfârşiseră şi că, în acest moment, cineva are grijă de ele.

Băiatul nostru, se gândi Pete.

Oasele formau scheletul unui copil mic, dar timpul le măcinase pe multe dintre ele şi nu mai exista niciun fragment de ţesut muscular. Pete văzuse numeroase schelete de-a lungul anilor. Într-un fel, erau mai uşor de privit decât victimele recent decedate, care semănau cu fiinţele umane, dar ciudat de imobile. *Nu păreau* oameni. Un schelet face parte din rutina zilnică, astfel încât ar putea fi privit cu detaşare. Şi totuşi, realitatea ne frapează. Oamenii mor, lucrurile rămân, oasele sunt abandonate…

— Trebuie să facem un examen amănunţit, spuse Dale. Este programat pentru mai târziu. Ceea ce pot să-ţi spun între timp este că aceste oase aparţin unui copil, băiat, în vârstă de aproximativ şase ani în momentul decesului. Nu pot nici măcar să ghicesc cauza morţii pe moment şi s-ar putea să nu ştim niciodată, dar a decedat de ceva timp.

— Douăzeci de ani?

— Posibil.

Dale a ezitat, ştiind la ce se referea întrebarea lui Pete, apoi arătă sper o a doua masă cu rotile de lângă el.

— Avem şi aceste articole luate de la locul unde a fost găsit. Avem şi cutia în care au fost aduse oasele ca să nu se contamineze. Hainele erau sub oase.

Pete se apropie. Hainele erau vechi, prăfuite şi pline de pânze de păianjen, dar Dale şi echipa sa le scosese cu atenţie, iar acum stăteau împăturite cu grijă, intacte, unele peste altele. Nu avea nevoie să le cerceteze prea mult, ca să vadă ce haine erau.

Pantaloni albaştri de jogging. Tricou polo negru, scurt.

Se întoarse şi se uită din nou la oase. Cazul îl solicitase atât de mult de-a lungul anilor şi totuşi era prima dată când îl vedea pe Tony Smith. Până acum existaseră doar fotografii ale băieţelului. În alte circumstanţe, Pete ar fi putut să treacă pe lângă un tânăr numit Tony Smith, de douăzeci şi şase de ani, chiar azi, pe stradă, fără să fi auzit

vreodată de acest nume. Se uită în jos, la scheletul măcinat, care susţinuse odată o fiinţă umană. Câte posibilităţi ar fi avut în viaţă dacă nu i-ar fi curmat-o un criminal!

Toate visele şi speranţele lor şi uite unde am ajuns şi ce am făcut.

Lui Pete îi răsunară în minte cuvintele lui Frank Carter şi se uită în jos, în linişte, câteva secunde, dorind să analizeze enormitatea momentului. Numai că îşi dădu seama că nu era acolo, cum nici Tony Smith nu mai exista în carcasa goală de pe masă. Pete fusese ţinut pe orbită atât de mult timp de băieţelul dispărut, întreaga sa viaţă învârtindu-se în jurul misterului răpirii sale. Acum centrul de gravitaţie dispăruse, dar traiectoria sa nu se schimbase.

Cauţi ceva, găseşti şi totuşi rămâi acolo, pe loc.

— În cutie erau câteva din astea, spuse Dale.

Pete se întoarse spre medicul legist, se aplecă deasupra mesei, cu mâinile în buzunare şi privi în cutia unde s-au găsit rămăşiţele lui Tony Smith. Se apropie mai mult. Pete văzu că medicul se uita la un fluture prins într-o pânză de păianjen. Desigur, era mort, dar modelele colorate de pe aripile sale rămăseseră clare şi vii.

— Molia de cadavru, spuse Pete.

Medicul legist îl privi surprins.

— Nu credeam că te pricepi la fluturi, comisare.

— Am văzut odată un documentar.

Pete ridică din umeri. Citea sau se uita la filme din plictiseală, ca să treacă timpul şi era surprins că reţine diverse informaţii.

— Am mult timp liber seara.

— Te cred.

Pete încercă să-şi amintească detalii. Această specie de fluturi era autohtonă, dar destul de rară. Documentarul pe care-l văzuse urmărea o echipă de tipi excentrici, care alergau pe pajişti şi prin boschete încercând să filmeze exemplare din această specie de fluturi. Găsiseră un exemplar spre sfârşitul emisiunii. Molia de cadavru este atrasă de hoituri. Pete nu văzuse niciodată un astfel de

fluture, dar de când văzuse emisiunea, se trezea plimbându-se pe câmpuri, pe lângă garduri vii, căutând exemplare de acest gen în weekenduri şi întrebându-se dacă prezenţa lor i-ar putea oferi nişte indicii, i-ar putea confirma că cercetează locul potrivit.

Îi sună telefonul, îl scoase din buzunar şi văzu un mesaj de la Amanda. Îl citi repede: o actualizare a cazului. Se părea că după o noapte în celulă, Norman Collins îşi revizuise atitudinea de „Nu comentez” şi era acum gata să vorbească cu ei. Îl ruga pe Pete să vină cât se poate de repede.

Puse telefonul în buzunar, dar mai zăbovi o clipă, uitându-se la cutia de carton din faţa lui. Era înfăşurată cu mai multe straturi de bandă scotch maronie: o cutie care fusese clar sigilată şi redeschisă, apoi resigilată de mai multe ori de-a lungul vremii. Cutia va fi trimisă la analiză şi poate vor găsi amprente. Pete îşi imagina acum mâinile invizibile care ar fi putut atinge cutia de-a lungul anilor. Îşi imagina diverse persoane că-şi lăsaseră amprentele pe cutie, cartonul fiind ca o piele care ascundea oasele.

Preţuite printre colecţionar.

Pentru o clipă, se întrebă dacă aceşti oameni aveau emoţii. Sau dacă preţuiau lipsa acestora.

Treizeci şi nouă

Aşezat vizavi de Amanda şi de Pete în camera de interogatoriu, avocatul lui Norman Collins oftă din rărunchi.

— Clientul meu este dispus să recunoască că l-a ucis pe Dominic Barnett, spuse el. Dar neagă categoric orice implicare în răpirea şi omorârea lui Neil Spencer.

Amanda îl privea fix, aşteptând.

— În orice caz, clientul meu este pregătit să dea o declaraţie sinceră şi completă cu privire la ceea ce ştie despre rămăşiţele găsite ieri pe proprietatea din strada Garholt. Nu doreşte să risipiţi resursele pentru investigarea sa şi să puneţi în primejdie viaţa altui copil şi crede că ceea ce are de spus v-ar putea ajuta să-l prindeţi pe individul care se face vinovat de crime.

— Iar noi apreciem gestul său.

Amanda zâmbi politicoasă, chiar dacă ştia că le va vinde gogoşi. De partea cealaltă a mesei, Collins, mut, arăta împuţinat şi rănit. Constituţia lui nu rezista în închisoare şi o noapte de arest îi şterse îngâmfarea afişată ieri. Faptul că în sfârşit dorea să vorbească o încântă puţin, însă, evident, era motivat de propriul interes, şi nu de dorinţa de a salva vieţi. Nu era vorba de un gest de mărinimie din partea lui; pur şi simplu avusese timp să se gândească că s-ar putea să fie mai bine pentru el pe termen lung dacă vorbea cu poliţiştii, oferindu-le perspectiva sa asupra povestirii. Că ar fi mai bine pentru el să coopereze, să se vadă că a vrut să ajute.

Amanda nu trebuia să-şi arate dezgustul acum. Nu dacă el *putea* într-adevăr să-i ajute.

Se lăsă pe spate. Deci, vorbeşte, Norman!

— Nu ştiu de unde să încep.

— Ştiai că oasele lui Tony Smith erau în acea casă, nu-i aşa? Hai să începem de aici.

Collins rămase tăcut câteva momente, cu privirea ţintită pe masa care îi despărţea. Îşi punea ordine în gânduri. Amanda se uită la Pete, care stătea lângă ea, şi văzu că şi

el se comporta la fel. Pete o îngrijora. Părea mai tăcut ca niciodată şi de-abia schimbă câteva cuvinte cu ea când ajunse la secţie. I se păru că a vrut să-i spună ceva, dar s-a răzgândit. Îi venea greu, ştia şi ea. Tocmai se întorsese de la morgă, unde văzuse rămăşiţele care, cu siguranţă, aparţineau lui Tony Smith, un băiat pe care îl căuta de atâta vreme, iar acum era pregătit să afle ce se întâmplase cu mult timp în urmă. Poate că anii l-au asprit, dar nu voia să se gândească la rănile vechi, care se vor deschide din nou.

— Ştiu ce credeţi despre pasiunea mea, spuse Collins încet.

Amanda îşi concentră atenţia din nou asupra lui.

— Şi sunt conştient de ceea ce cred mulţi oameni despre ocupaţia mea. Dar vreau să ştiţi că sunt foarte respectat în domeniul meu. Şi mi-am câştigat o reputaţie de colecţionar de-a lungul timpului.

Un *colecţionar.* Dorea să o prezinte drept o ocupaţie inofensivă – aproape respectabilă –, dar văzuse detalii din colecţia sa. Ce fel de individ era atras de obiectele pentru care el pierduse atâţia ani ca să le descopere? Şi-l imagină pe Collins şi pe alţi oameni asemenea lui, ca pe nişte şobolani care scurmau pe întuneric în gunoaiele Internetului. Făcând afaceri şi planuri. Rozând cărămizile de la temelia societăţii. Când Collins o privi, observă pe faţa ei dezgustul.

— De fapt nu e diferit de hobby-urile altor oameni, spuse el defensiv. Am aflat demult că hobby-ul meu este considerat drept unul de nişă şi cumva respingător. Şi am dovedit de-a lungul timpului că sunt un om de încredere, ceea ce mi-a permis, spre deosebire de alţii, accesul la piese destul de importante.

— Eşti un dealer serios?

— Un dealer serios de lucruri serioase.

Îşi linse buzele.

— Şi, pentru orice tranzacţie de acest gen, se găsesc pe Internet forumuri oficiale, dar şi private. Interesul meu cu privire la cazul Omului Şoaptă era binecunoscut pe

forumurile private. Iar acum câţiva ani, mi s-a adus la cunoştinţă că… mi s-ar putea oferi o anumită experienţă. Desigur, s-a presupus că eram dornic să plătesc.

— Despre ce *experienţă* este vorba?

O privi pe Amanda din nou preţ de o secundă şi răspunse cu o naturaleţe dezarmantă, firească.

— Să petrec un timp cu Tony Smith.

Pe moment se aşeză liniştea.

— Cum? întrebă ea.

— În primul rând, mi s-a spus să-l vizitez pe Victor Tyler la închisoare. Totul era aranjat cu ajutorul lui Tyler. Frank Carter ştia despre asta, dar nu era interesat să se implice direct. Procedura consta în faptul că Tyler trebuia să studieze persoanele care îl vizitau. Am fost încântat să trec acest test. Pe baza chitanţelor de depunere a banilor, predate soţiei lui Tyler, am fost redirecţionat spre o adresă.

Collins se strâmbă.

— Nu am fost surprins să descopăr că am fost trimis la Julian Simpson.

— De ce?

— Era genul de tip dezgustător. Nespălat.

Collins îşi duse degetul la tâmplă şi se atinse.

— Nu era *întreg la minte.* Lumea îşi bătea joc de el, dar tuturor le era frică. Şi casa inspira frică. Arată straniu, nu? Îmi amintesc că erau copii care se provocau unii pe alţii dacă au curajul să intre în grădină. Îşi făceau poze acolo. Chiar şi înainte, când eram eu copil, oamenii credeau că e casa groazei.

Amanda îi aruncă din nou o privire lui Pete. Chipul lui era impenetrabil, dar îşi imagină la ce se putea gândi. Numele lui Julian Simpson nu apăruse niciodată în ancheta desfăşurată atunci. Poliţia nu ştia nimic despre omul din casa groazei. Şi era de înţeles. Oameni ca Simpson găseai în orice comunitate, cu o reputaţie proastă printre tineri, dar nu neapărat bazată pe ceva *real,* iar adulţii nu dădeau importanţă acestor fabulaţii.

În orice caz, ştia că Pete se va învinovăţi şi pentru asta.

— Şi ce s-a întâmplat după? întrebă Amanda.

— M-am dus pe strada Garholt, spuse. După ce i-am dat mai mulţi bani lui Simpson, m-a lăsat să aştept într-o cameră de la parter. După o vreme, s-a întors cu o cutie de carton. A tăiat cu atenţie scotchul şi a deschis cutia. Şi… iată-l acolo.

— Mai clar, Norman?

— Era Tony Smith.

Amanda abia putu rosti întrebarea.

— Şi ce ai făcut cu rămăşiţele lui Tony?

— Ce am făcut cu ele?

Collins păru cu adevărat uimit.

— *Nu am făcut* nimic cu ele. Nu sunt un monstru – nu ca alţii. Şi nu am vrut să deteriorez un asemenea exponat, chiar dacă aveam voie. Nu, doar am stat acolo, în picioare. Am ţinut un moment de reculegere. M-am impregnat cu atmosfera. Poate nu înţelegeţi, dar a fost unul dintre cele mai memorabile momente din viaţa mea.

Doamne, se gândi Amanda. Arăta de parcă şi-ar aminti de o dragoste pierdută.

Dintre toate scenariile pe care şi le imaginase, răspunsul lui era cel mai banal şi în acelaşi timp cel mai înspăimântător. Timpul petrecut cu cadavrul unui băieţel ucis reprezentase pentru el o experienţă aproape religioasă şi şi-l imagină cum stătea acolo, în picioare, crezând că avea o conexiune specială cu rămăşiţele triste din cutia de la picioarele sale; era o imagine mult mai îngrozitoare decât orice alt lucru la care s-ar fi putut gândi.

Lângă ea, Pete se aplecă uşor în faţă.

— Nu ca alţii.

Era sleit de puteri, părea epuizat, obosit până în adâncul sufletului.

— Cine erau *alţii,* Norman. Şi ce au făcut?

Collins îşi înghiţi saliva.

— Asta s-a întâmplat după ce s-a mutat în casă Dominic Barnett, după moartea lui Julian. Cred că cei doi fuseseră prieteni, dar Barnett nu era la fel de *respectuos.* Lucrurile se deteriorau pentru că nu avea grijă.

— De asta l-ai ucis? întrebă Amanda.

— Ca să protejez exponatul. Iar Barnett nu-mi mai permitea accesul, nu şi după ultima oară. Tony avea nevoie să fie ţinut *în siguranţă.*

— Spune-ne despre *ceilalţi,* Norman, îl îndemnă Pete răbdător.

— Asta s-a întâmplat după ce s-a mutat în casă Barnett.

Collins ezită.

— L-am vizitat de câteva ori de-a lungul anilor, dar pentru mine era la fel de fiecare dată. Ţineam un moment de reculegere şi voiam să fiu singur cu Tony. Dar de când s-a ocupat Barnett de casă, veneau şi alţii. Şi nu erau la fel de respectuoşi ca mine.

— Ce făceau?

— Nu am văzut nimic, spuse Collins. Am plecat, am fost *dezgustat.* Iar Barnett a refuzat să mă mai primească. Chiar mi-a râs în faţă. Dar ce puteam să fac?

— De ce erai atât de dezgustat? întrebă Pete.

— În ultima noapte când am fost acolo, erau cinci sau şase oameni. Toţi erau fascinaţi de caz. O amestecătură de tipologii – aţi fi surprinşi, sincer – şi am avut impresia că unii dintre ei veniseră de la mare distanţă. Nu ne cunoşteam unii cu alţii, eram complet străini. Dar era vizibil că unii erau acolo din motive diferite faţă de ale mele.

Collins îşi înghiţi saliva.

— Barnett avea o saltea acolo, în cameră. Pusese un bec roşu. Era o chestie…

— Sexuală? întrebă Amanda.

— Da. Aşa cred.

Collins clătină din cap şi se uită în jos, la masă, ca şi cum chiar era peste puterea sa de înţelegere.

— Nu cu cadavrul, ci între ei. Dar era destul de scabros. Nu puteam să iau parte la aşa ceva.

— Deci ai plecat?

— Da. Când îl vizitam înainte, parcă mă aflam într-o biserică. Era linişte, frumos. Am simţit prezenţa lui *Dumnezeu.* Dar atunci, cu lumina aia şi cu oamenii ăia…

Vocea i se stinse.

— Norman?

În sfârşit, îşi ridică privirea.

— Parcă eram în Iad.

— Îl crezi? întrebă Amanda.

Erau în sala de operaţiuni. Pete se aplecase peste birou, uitându-se la fotografiile scoase la imprimantă. Erau cadre din înregistrările de pe camerele de supraveghere, cu persoanele care îl vizitaseră pe Victor Tyler în închisoare de-a lungul anilor. Se uita şi Amanda. Erau bărbaţi şi femei. Tineri şi bătrâni. *O amestecătură de tipologii,* cum le spusese Collins. *Aţi fi surprinşi, sincer.*

— Collins nu l-a ucis pe Neil Spencer, aşa cred.

Pete arătă cu mâna spre fotografii.

— Cât despre asta…

Apoi tăcu, arătându-se circumspect, ca şi ea. De-a lungul carierei, asistase la destule orori şi nu o mai şoca cruzimea oamenilor. Fusese la locul crimelor şi la accidente şi văzuse mulţimi de oameni înghesuindu-se sau şoferi care încetineau ca să arunce o privire la carnagiu. Înţelegea fascinaţia exercitată de moarte. Dar nu aşa ceva.

— Ştii de ce l-au numit Omul Şoaptă? întrebă Pete încet.

— Din cauza lui Roger Hill.

— Exact.

Încuviinţă uşor din cap.

— Roger a fost prima victimă a lui Carter. Casa familiei era în renovare atunci, iar Roger le-a spus părinţilor că a auzit pe cineva care îi şoptea ceva la geam înainte de a fi răpit. Carter era patronul firmei care monta schelele şi care lucra la casa respectivă. Acesta a fost primul lucru care ne-a atras atenţia.

— S-a infiltrat în preajma victimei.

— Da. Carter a avut o oportunitate, dar ceea ce este ciudat e că părinţii celorlalţi băieţi au pretins că şi copiii lor au auzit şoapte. Nu aveau nicio legătură cu Carter, dar toţi au auzit la fel.

— Poate aşa e.

— Poate. Sau fiindcă porecla apăruse în ziare oamenii au inventat diverse lucruri. Cine ştie? Indiferent cum, a prins.

Omul Şoaptă. Niciodată nu mi-a plăcut acest nume.

Amanda aştepta să continue.

— Deoarece doream să fie dat uitării, înţelegi? Nu voiam să aibă o *poreclă.* Dar acum se pare că i se potriveşte perfect. Deoarece *a şoptit* tot timpul. Iar oamenii – aceşti oameni – au ascultat.

Atinse fotografiile cu mâna.

— Şi cred că unul din ei este mai aproape decât ceilalţi.

Amanda privi din nou fotografiile. Se gândi că avea dreptate. Din cele spuse de Collins, era clar că mai mulţi indivizi din fotografiile din faţa ei porniseră pe calea răului. Nu exagerai dacă îţi imaginai că unul dintre ei, atras de şoaptele lui Frank Carter, mersese mai departe decât ceilalţi pe calea asta. În cel mai bun caz, erau nişte ciudaţi nenorociţi, dar unul dintre ei era mai rău decât toţi.

Un discipol care îi călca pe urme.

Undeva, printre aceşti oameni, se gândi ea, îl vor găsi pe ucigaşul lui Neil Spencer.

Patruzeci

În acea seară, după ce Jake s-a dus la culcare, am rămas în sufrageria apartamentului conspirativ, cu un pahar de vin şi cu laptopul.

Chiar dacă încă mai încercam să procesez evenimentele din ultimele zile, eram conştient că trebuia să scriu. Părea imposibil în această perioadă, dar banii pe care îi mai aveam nu ne vor ajunge la infinit. Mai mult, simţeam că e important să scriu ceva, nu doar ca să uit de evenimentele petrecute, ci deoarece asta fusese activitatea mea dintotdeauna. Acesta eram eu. Trebuia să-mi revendic statutul.

Rebecca.

Am şters ce scrisesem şi mă uitam fix la numele ei. Zilele trecute mă gândeam că trebuie să scriu tot ce simt şi să cred că din ceaţă va apărea cumva o povestire. Dar era greu acum să mă concentrez pe ceea ce simţeam şi să încerc să traduc sentimentele în cuvinte simple.

Deodată mi-a venit în minte ce spusese Karen azi dimineaţă în cafenea. *Poate scrii despre asta într-una dintre cărţi.* Şi faptul că m-a căutat pe net. Ştiam ce simt cu privire la asta deoarece ideea mă încântase. O interesam. Mă atrăgea? Da, dar nu ştiam dacă am voie. M-am uitat pe ecran la numele Rebeccăi. Bucuria se evaporase şi era înlocuită de vinovăţie.

Rebecca.

Am scris repede.

Ştiu exact ce crezi despre asta, deoarece ai fost întotdeauna o persoană mai practică decât mine. Ţi-ai dori să-mi văd de viaţă în continuare. Ţi-ai dori să fiu fericit. Bineînţeles, ai fi tristă, dar mi-ai spune că aşa e viaţa. De fapt, ai vrea să nu mai fiu aşa de prost, la naiba.

Dar chestia e că nu sunt sigur că sunt pregătit să te las să pleci.

Poate eu sunt cel care simte că nu trebuie să fie fericit. Că nu merit.

Soneria.

Am închis laptopul şi am coborât la parter repede, să nu mai sune încă o dată şi să se trezească Jake. Ajungând la uşă, mi-am frecat puţin ochii, recunoscător că nu începusem să plâng. Cu atât mai mult, m-am gândit, când l-am văzut pe tata stând în faţa uşii.

— Domnule comisar Willis, am zis.

Dădu din cap afirmativ, o singură dată.

— Pot să intru?

— Jake doarme.

— Mi-am imaginat. Dar nu stau mult. Şi vorbesc încet, promit. Voiam doar să-ţi spun ce s-a mai întâmplat.

Pe de-o parte, ezitam să-l las în casă, dar mi-am dat seama că e o copilărie şi, în orice caz, era poliţist. Când se va termina, nu voi mai fi nevoit să-l mai văd vreodată. L-a ajutat şi alura, arăta atât de abătut, aproape umil. Acum mă simţeam mai puternic decât el. Am deschis larg uşa.

— Bine.

M-a urmat la etaj, în sufragerie.

— Terminăm percheziţia, spuse. Te vei putea întoarce acasă cu Jake mâine dimineaţă.

— Bine. Şi Norman Collins?

— L-am acuzat de uciderea lui Dominic Barnett. Ne-a confirmat că rămăşiţele din casă, pe care nu le găseam, aparţin lui Tony Smith, victima lui Carter. Collins ştiuse asta în tot acest timp.

— Cum?

— E o poveste mai lungă. Detaliile nu sunt importante acum.

— Nu? Şi ce se mai ştie de Neil Spencer? Şi de tentativa de răpire a lui Jake?

— Ne ocupăm şi de asta.

— Ce uşurare!

Mi-am luat paharul de vin şi am tras o înghiţitură.

— A, scuze, am uitat de bunele maniere! Vrei să bei un pahar de vin?

— Nu beau.

— Cândva beai.

— De asta nu mai beau acum. Unii pot să ţină băutura sub control, alţii nu. Mi-a luat ceva timp până am înţeles asta. Presupun că tu eşti unul din cei care pot.

— Da.

Oftă.

— Presupun că ai avut o viaţă grea, cu toate câte ţi s-au întâmplat. Dar pari un om care face faţă cu bine dificultăţilor. Asta c bine. Mă bucur pentru tine.

Am vrut să ripostez. Nu doar pentru că nu avea niciun drept să aibă judecăţi de valoare cu privire la persoana mea, ci şi pentru că nu eram de acord cu aceste cuvinte. Se înşela, nu făceam nimic cum trebuie şi nu mă descurcam în viaţă. Dar, bineînţeles, nu doream să mă arăt slab în faţa tatălui meu, deci nu am mai spus nimic.

— În fine, spuse el. Da. Am băut într-o vreme. Aveam o mulţime de motive – motive, nu scuze. Mă confruntam cu multe dificultăţi atunci.

— De exemplu, să fii un soţ bun?

— Da.

— De exemplu, să fii un tată bun?

— Şi asta. Responsabilitatea de a fi tată. Nu am ştiut niciodată să fiu tată. Şi tu ai fost un copil dificil – te-ai schimbat în bine când ai mai crescut. Mereu ai fost creativ. Inventai poveşti încă de atunci.

Asta nu-mi aminteam.

— Serios?

— Da. Erai sensibil. Jake seamănă mult cu tine.

— Jake e prea sensibil, cred.

Tata clătină din cap.

— Nu există aşa ceva.

— Ba da, dacă îţi face viaţa grea. M-am gândit la toţi prietenii pe care i-aş fi putut avea şi nu i-am avut. Iar tu n-ai ştiut. Nu ai fost acolo.

— Nu, n-am fost. Şi, exact cum am spus, a fost mai bine.

— Aici putem fi de acord.

Acestea fiind zise, se părea că nu mai aveam nimic de discutat. Se întoarse ca şi cum se pregătea să plece, dar după o clipă veni înapoi.

— M-am gândit aseară la ceea ce ai spus, zise el. Despre cum m-ai văzut aruncând un pahar spre mama ta, înainte de a pleca.

— Şi.

— Nu m-ai văzut, spus el. Nu s-a întâmplat niciodată. Nu erai acasă în acea noapte. Dormeai la un prieten de-al tău, de la şcoală.

Doream să spun ceva, dar m-am oprit. Ezitam. Primul meu instinct îmi spunea că tata minte – că nu e *adevărat,* deoarece îmi aminteam clar noaptea aia. Şi că nu *aveam* niciun prieten. Dar ce era adevărat atunci? Şi indiferent ce ar fi făcut tata atunci, acum nu părea a fi un mincinos. De fapt, chiar dacă nu voiam să recunosc, părea să fi devenit scrupulos de onest cu toţi şi cu greşelile tuturor. Sau poate aşa trebuia, odată cu vârsta.

Am încercat să-mi amintesc.

Sticlă spartă.

Tata strigă

Mama ţipă.

Vedeam clar imaginea în minte, dar poate greşeam? Imaginea era mai vie decât orice amintire din copilărie la care mă puteam gândi. Era oare prea vie? Putea fi mai mult o emoţie decât o amintire reală? O sumă de sentimente mai degrabă decât un eveniment care chiar s-a petrecut.

— Dar, de fapt, cam *aşa* s-a întâmplat, mai mult sau mai puţin, spuse tata încet. Spre ruşinea mea eternă, aşa am făcut. Dar nu am aruncat paharul *spre* ea, deoarece chestia stupidă e că eram furios pe *pahar.* Dar a fost pe-aproape.

— Îmi amintesc că am văzut.

— Nu ştiu, poate ţi-a spus Sally.

— Niciodată nu te-a vorbit de rău.

Am clătinat din cap.

— Ştii asta, nu? Chiar şi după tot ce s-a întâmplat.

Zâmbi trist. Era evident că şi el credea asta şi îşi dădea seama ce pierduse.

— Atunci nu ştiu, spuse. Dar am vrut să-ţi mai spun ceva, indiferent dacă mai contează sau nu. Nu prea cred, dar oricum. Spuneai că a fost ultima dată când te-am văzut.

Dar nici asta nu e adevărat.

Am gesticulat.

— Evident!

— Adică atunci mama ta m-a dat afară şi aşa a fost cel mai bine. M-am simţit aproape uşurat, ca să fiu sincer sau, cel puţin, am simţit că meritam. Dar după asta, înainte de a vă muta voi, am fost pe la voi pe-acasă de mai multe ori, iar dacă nu eram băut, Sally mă lăsa să intru. Nu voia să te deranjez sau să te bulversez cumva şi nu doream nici eu. Aşa că veneam după ce mergeai la culcare. Intram în dormitor să te văd când dormeai şi să te îmbrăţişez. Nu te-ai trezit niciodată. N-ai ştiut niciodată. Dar aşa s-a întâmplat.

Am rămas acolo în picioare fără să spun nimic.

Deoarece, din nou, nu credeam că tata minte, iar cuvintele sale m-au tulburat. Mi-l aminteam pe Domnul Noapte, prietenul meu imaginar din copilărie. Omul invizibil care intra în dormitor şi mă îmbrăţişa când dormeam. Ba, mai mult, îmi amintesc cât de *reconfortant* era. Nu era ceva de care să mă tem. Şi când Domnul Noapte a dispărut din viaţa mea, am fost o vreme atât de îndurerat de parcă pierdusem o parte importantă din mine.

— Nu încerc să mă scuz, spuse tata. Voiam doar să ştii că lucrurile au fost mai complicate. Că *eu* eram… Îmi pare rău.

— OK.

Apoi nu am mai avut ce să ne spunem. Începu să coboare scările, dar eu eram prea bulversat să mai fac ceva, aşa că l-am lăsat să plece.

Patruzeci şi unu

A doua zi dimineaţă l-am trezit pe Jake mai devreme, ca să avem timp să trecem pe acasă înainte de a merge la şcoală. Tata ne aştepta deja afară, în maşină. A dat geamul jos când ne-am îndreptat spre el.

— Bună! ne-a salutat tata.

— Bună dimineaţa, Pete! îl salută Jake pe un ton serios. Cum te simţi azi?

Chipul tatălui meu se lumină puţin, amuzat de tonul oficial pe care îl adopta câteodată fiul meu. Răspunse pe acelaşi ton.

— Foarte bine, mulţumesc! Tu ce faci, Jake?

— Bine. A fost interesant să stăm aici, dar acum abia aştept să ajung acasă.

— Îmi imaginez.

— Totuşi, nu sunt chiar aşa nerăbdător să merg şi la şcoală, după asta.

— Te cred. Dar şcoala e foarte importantă.

— Da, spuse Jake. Aşa se pare.

Tata începu să râdă când auzi asta, dar când se uită la mine, se opri. Poate se gândea că m-ar supăra faptul că discuta cu fiul meu. Chestia era că asta mă enervase atunci, când eram în secţia de poliţie, dar acum nu mă mai afecta atât de mult. Mă flata faptul că oamenii erau impresionaţi de fiul meu; mă simţeam mândru de el. Era o prostie să gândesc aşa – Jake era o persoană în adevăratul sens al cuvântului, nu o realizare de-a mea –, dar sentimentul rămânea, iar în faţa tatălui meu, era mai puternic decât de obicei. Nu ştiam de ce. Oare voiam să-i arunc în faţă faptul că el nu a putut să mă crească sau era doar o dorinţă subconştientă de a-l impresiona? Nu-mi plăcea ce sugera despre mine niciuna dintre opţiuni.

— Ne vedem acolo. M-am întors. Hai să mergem, Jake.

Călătoria nu a fost lungă, dar a durat ceva timp din cauza traficului aglomerat de dimineaţă. Jake a stat în spate, lovind cu picioarele în scaunul din dreapta la întâmplare şi

fluierând un cântec. Mă uitam la el din când în când în oglinda retrovizoare şi îl vedeam cum întorcea capul într-o parte pe geam, ca de obicei, şi cum privea, cumva mirat, lumea din jur, o lume care îl interesa chiar foarte puţin.

— Tati, de ce nu-ţi place de Pete?

— Adică de comisarul Willis.

Am virat şi am intrat pe strada noastră.

— Nu e vorba că-mi place sau nu. E un poliţist, nu un prieten.

— Totuşi, e prietenos. Mie îmi place de el.

— Nu-l cunoşti prea bine.

— Dar nici tu nu-l cunoşti şi nu-ţi place, deci şi eu, în schimb, pot să-l plac chiar dacă nu-l cunosc.

Eram prea obosit ca să mă contrazic cu el.

— Nu e vorba că nu-l plac.

Jake n-a răspuns şi nu voiam să mă cert. Copiii simt tensiunea din jur, iar fiul meu era mai sensibil decât majoritatea copiilor. Probabil îşi dăduse seama că mint.

Şi totuşi, era într-adevăr o minciună? Mi-a rămas în minte conversaţia de noaptea trecută şi poate din această cauză îmi era mai uşor să mă identific cu el acum – să-l văd ca pe un om obişnuit, ca mine, căruia i-a venit greu să fie părinte. Cu toate acestea, el nu mai era acel om pe care mi-l aminteam, iar eu nu mai eram acel copil. Cât timp trebuie să treacă şi cât de mult trebuie să se schimbe o persoană ca acel om pe care l-ai urât să dispară, fiind înlocuit de o persoană complet diferită? Pete era altcineva acum. Nu îmi plăcea de el. Adevărul era că nu-l cunoşteam deloc.

Am ajuns acasă. Nu mai era niciun semn de activitate poliţienească – chiar şi banda galbenă fusese luată –, iar reporterii, a căror prezenţă mă îngrijora, dispăruseră: era doar un grup mic de oameni care stăteau de vorbă. Nu păreau interesaţi de noi când am parcat pe alee. Dar Jake era totuşi interesat.

— O să apărem la *televizor?* întrebă entuziasmat.

— Sub nicio formă.

— Oh!

Pete ne urmase şi a parcat lateral, în spatele nostru. Ieşi

repede din maşină. Reporterii l-au abordat şi m-am uitat atent în timp ce vorbea cu ei.

— Ce se întâmplă, tati?

— Aşteaptă!

Jake se iţea să vadă mai bine.

— Este…? întrebă el.

— La naiba!

După asta, s-a lăsat liniştea în maşină. M-am uitat la grupul mic care se adunase în jurul tatălui meu. Ştiam că le zâmbeşte din politeţe şi le răspunde pe un ton conciliant.

Câţiva reporteri îl încuviinţau. Unul dintre ei mi-a atras atenţia în mod special.

— Ai înjurat, tati!

Jake părea surprins.

— Da, am înjurat. Mi-am întors privirea de la Karen, care era printre reporteri, cu un carneţel în mână. Uite-o pe mama lui Adam acolo, în spate.

— O să apărem la televizor, Pete? întrebă Jake.

Am închis uşa de la intrare în urma noastră şi am pus lanţul.

— Ţi-am spus deja, Jake. Nu, nu apărem.

— Îl întrebam şi eu pe Pete.

— Nu, spuse Pete. Nu apăreţi. Aşa cum a zis şi tati. Asta vorbeam cu oamenii de afară. Sunt reporteri, deci vor să ştie ce s-a întâmplat aici, dar le-am amintit că voi doi nu aveţi niciun amestec.

— Într-un fel avem, spuse Jake.

— Bine, *într-un fel.* Dar nu chiar. Dacă aţi fi ştiut mai multe sau dacă eraţi implicaţi, era altceva.

Atunci, i-am aruncat o privire sugestivă lui Jake, sperând că înţelege din expresia de pe faţa mea că nu era momentul să spună ceva despre băiatul din podea. Se uită la mine şi încuviinţă, dar nu dorea să o lase baltă aşa uşor.

— Chiar tati l-a găsit.

— Da, răspunse Pete. Dar această informaţie nu a fost transmisă presei. Pentru reporteri, voi doi nu sunteţi implicaţi în poveste. După părerea mea, e cel mai bine aşa.

— OK.

Jake păru dezamăgit.

— Pot să verific, să văd ce au făcut?

— Sigur.

Dispăru la etaj. Eu şi Pete am aşteptat lângă uşa de la intrare.

— Am vorbit serios, îmi spuse după un moment. Nu aveţi nicio grijă. Presa nu va dori să prejudicieze procesul în instanţă. Evident, dacă doriţi să vorbiţi cu reporterii, eu nu vă pot opri, dar tot ce se ştie este că s-au găsit nişte rămăşiţe umane aici, deci nu cred că se interesează de voi. Şi vor fi atenţi cu Jake.

Am încuviinţat, dar îmi era greaţă. Poate atât ştia presa *în mod oficial,* dar i-am spus atât de multe lui Karen ieri încât îmi era greu să îmi mai amintesc tot ce vorbisem. Ştia despre vizitatorul nocturn care încercase să-l răpească pe Jake. Faptul că eu am fost cel care am găsit cadavrul. Că Pete era tatăl meu – tatăl meu *abuziv.* Şi sunt sigur că am mai spus diverse lucruri pe care nici nu mi le amintesc acum.

Mă pricep să aflu lucruri.

Atunci mi s-a părut o conversaţie degajată cu o prietenă; nu-mi imaginasem că dau pe goarnă totul unui nenorocit de reporter. Şi m-a durut. Trebuia să-mi fi spus. Părea cu adevărat interesată de persoana mea, dar acum nu mai sunt aşa de sigur. Pe de o parte, nu putea şti că aveam vreo legătură cu cazul. Dar pe de altă parte, sugerase la un moment dat că nu e persoana potrivită căreia să-i dezvălui tot.

Tata se încruntă.

— Eşti bine?

— Da.

Va trebui să-mi amintesc conversaţia mai târziu, să văd dimensiunea dezastrului. În acelaşi timp, sub nicio formă nu-i voi spune nimic lui tata.

— Suntem în siguranţă aici? am întrebat.

— Da. Norman Collins nu va fi eliberat curând şi, chiar dacă ar fi, ceea ce îl interesa nu mai este aici. Nici pentru

el, nici pentru ceilalţi.

— Ceilalţi?

Ezită.

— Casa aceasta a trezit interesul oamenilor. Collins mi-a spus că era casa groazei din cartier. Copiii îşi aruncau diverse provocări ca să vadă dacă au curajul să se apropie de casă. Să facă fotografii şi alte chestii.

— Casa groazei. M-am săturat să tot aud asta.

— Sunt doar copilării, oricum, spuse Pete. Oasele lui Tony Smith au fost ridicate. Doar asta îl interesa pe Collins. Nu îl interesai tu sau Jake.

Nu-l interesam eu sau Jake. Dar îmi tot aminteam cum Jake stătea la baza scărilor în acea noapte, vorbind cu bărbatul acela prin fanta de la cutia de scrisori. Nu-mi amintesc exact cuvintele prin care încerca să-l convingă pe Jake să deschidă uşa şi nu ştiu dacă îl interesau doar cheile de la garaj.

— Dar ce s-a întâmplat cu cazul Neil Spencer? am întrebat. A fost acuzat şi de uciderea lui?

— Nu. Dar avem un număr de suspecţi acum. Închidem şi acest caz. Şi, crede-mă, nu v-aş fi lăsat să veniţi înapoi dacă nu consideram că sunteţi în siguranţă.

— Nu mă puteai opri.

— Nu. Se uită în altă parte. Îţi spun şi nişte argumente, totuşi, pentru că Jake locuieşte aici, cu tine. Răpirea lui Neil Spencer a fost o oportunitate; mergea singur pe stradă. Răpitorul nu doreşte atenţie. Trebuie să îl supraveghezi pe Jake, evident, dar nu este cazul să te gândeşti că este în pericol.

Părea convingător. Nu eram sigur, dar îmi venea greu să-l descifrez azi. Era epuizat. Când l-am văzut prima dată era în formă, se vedea, dar astăzi chiar îşi arăta vârsta.

— Pari obosit, am spus.

Încuviinţă.

— Sunt obosit. Am ceva neplăcut de făcut.

— Ce?

— N-are importanţă, spuse simplu. Ceea ce contează este că trebuie să o fac.

Mi-am dat seama că tot acest caz îl sleise de puteri şi asta se vedea acum din felul în care arăta. *Ceea ce contează este că trebuie să o fac.* Aveam acum în faţa mea un om copleşit de prea multe greutăţi, luptându-se să facă faţă poverii. Arăta cum mă simţeam adesea şi eu.

— Mama, am zis brusc.

Mă privi şi aşteptă, dar nu puse nicio întrebare.

— A murit, am zis.

— Mi-ai spus asta.

— Ai spus că vrei să ştii ce s-a întâmplat. A avut o viaţă grea, dar a fost o persoană bună. Nu mi-aş fi putut dori o mamă mai bună. A avut cancer. Nu a meritat ce i s-a întâmplat, dar nu a suferit. S-a întâmplat foarte repede.

Era o minciună – moartea mamei fusese o agonie prelungită şi dureroasă. Nu era de datoria mea să-l fac pe Pete să se simtă mai bine sau să-i uşurez vina sau durerea pe care o simţea. Şi totuşi, o parte din mine s-a bucurat să-i mai ridice puţin moralul.

— Când s-a întâmplat?

— Acum cinci ani.

— Deci a apucat să-l cunoască pe Jake?

— Da. Nu-şi aminteşte de ea. Dar, da.

— Ei, bine. Măcar mă bucur pentru asta.

S-a lăsat tăcerea pentru un moment. Apoi Jake a coborât de la etaj şi ne-am îndepărtat uşor unul de celălalt, ca şi cum tensiunea dintre noi dispăruse.

— E *exact la fel,* tati.

Jake părea aproape suspicios.

— Am făcut o treabă bună, am căutat cu atenţie, spuse Pete. Apoi am făcut curat.

— Admirabil.

Jake se întoarse şi se duse spre uşa de la intrare.

Pete dădu din cap.

— Mare figură, ăsta micu'.

— Da. Aşa e.

— Ne auzim la un telefon; te ţin la curent cu noutăţile. Dar, între timp, dacă ai nevoie ce ceva – orice –, uite cartea mea de vizită.

— Mulţumesc!

L-am privit pe tata cum se îndepărta pe alee cu capul uşor aplecat şi am întors pe o parte şi pe alta cartea de vizită. Când intră în maşină, m-am uitat dincolo de maşina lui, spre reporterii adunaţi. Majoritatea plecase acum. Am căutat-o din priviri pe Karen, în grupul celor rămaşi.

Plecase.

Patruzeci şi doi

Asta e ultima dată, îşi spuse Pete. *Ţine minte asta!*

Se agăţa de acest gând în timp ce stătea în camera de interogatoriu din închisoare, aşteptând să vină monstrul. Fusese acolo de multe ori în aceşti ani, dar de fiecare dată pleca tulburat. Dar după întâlnirea de astăzi, nu va mai avea niciun motiv să se întoarcă. Tony Smith – punctul central al vizitelor sale din trecut – fusese găsit. Chiar dacă Frank Carter refuza să vorbească despre bărbatul pe care îl căutau acum, Pete se hotărâse să iasă de aici şi să nu se mai uite în urmă. Şi nu va mai trebui să suporte neplăcerile create de prezenţa lui Carter niciodată.

Asta e ultima dată.

Gândul îl ajuta, dar foarte puţin. În sală era o linişte deplină, dar atmosfera era ameninţătoare. Aşteptarea devenea apăsătoare. Uşa încuiată din capătul celălalt al sălii parcă vibra de primejdii. Carter ştia şi el, cu siguranţă, că era ultima lor întâlnire, iar Pete era sigur că se hotărâse să fie una memorabilă. Până acum, teama generată de aceste întâlniri fusese de ordin mintal şi emoţional. Niciodată nu-i fusese frică de o agresiune fizică. Dar acum se bucura de dimensiunea mesei care-i separa şi de cătuşele pe care le purta Carter. Se întreba dacă, în mod subconştient, nu se pregătise atâta timp la sala de forţă prevăzând că ar putea surveni un moment ca acesta.

Îi sări inima din piept când se deschise uşa.

Fii calm!

Se desfăşură rutina familiară: au intrat mai întâi gardienii; Carter nu se grăbea. Pete se stăpâni concentrându-se pe plicul pe care îl adusese, pus acum pe masă în faţa lui. Se uita fix la plic şi aştepta, ignorând muntele de om care se apropie, în sfârşit, şi care se trânti greoi pe scaun. Hai să inversăm rolurile o dată! Carter putea să mai aştepte. Pete tăcu până ce gardienii se retraseră şi auzi uşa închizându-se. Abia atunci ridică privirea.

Carter se uita şi el la plic, cu o expresie curioasă pe faţă.

— Mi-ai scris o scrisoare, Peter?

Pete nu răspunse.

— De multe ori m-am gândit că ţi-aş putea scrie o scrisoare.

Carter ridică privirea şi zâmbi.

— Ai vrea?

Pete îşi reţinu fiorul pe care îl simţi. Carter avea puţine şanse să-i afle adresa în mod direct, dar ideea de a primi scrisori chiar transmise prin cineva, era de neacceptat.

Din nou, nu spuse nimic.

Carter dădu din cap, dezaprobând.

— Ţi-am spus data trecută, Peter. Ăsta e cusurul tău, ştii? Eu fac un efort enorm să vorbesc cu tine. Parcurg asemenea distanţe să-ţi spun diverse chestii şi să te ajut. Şi câteodată mi se pare că nu mă asculţi deloc.

Se termină unde începe, spuse Pete. Înţeleg acum.

— Totuşi, puţin prea târziu pentru Neil Spencer.

— Mă interesează cum de ştiai asta, Frank.

— Şi, după cum am spus, asta e problema ta.

Carter se lăsa pe spate. Scaunul trosni sub greutatea sa.

— Nu asculţi. Sincer, de ce naiba să mă intereseze un nenorocit de copil? Nu m-am referit deloc la asta.

— Nu?

— Deloc.

Se aplecă în faţă din nou, brusc mai captivat, iar Pete se abţinu să nu tresară.

— Hei, uite încă o chestie! Îţi aminteşti ce ai spus despre faptul că lumea a început să mă uite acolo, afară?

Pete se gândi, apoi încuviinţă.

— Mi-ai spus că nu e adevărat.

— *Corect.* Haha! Şi acum înţelegi, presupun? Îţi dai seama cât de mult greşeai? Deoarece nu ştiai că o mulţime de oameni continuau să *se intereseze cu adevărat* de mine.

Lui Carter îi luciră ochii spunând asta. Pete putea doar să-şi imagineze plăcerea pe care o simţise de-a lungul anilor, ştiind că avea fani, ca Norman Collins, care vizitau casa unde fuseseră abandonate rămăşiţele lui Tony Smith,

considerând acel loc drept un fel de altar. Mai mult, îi plăcuse să păstreze acest secret şi să nu-i spună nimic lui Pete în tot acest timp, ştiind că în timp ce Pete îl căutase încontinuu pe copilul dispărut, ceilalţi îl găsiseră atât de uşor.

— Da, Frank. Am greşit. Ştiu asta acum. Şi sunt sigur că întreaga experienţă a fost foarte măgulitoare pentru tine. *Omul Şoaptă.* Făcu o grimasă. Legenda ta e vie.

Carter zâmbi forţat.

— De atât de mulţi ani.

— Deci, hai să vorbim de ceilalţi.

Carter nu spuse nimic, dar aruncă o privire în jos, spre plic şi zâmbi larg. Nu se va lăsa păcălit ca să vorbească despre ucigaşul lui Neil Spencer. Pete ştia că dacă va afla ceva de la el, va trebui să citească printre rânduri şi asta însemna să îl ţină de vorbă. Şi în timp ce Carter poate nu va dori să vorbească clar despre unele subiecte, Pete era sigur că ar fi mai mult decât bucuros să vorbească despre vizitatorii casei de-a lungul anilor, acum că nu mai era un secret.

— Bine, spuse Pete. De ce Victor Tyler?

— Ah, Vic e un tip de treabă.

— E un mod interesant de a o spune. Dar ce am vrut să te întreb… de ce ai folosit un intermediar ca să organizezi toată treaba asta?

— Nu prea era bine să par accesibil, nu, Peter?

Carter clătină din cap.

— Dacă toată lumea l-ar putea vedea pe Dumnezeu, câţi şi-ar mai bate capul să meargă la biserică? E mai bine să păstrezi distanţa. Mai bine şi *pentru ei,* desigur. Mai sigur. Îmi imaginez că ai verificat cine m-a vizitat de-a lungul anilor?

— Numai eu te-am vizitat.

— Şi ce onoare, nu-i aşa?

Râse.

— Şi banii?

— Ce bani?

— Tyler a primit bani – sau cel puţin nevastă-sa. Şi

Simpson, şi apoi, după el, Barnett. Dar tu nu.

— Ce-mi pasă mie de bani?

Carter păru indignat.

— Tot ce-mi doresc eu în viaţă este gratis acum. Vic, aşa cum am zis, este un tip de treabă, un om decent. Iar Julian s-a comportat frumos cu mine. Era corect să primească şi ei ceva în schimb pentru asta. Nu l-am cunoscut niciodată pe Barnett şi nici nu mi-a păsat de el. Dar e bine că au plătit ca să viziteze locul. Trebuie să plătească, ce naiba! Merit, nu?

— Nu.

Carter râse din nou.

— Poate după ce îi arestezi pe toţi, vor ajunge aici, cu mine. Va fi o adevărată încântare pentru ei, nu? Pariez că se vor distra.

Nu la fel de mult ca tine, se gândi Pete.

Luă de pe masă plicul şi scoase fotografiile pe care le adusese cu el: un teanc de capturi din înregistrările de pe camerele de supraveghere, capturi cu persoanele care l-au vizitat pe Victor Tyler de-a lungul anilor. Deasupra era o poză cu Norman Collins, pe care o strecură cu atenţie printre altele şi le întinse pe masă în faţa lui Carter.

— Îl recunoşti pe acest om?

Carter abia aruncă o privire.

— Nu.

A doua fotografie:

— Dar pe ăsta?

— Nu cunosc niciunul dintre ticăloşii ăştia, Peter.

Carter îşi dădu ochii peste cap.

— De câte ori trebuie să-ţi spun? *Nu asculţi.* Vrei să ştii cine sunt ăştia? Du-te şi întreabă-l pe Vic.

— Îl vom întreba.

De fapt, îl interogase pe Tyler împreună cu Amanda, acum o oră, iar lui Tyler nu-i prea plăcuse situaţia, spre deosebire de prietenul său Carter. Era nervos şi a refuzat să coopereze. Pete presupuse că este de înţeles, luând în considerare că soţia sa era şi ea implicată; dar tăcerea nu-i va salva pe niciunul dintre ei. De asemenea, persoanele care îl vizitaseră şi pe care le identificase – printre care

Pete era sigur că se afla şi ucigaşul lui Neil Spencer – erau acum vânate şi interogate.

Toate, cu excepţia uneia.

Pete îi arătă o altă fotografie de pe masă. Era a unui bărbat mai tânăr, poate de douăzeci, treizeci şi ceva de ani. Avea o înălţime şi o constituţie medie. Ochelari negri. Păr şaten, până la umeri. Îl vizitase pe Tyler de mai multe ori, cel mai recent, cu o săptămână înainte de a fi ucis Neil Spencer.

— Dar ăsta?

Carter nu se uită la poză. Îl fixă cu privirea pe Pete şi zâmbi.

— Ăsta te interesează, nu-i aşa?

Pete nu răspunse.

— Eşti atât de predictibil, Peter. Atât de *evident.* Ai vrut să mă frăgezeşti cu cei doi de dinainte şi apoi să mă loveşti cu ăsta care contează, ca să vezi reacţia mea. Acesta e tipul tău pe care îl bănuieşti, nu? Sau cel puţin aşa crezi, nu-i aşa?

— Eşti foarte deştept, Frank. Îl recunoşti pe acest bărbat?

Carter se mai uită puţin la fotografie. Dar în timp ce se uita, îşi mişcă mâinile încătuşate şi atinse fotografia, trăgând-o mai aproape. Mişcarea era stranie, ca şi cum mâinile îi erau manipulate de o maşinărie separată de restul corpului. Capul nu i se mişcă. Expresia de pe faţa lui nu se schimbă.

Apoi se uită în jos, studiind fotografia.

— Ah! exclamă încet.

Pete se uita la pieptul lui enorm ridicând-se şi coborând în timp ce respira rar, privind atent detaliile din fotografie.

— Spune-mi ceva despre acest bărbat, Peter, zise Carter.

— Mă interesează mai mult ce ştii tu despre el.

Pete aşteptă puţin. În cele din urmă, Carter ridică privirea, apoi bătu uşor cu un deget uriaş pe fotografie.

— *Acest bărbat* este puţin mai deştept decât ceilalţi, nu-i aşa? A folosit un nume fals ca să-l viziteze pe Tyler în puşcărie, dar avea şi documente false care să-l susţină. L-ai căutat la evidenţa populaţiei şi ai descoperit că e fals.

Aşa era. Omul prezentase cartea de identitate când a venit ca vizitator: se numea Liam Adams, avea douăzeci şi nouă de ani, locuia cu părinţii la treizeci de mile de Featherbank. Poliţiştii s-au dus la el acasă a doua zi dis-de-dimineaţă, dar au fost întâmpinaţi de nişte „părinţi” nedumeriţi şi terifiaţi.

Fiul lor murise de mai bine de un deceniu.

— Continuă, îi spuse Pete lui Carter.

— Ştii ce uşor e să-ţi cumperi o identitate nouă, Peter? Mult mai simplu decât îţi imaginezi. Şi, după cum am zis, băiatul e deştept. Dacă vrei să trimiţi un mesaj cuiva zilele astea, trebuie să fii inteligent, nu-i aşa? Ăsta…

Carter vorbi pe un ton scăzut.

— Ăsta e un tip care *are grijă.*

— Mai spune-mi despre el, Frank.

Dar, în loc să răspundă, Carter coborî din nou privirea spre fotografie, pentru câteva secunde, studiind-o. Se simţea ca şi cum se uita la cineva despre care auzise multe şi era curios să îl vadă, în sfârşit. Apoi, brusc, pufni tare, dezinteresat de ceea ce vedea şi împinse fotografie înapoi pe masă.

— Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Nu te cred.

— Ţi-am mai spus, asta e problema ta.

Carter îi zâmbi, dar privirea îi era goală.

— Nu asculţi, Peter.

Dezamăgit, Pete ajunse la maşină, unde îl aştepta Amanda. Se aşeză pe scaunul din dreapta, trânti uşa, iar fotografiile din mână se împrăştiată la picioarele sale.

— La naiba!

Se aplecă şi le strânse pe toate, chiar dacă doar una era importantă. După ce le îndesă pe celelalte în plic, păstră fotografia care-l interesa, punând-o pe genunchi. Un bărbat care purta numele unui adolescent mort, cu ochelari negri şi păr şaten, care putea să fie o deghizare. Omul putea avea orice vârstă. Putea fi aproape oricine.

— Presupun că, spuse Amanda, Carter nu a fost prea

cooperant?

— A fost şarmant, ca de obicei.

Pete îşi trecu mâna prin păr, supărat pe el însuşi. *Ultima dată* şi, da, supravieţuise. Dar, ca de obicei, nu aflase nimic, deşi Carter *ştia* ceva.

— Ticălosul dracului! spuse el.

— Zi-mi, îl îndemnă Amanda.

Îi luă un moment să-şi revină, apoi relată detaliat conversaţia. Ideea că nu-l asculta pe Carter era o prostie; *bineînţeles* că îl asculta. Fiecare conversaţie cu Carter i se întipărise în minte.

Când termină, Amanda zise:

— Crezi că el ştie cine e acest bărbat?

— Nu sunt sigur.

Pete se uită la fotografie.

— Poate. Cu siguranţă ştie *ceva* despre el. Sau poate nu şi doar îi place să se joace cu mine, încercând să dea sens fiecărui cuvânt mizerabil pe care îl rosteşte.

— Înjuri mai mult decât de obicei, Pete.

— Sunt nervos.

Nu asculţi.

— Mai gândeşte-te la discuţie, spuse Amanda răbdătoare. Nu la vizita de azi. Cea de dinainte. *La aia* unde îţi spunea că nu asculţi, nu?

Pete ezită, apoi se gândi din nou.

— *Întotdeauna se termină unde începe,* spuse el. A început pe terenul viran, deci acolo a fost adus din nou Neil Spencer. Dar Carter a precizat că nu asta dorise să spună.

— Deci ce *a vrut* să spună?

— Cine ştie?

Pete ridică din umeri.

— Apoi mai era şi visul cu Tony Smith. Dar nici ăsta nu era adevărat. L-a inventat ca să-şi bată joc de mine.

Amanda tăcu câteva clipe.

— Dar dacă e aşa, spuse ea, *a inventat* totul într-un anumit fel. Şi, cum spuneai, de asta îl vizitezi. Sperai să se scape cu ceva fără să vrea.

Pete era gata să protesteze, dar Amanda avea dreptate.

Dacă visul nu fusese real, atunci Carter îl inventase ca să-l povestească într-un anumit fel. Şi era posibil să-i fi scăpat ceva printre rânduri.

Îl rememoră acum.

— Nu ştia sigur dacă era Tony.

— În vis?

— Da.

Pete dădu din cap afirmativ.

— Tricoul băiatului era tras peste faţă şi nu-l putea vedea bine. A spus că aşa îi plăcea.

— Ca în cazul lui Neil Spencer.

— Da.

— Asta nu s-a spus niciodată publicului.

Nemulţumită, Amanda clătină din cap.

— Şi Carter a fost un sadic. De ce nu dorea să vadă chipurile victimelor?

Pete nu avea niciun răspuns la această întrebare. Carter refuzase întotdeauna să vorbească despre motivele sale. Dar cu toate că aparent nu exista niciun element sexual în crime, Amanda avea dreptate: îi rănise foarte rău pe acei copii şi, evident, era un sadic. Cât despre motivul pentru care le acoperise feţele, puteau fi multe explicaţii. Dacă întrebai diverşi profileri – şi avuseseră timp s-o facă – aflai cinci răspunsuri diferite. Poate ca să controleze fizic mai bine victimele. Sau poate ca să înăbuşe sunetul. Sau ca să-i dezorienteze. Să-i sperie. Să nu-l vadă. Sau să nu-i vadă *el.* Unul dintre motivele pentru care psihologia criminalistică era o porcărie este că existau motive diferite pentru fiecare criminal care prezenta acelaşi comportament şi…

Pete ezită.

— Nenorociţii ăştia sunt toţi la fel, spuse încet.

— Ce?

— Asta mi-a zis Carter.

Se încruntă.

— Oricum, ceva de genul ăsta. Când vorbea despre unul dintre copiii din visul lui. *Nenorocirii ăştia sunt toţi la fel. Oricare e bun de ucis.*

— Continuă.

Dar tăcu din nou, încercând să se gândească la implicaţii şi simţind brusc că înţelege ceva. Nu conta pe cine rănea Carter. Mai mult, nu dorise să vadă deloc chipurile victimelor.

Dar de ce?

Ca să nu-i vadă.

Oare dorea să-şi imagineze pe altcineva în locul lor? Pete se uită din nou la fotografie – la omul care putea fi oricine – şi-şi aminti de privirea ciudată de pe faţa lui Carter. Era interesat şi de altcineva în afară de propria persoană; era interesat de bărbatul din poză. Încă o dată, era ca şi cum, în sfârşit, avea ocazia să vadă o persoană de care se interesase mult timp. Asta îl făcu pe Pete să se gândească la altceva. Cum se luptase să nu se gândească la Tom atâţia ani şi totuşi nu putuse să nu-l studieze când îl întâlnise. Cum îşi păstrase trăsăturile de copil chiar dacă acum era un bărbat în toată firea şi arata diferit faţă de băieţelul pe care şi-l amintea el.

Deoarece copiii se schimbă mult.

Ţi-am spus tot ce ştiu.

Iar acum, Pete îşi aminti de un alt copil. Un alt băieţel – mic şi speriat şi malnutrit, ascunzându-se după fustele mamei sale când Pete descuie uşa de la dependinţa casei lui Frank Carter.

Un băieţel care ar avea acum vreo douăzeci şi ceva de ani.

— Adu-mi familia, îşi aminti Pete. *Pe ticăloasa aia şi pe nenorocitul ăla mic.*

Se uită la Amanda, înţelegând în sfârşit.

— Asta nu am ascultat.

Patruzeci şi trei

Chiar înainte de prânz, am auzit o bătaie în uşă.

Am ridicat privirea din laptop. Primul lucru pe care îl făcusem după ce îl lăsasem pe Jake la şcoală a fost să o caut pe Karen pe Google. Am găsit-o destul de uşor: Karen Shaw avea zeci de articole semnate în ziarul local, incluzând reportaje despre răpirea şi uciderea lui Neil Spencer. Le-am citit pe fiecare în parte, dar îmi era din ce în ce mai rău: nu era vorba doar de frica gândului la ce ar fi putut scrie în următorul articol – despre toate acele detalii intime pe care i le destăinuisem ieri în cafenea –, ci şi de un sentiment de trădare. Mă lăsasem dus de val şi mi-am imaginat că o interesam cu adevărat, iar acum mă simţeam jenat, ca şi cum fusesem tras pe sfoară într-un fel.

Bătaia în uşă se repetă: o tentativă de ciocănit uşor în uşă, ca şi cum persoana de afară nu se hotărâse dacă dorea sau nu ca eu să aud. Şi m-am gândit că ştiu pe cine voi vedea în faţa uşii. Am dat laptopul deoparte şi m-am dus la uşă.

Karen stătea pe prima treaptă.

M-am sprijinit de perete şi mi-am încrucişat braţele.

— Ai microfoane pe sub halipa aia?

Am schiţat un gest spre haina ei enormă. Avu o grimasă.

— Pot să intru un minut?

— De ce?

— Vreau doar… să-ţi explic. Nu stau mult.

— Nu e nevoie.

— Ba cred că este.

Avea remuşcări – părea chiar ruşinată –, dar mi-am amintit că mama spunea că explicaţiile şi scuzele erau pentru cei care le inventau. Am simţit nevoia să-i spun lui Karen că dacă o mustra cugetul, se poate consola în timpul liber. Dar aparenta sa vulnerabilitate de acum era diferită faţă de comportamentul ei normal, de la întâlnirile anterioare şi nu am putut să-i spun nimic. Mi s-a părut că vrea să îşi ceară scuze deoarece, pentru ea, chiar conta

acest lucru.

M-am îndepărtat de uşă.

— Bine.

Am trecut prin sufragerie. Eram puţin jenat de dezordinea din casă: farfuria murdară de la micul-dejun era pe canapea, lângă laptop, iar creioanele şi pixurile lui Jake erau împrăştiate pe podea. Dar nu mă voi scuza în faţa lui Karen pentru dezordine. Nu avea importanţă ce gândea, nu? Înainte să aflu, ar fi contat – nu avea rost să neg acum. Era o prostie, dar era adevărat.

S-a oprit în celălalt capăt al camerei, înfăşurată încă în haina aia enormă, ca şi cum nu era sigură dacă fusese invitată să intre sau nu.

— Vrei să bei ceva?

Clătină din cap.

— Voiam doar să-ţi explic ce s-a întâmplat azi dimineaţă. Ştiu cum ţi s-a părut.

— Nu ştiu cum mi s-a părut. Sau ce să cred.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun.

— Da.

— Şi aproape ţi-am spus. Poate nu mă crezi, dar aproape că-mi venea să-mi dau palme ieri. Adică ieri, în cafenea, când îmi povesteai tot timpul despre diverse chestii.

— M-ai lăsat să continui, nu m-ai oprit.

— Păi, mi-ai *cam* oferit o oportunitate.

A încercat să zâmbească: o imagine luminoasă cu care mă obişnuisem.

— Sincer, mi s-a părut că aveai multe pe suflet şi m-am bucurat că ţi-am fost de ajutor în această privinţă. Totuşi, ca jurnalistă, a fost un chin să ascult tot.

— Serios?

— Da. Fiindcă ştiam că nu aş putea să folosesc nimic din ce mi-ai spus.

— Sunt sigur că ai putea.

— Bine, adică, având în vedere că, oficial, nu era confidenţial, presupun că aş putea. Dar nu ar fi corect faţă de tine şi Jake. Nu ţi-aş face aşa ceva. Din motive de etică personală, nu profesională.

— Bine.
— Ceea ce este al naibii de greu, sincer.
Zâmbi amar.
— Cel mai important eveniment din zonă de când m-am mutat aici şi găsesc pe cineva care mi-l povesteşte dintr-o perspectivă la care nu pot avea acces nici cei mai mari ziarişti. Şi nu pot folosi nimic.
Nu am răspuns. Era adevărat că nu scrisese nimic despre ceea ce îi spusesem – sau, cel puţin, nu încă. Cel mai recent articol fusese postat în această dimineaţă şi includea aceleaşi detalii de bază ca şi celelalte ziare. Ceea ce îi spusesem depăşea cu mult ce scrisese ea acolo şi era evident o dovadă a bătăliei sale lăuntrice. Dar oricât de tentant trebuie să fi fost pentru ea, nu a dezvăluit nimic până acum. Oare aş putea s-o cred când spune că nu va scrie nimic despre discuţia noastră? Cred că da.
— Ai vorbit şi cu ceilalţi? întrebă.
— Nu.
Îmi venea să spun fraza pe care o repeta tata, că nimeni nu poate şti totul, dar ar fi fost fără rost în aceste circumstanţe.
— Mulţi reporteri au plecat devreme. A sunat de câteva ori telefonul fix, dar l-am ignorat.
— Enervant.
— Oricum, nu răspund niciodată la telefon.
— Nici mie nu-mi plac telefoanele.
— De fapt, nu prea mă sună nimeni.
Nu era chiar o glumă, dar ea zâmbi. Şi era bine, m-am gândit. Conversaţia lâncezea în timp ce ne spuneam nimicuri, iar o parte din tensiunea din cameră dispăruse. Eram aproape surprins de cât de uşurat mă simţeam.
— Oare vor mai încerca? am întrebat.
— Depinde de ce se va mai întâmpla. Din experienţă, dacă nu te vor lăsa în pace, atunci poate ar fi mai bine să vorbeşti cu unul dintre ei.
Ridică mâna.
— Nu neapărat cu mine. De fapt, oricât m-ar durea, mi-aş dori pe de o parte să nu fiu eu cea cu care vei vorbi.

— De ce?

— Pentru că suntem prieteni, Tom şi îmi vine greu să fiu obiectivă. Cum am zis, îmi venea *să-mi dau palme* ieri. Cred că-ţi dai seama că nu am vrut să bem o cafea pentru că mirosisem o poveste, nu? M-a surprins foarte mult ceea ce mi-ai spus. Cum aş fi putut să ştiu? Dar ideea este că dacă jurnaliştii au primit un raport detaliat, nu îi vei mai interesa. Să vedem totuşi ce se mai întâmplă!

M-am gândit o clipă.

— Dar aş putea să vorbesc cu tine?

— Da, ai putea. Şi ştii ce? Lăsând la o parte toate astea, m-aş bucura să mai mergem la o cafea din nou, la un moment dat, nu?

— Poate aş afla ceva scandalos despre tine.

Zâmbi.

— Da, poate ai afla.

M-am gândit puţin.

— Sigur nu poţi să mai stai să bem ceva?

— Din nefericire nu pot – nu mă prefac. Chiar trebuie să mă întorc repede acasă.

Tocmai voia să iasă din cameră când îi veni o idee.

— Ce faci diseară? Aş putea să o rog pe mama să stea cu Adam. Putem ieşi să bem ceva?

O roagă pe mama să stea cu copilul. Mama, nu soţul sau partenerul. Presupun că e singură, dar nu eram sigur acum dacă acest indiciu era deliberat sau accidental. Oricum, am vrut foarte mult să spun da. Doamne, nu-mi puteam imagina că voi ieşi seara cu o femeie! Nu-mi amintesc când am ieşit ultima oară. Dar chiar îmi doream să ies la un pahar cu ea. Că îmi petrecusem toată dimineaţa zbuciumându-mă în chinuri prosteşti, evident, fără motiv.

Dar, desigur, era imposibil.

— Probabil că ar trebui să găsesc o bonă, am spus.

— Corect. Am înţeles. Aşteaptă puţin.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită.

— Mi-am dat seama că nu ţi-am dat o carte de vizită. Ai totul aici. Dacă vrei, desigur.

Da, doream.

— Mulţumesc.

M-am uitat la cartea de vizită.

— Eu nu am niciuna.

— Pfff! Dă-mi un mesaj, ca să am numărul tău de telefon.

— Evident.

Se opri lângă uşa de la intrare.

— Cum se mai simte Jake?

— Miraculos de bine, am spus. Nu ştiu cum face.

— Eu ştiu. După cum ţi-am spus, eşti prea aspru cu tine.

Şi o luă la vale pe cărare. Am privit-o pentru un moment, apoi m-am uitat din nou la cartea de vizită din mână. Mă gândeam. Era a doua carte de vizită pe care o primeam azi şi amândouă ascundeau substraturi complicate în felul lor. Dar, o, Doamne, ar fi extraordinar să ies cu Karen. Părea ceva obişnuit pentru oamenii banali şi ar fi trebuit să pot face şi eu acelaşi lucru.

Reîntors în sufragerie, mi-am scos din buzunar mobilul şi m-am gândit la întreaga situaţie. Ezitant. Nesigur.

Dă-mi un mesaj, ca să am numărul tău de telefon.

La urma urmei, nu era primul mesaj pe care îl trimiteam în viaţa mea.

Patruzeci şi patru

La secţia de poliţie, sala de operaţiuni prinsese viaţă. Activitatea era în toi. Unii ofiţeri îşi continuau acţiunile începute, în timp ce o echipă de poliţişti se concentra acum pe o misiune-cheie: identificarea fiului lui Frank Carter, Francis. Această veste i-a dinamizat pe toţi. În sală plutea o energie nouă, aproape tangibilă. După două luni de bătut pasul pe loc şi de umblat după cai verzi pe pereţi şi piste false, li se părea că acum se deschisese o nouă cale.

Nu că această pistă ar duce neapărat spre un rezultat, îşi spuse Amanda. Cel mai bine era să nu-şi facă iluzii prea mari.

Dar întotdeauna îi venea greu să nu spere.

— Nu, spuse Pete.

Adăugă o altă hârtie în teancul de pe biroul care îi separa.

— Nu, replică ea adăugând o alta în teancul ei.

După procesul şi condamnarea lui Frank Carter, Francis şi mama sa se mutaseră şi din cauza notorietăţii cazului, le fuseseră oferite identităţi noi – o oportunitate ca să înceapă o viaţă nouă, fără umbra monstrului care îi pândea la orice pas. Jane Carter devenise Jane Parker; Francis devenise David. După asta, cei doi au dispărut efectiv. Erau nişte nume banale, anonime şi probabil de aceea le şi aleseseră.

Sarcina lui Pete şi a Amandei era să verifice toate persoanele cu numele de David Parker şi s-o găsească pe cea căutată printre cele câteva mii care trăiau în ţară.

Următoarea foaie. Acest David Parker avea patruzeci şi cinci de ani. Cel pe care îl căutau ar avea douăzeci şi şapte.

— Nu, spuse ea.

Şi aşa mai departe.

Lucrau în linişte, cercetând fişele de identitate. Pete era atent la foile din faţa lui, iar Amanda avea impresia că era un mod de a-şi distrage atenţia de la altceva. Conversaţia cu Frank Carter îl bulversase probabil, ca întotdeauna, dar acum simţea o tensiune intensă. Pete îl întâlnise pe fiul lui

Carter, Francis, când acesta era un copil. Îl salvase efectiv. Cunoscându-l pe Pete, aşa cum îl cunoştea ea, era uşor să-ţi imaginezi ce gândea acum. Îşi punea întrebări dificile despre sine. Dacă acţiunile de atunci ale lui Pete puseseră sământa din care crescuse această buruiană? Dar dacă, în ciuda intenţiilor sale bune, era cumva *vina* sa?

— Nu putem fi siguri că Francis este implicat, spuse ea.

— Nu.

Pete adaugă o altă foaie la teanc.

Amanda oftă în sinea sa, frustrată, ştiind că orice i-ar fi spus lui Pete nu i-ar fi alungat gândurile. Dar ceea ce spusese era adevărat. Oricât de teribilă ar fi fost copilăria lui Francis Carter şi oricât ar fi suferit, a văzut o mulţime de oameni care s-au salvat din familii oribile, dintr-o copilărie abuzivă şi s-au transformat în adulţi decenţi. Existau multe cărări care te scoteau din Iad şi pe care călcaseră mulţi, iar marea majoritate a oamenilor se ridicau.

Cunoştea foarte bine şi ancheta de la acea vreme ca să ştie că Pete nu greşise cu nimic – lucrase la caz la fel de bine ca oricine, chiar mergând mai departe cu urmărirea perseverentă a lui Jane Carter. Îşi urmase instinctul, se concentrase pe Frank Carter şi până la urmă îl doborâse. Nu putuse să-l salveze la timp pe Tony Smith, era imposibil să-i salvezi pe toţi. Întotdeauna vor exista greşeli pe care nu le-ai observat la timp.

Şi gândindu-se la Neil Spencer, ştiu că trebuie să se agate şi ea de asta. Nu dorea să creadă că lucrurile pe care le-ai ratat – lucrurile la care nu ai avut niciodată ocazia să ajungi – puteau cântări atât de greu încât te puteau scufunda.

Se concentră din nou pe hârţogărie, parcurgând lista de persoane cu numele David Parker.

— Nu.

Hârtiile se adunau în vrafuri.

— Nu.

Cuvintele formau un tipar predictibil. *Nu. Nu. Nu.* Doar după ce parcurse trei fişe la rând fără a auzi niciun răspuns, îşi dădu seama că Pete nu spunea nimic de ceva timp.

Ridică privirea spre el, sperând că a găsit ceva, dar îşi dădu seama că Pete abandonase hârtiile. În schimb, ţinea telefonul mobil în mână şi se uita la el.

— Ce-i? îl întrebă.

— Nimic.

Şi totuşi nu era aşa. De fapt, nu-i venea să creadă. Deoarece i se părea că Pete zâmbeşte. Putea fi, *într-adevăr,* ceva legat de caz? Era un zâmbet vag, dar îşi dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată zâmbind. Fusese întotdeauna rigid şi serios – *întunecat,* ca o casă în care proprietarul refuza cu obstinaţie să aprindă lumina. Acum, totuşi, o cameră se luminase. Un mesaj, ghici ea. Poate era de la o femeie? Sau de la un bărbat; la urma urmei nu ştia aproape nimic despre viaţa lui privată. În orice caz, îi plăcea să-i vadă această nouă expresie pe faţă. Era o pauză bine-venită de la tensiunea obişnuită şi care o făcuse să se îngrijoreze pentru el.

Voia să-i rămână această lumină pe faţă.

— Ce-i? îl întrebă, mai mult tachinându-l de astă dată.

— Cineva m-a întrebat dacă sunt liber diseară. Îşi puse telefonul pe masă, iar zâmbetul dispăru. Desigur, nu sunt liber.

— Nu fi ridicol.

Pete o privi.

— Serios, îi spuse. Tehnic vorbind, e cazul meu, nu al tău. Stau eu cât trebuie, dar, ascultă, te duci acasă când termini programul.

— Nu.

— Ba da. Şi îţi petreci cum vrei timpul liber. Te ţin la curent cu noutăţile.

— Ar trebui să fiu aici.

— N-ar trebui absolut *deloc.* Chiar dacă îl găsim pe acel David Parker pe care îl căutăm, nu ştim dacă este implicat sau cum este implicat. Este doar o discuţie. Şi cred că ar fi mai bine pentru el şi pentru tine dacă se ocupă altcineva. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine acest caz, dar nu poţi trăi mereu în trecut, Pete. Şi alte lucruri sunt importante. Arată spre telefonul lui. Câteodată, trebuie să laşi totul la

uşă la sfârşitul programului. Înţelegi ce vreau să spun?

Tăcu un moment şi se gândi că Pete va protesta. Dar el încuviinţă.

— Nu poţi trăi în trecut, repetă el. Ai dreptate. Mult mai multă dreptate decât crezi.

— Oh, *ştiu* că am dreptate. Crede-mă.

Pete zâmbi.

— Atunci, bine.

Apoi îşi luă din nou telefonul şi începu să tasteze ca răspundă la mesaj, puţin stângaci, ca şi cum nu ar primi şi nu ar scrie multe mesaje. Sau poate era emoţionat în mod special de acest mesaj. În orice caz, se bucura pentru el. Îi apăru din nou acel zâmbet pe faţă şi se bucura să-l vadă zâmbind. Să ştie că se poate.

Era *viu,* îşi dădu ea seama privindu-l. Asta era.

După tot ce îndurase atâta timp, i se părea că în sfârşit aşteaptă cu nerăbdare ceva plăcut.

Patruzeci şi cinci

M-am înţeles cu tata să vină la mine la ora şapte în acea seară şi a fost atât de prompt şi punctual încât m-am întrebat dacă nu ajunsese înainte şi stătuse afară până la ora şapte. Poate din respect pentru mine – în ideea că dacă îl lăsam să intre în viaţa mea şi a lui Jake, trebuia să respecte condiţiile mele –, dar cred că se comporta de fapt la fel cu toţi. Era un om pentru care disciplina era importantă.

Era îmbrăcat bine, îngrijit, cu pantaloni de costum şi cămaşă, ca şi cum ar fi venit direct de la birou, dar arăta odihnit, cu părul umed, deci era clar că se dusese acasă să facă un duş şi să se schimbe mai întâi. Mirosea frumos, pe deasupra. Pe când mă urma înăuntru, mi-am dat seama că am verificat subconştient cum miroase. Dacă mai bea, ar fi băut până la ora asta şi nu ar fi fost prea târziu să anulez totul.

Jake stătea în genunchi pe podea, cocoşat peste un desen.

— A venit Pete, i-am zis.

— Salut, Pete!

— Poţi măcar să ridici privirea, să te prefaci interesat?

Jake oftă în sinea sa, dar puse capacul la carioca pe care o folosea. Avea degetele murdare de cerneală.

— Salut, Pete! îl salută din nou.

Tata zâmbi.

— Bună seara, Jake. Mulţumesc că m-ai lăsat să am grijă puţin de tine în seara asta.

— Cu plăcere.

— Suntem amândoi foarte recunoscători, am spus. Nu stau decât cel mult două ore.

— Stai cât vrei. Mi-am adus o carte.

Am aruncat o privire la cartea cu coperţi cartonate, groase pe care o ţinea în mâini. Nu am putut să citesc titlul, nu vedeam bine coperta, dar am observat o fotografie alb-negru a lui Winston Churchill. Era genul de volum impozant,

greu, cu care te luptai să-l parcurgi şi mă intimidă. Tatăl meu se transformase, fizic şi psihic, într-un om impresionant. Nu puteam decât să mă simt puţin jenat în comparaţie cu el.

O prostie, totuşi.

Eşti prea aspru cu tine însuţi.

Tata îşi puse cartea pe canapea.

— Poţi să-mi arăţi puţin casa?

— Ai mai fost aici.

— Dar în altă funcţie, spuse. E casa ta, prefer să mi-o descrii tu.

— OK. Urcăm puţin la etaj, Jake.

— Da, ştiu.

Desena din nou. L-am condus pe tata la etaj, arătându-i baia şi dormitorul lui Jake.

— În mod normal, face baie seara, dar sărim peste baie în seara asta, am spus. Într-o jumătate de oră sau cam aşa, se duce la culcare. Pijamalele sunt aici, pe plapumă. Cărţile lui sunt aici, jos. De obicei, citim un capitol împreună înainte de a stinge lumina şi am ajuns la jumătate cu cartea asta.

Tata privi cartea puţin surprins.

— Puterea celor trei?

— Da, de Diana Wynne Jones. Probabil e puţin cam veche pentru el, dar îi place.

— E bine.

— Şi, cum am zis, nu stau mult.

— Te duci să te distrezi?

Am ezitat.

— Mă duc să beau un pahar cu cineva.

Nu doream să intru în mai multe detalii. În primul rând, pentru că mă simţeam, în mod curios, ca un adolescent şi eram jenat să recunosc că mă duc la o întâlnire. Bineînţeles, tata nu mă prinsese în acea perioadă ciudată a adolescenţei, deci poate era firesc să îi simtă gustul acum. Nu am avut ocazia să vorbim sau să nu vorbim despre asta.

— Sunt sigur că va fi frumos, spuse.

— Da.

Şi eu credeam asta şi mi-am amintit de o altă senzaţie din adolescenţă: fluturi în stomac. Nu era vorba că *ar fi* o întâlnire, în adevăratul sens al cuvântului, desigur. Ar fi o prostie să ies cu Karen crezând asta. Amândoi, şi eu, şi Karen, aveam copii acasă, deci nu s-ar putea *întâmpla* nimic. Cum naiba se descurca lumea totuşi? Nu aveam idee. Nu mersesem de mult timp la o întâlnire, deci puteam să mă *simt* ca un adolescent.

Fluturi.

Ceea ce îmi aminti că nu încuiasem uşa de la intrare după ce venise tata. Era ridicol, dar entuziasmul fusese imediat înlocuit de o senzaţie scurtă de frică.

— Haide, am spus. Să mergem jos.

Patruzeci şi şase

Se auzeau scârţâituri prin tavan în timp ce tati şi Pete se plimbau pe la etaj. Jake auzea că vorbeau, dar nu putea distinge ce-şi spuneau. Totuşi, vorbeau despre el. Evident, tati îi dădea instrucţiuni despre cum să-l culce şi chestii de-astea. Era în regulă. Voia doar să meargă la culcare cât de curând posibil.

Deoarece îşi dorea mult să se termine cu ziua asta.

Mersul la culcare *purifica* lucrurile. Certurile, grijile, orice. Puteai să te temi de ceva sau să fii supărat şi să te gândeşti că e imposibil să adormi, dar adormeai la un moment dat şi, când te trezeai dimineaţa, sentimentul dispărea pentru un timp, cum trece o furtună noaptea. Sau poate era ca şi cum te anestezia înainte de o operaţie. Cum se făcea de obicei, îi spusese tati. Doctorii te anesteziau şi nu vedeai lucrurile oribile pe care trebuiau să ţi le facă. După asta, te trezeai sănătos din nou.

Acum îşi dorea doar să-i dispară frica.

Numai că *frica* nu era cuvântul potrivit. Când erai speriat, îţi era frică de ceva anume, cum ar fi frica de a fi mustrat, dar el se simţea ca o pasăre care nu avea unde să se aşeze. De dimineaţă, avea senzaţia că se va întâmpla *ceva rău,* dar nu ştia *ce.* Dacă era sigur de ceva, atunci Jake era sigur că nu voia ca tati să iasă în seara asta.

Dar sentimentul nu era *real,* deci cu cât mergea la culcare mai repede, cu atât mai bine. Poate era speriat – sau cum s-o numi sentimentul –, dar când se va trezi dimineaţă, tati se va fi întors acasă şi totul va fi din nou bine.

— Nu, eşti speriat pe bună dreptate!

Jake sări în sus. Fetiţa stătea lângă el, în picioare. Nu o mai văzuse din prima zi de şcoală şi totuşi julitura nu i se vindecase; era roşie de la sânge, iar părul îi stătea zburlit într-o parte. Îşi dădea seama că, din nou, nu avea chef să se joace – şi *ştia* că se va întâmpla ceva rău. Părea mai speriată decât el.

— Nu ar trebui să iasă în oraş, spuse ea.

Jake se uită din nou pe desen. Ştia că nu este reală, la fel ca şi senzaţia sa. Chiar dacă părea reală. Chiar dacă el îşi dorea cu disperare ca ea să fie reală.

— Nu se va întâmpla nimic rău, şopti el.

— Ba da. Şi o *ştii* şi tu.

Dădu din cap. Era important să fie rezonabil, să se comporte ca un adult, deoarece tati se baza acum pe el să fie cuminte. Continuă să deseneze, ca şi cum ea nu ar fi fost acolo. Ceea ce era adevărat, nu era fizic acolo.

Chiar şi aşa, simţi exasperarea sa.

— *Nu vrei* să se întâlnească cu ea, spuse fetiţa.

Jake desena în continuare.

— Nu vrei să o înlocuiască pe mami, nu?

Jake se opri din desenat.

Nu, bineînţeles, nu voia asta. Şi nu se va întâmpla asta, nu-i aşa? Dar nu putea nega că tati se comporta puţin ciudat când vorbea despre ce se va întâmpla diseară. Şi, în plus, senzaţia nu era ceva concret, nu o putea numi. Totul *părea* puţin ciudat şi greşit, ca şi cum i se ascundea ceva. Dar nimeni nu o va înlocui pe mami. Nici tati nu dorea asta.

Apoi, îşi aminti însă ce scrisese atunci tati despre mami.

Cu toate acestea, vorbiseră despre acest subiect, nu? Cuvintele nu erau reale, erau precum cuvintele din cărţi. În plus, tati fusese atât de trist zilele astea şi poate ar fi bine să iasă puţin. Era important. Jake trebuia să-l lase pe tati să fie el însuşi, ca să fie din nou alături de el, să-l susţină.

Trebuia să fie curajos.

După un moment, fetiţa îşi sprijini capul de umărul lui. Părul ei lung, aspru şi ţeapăn îi atinse gâtul.

— Mi-e tare frică, spuse ea încet. Nu-l lăsa să plece, Jake.

Tocmai voia să spună ceva, dar auzi paşi grei pe scări, iar fetiţa dispăru.

Patruzeci şi şapte

Când s-au întors la parter, Jake stătea jos, pe podea, lângă desen, cu creionul în mână. Dar acum nu mai desena şi stătea aşa, privind în gol. De fapt, arăta ca şi cum urma să izbucnească în plâns. M-am dus lângă el şi am îngenuncheat.

— Eşti bine, amice?

Dădu din cap afirmativ, dar nu l-am crezut.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Hmmm.

M-am încruntat.

— Nu sunt sigur dacă să te cred. Eşti îngrijorat pentru seara asta?

Ezită.

— Poate, un pic.

— Păi, e de înţeles. Dar vei fi bine. Sincer, chiar mă gândeam că vei fi nerăbdător să mai stai şi tu cu altcineva, ca să mai faci o schimbare.

Mă privi şi, în timp ce părea tot mic şi fragil, îmi dădeam seama că nu-mi aminteam să fi văzut niciodată până acum o expresie de om bătrân pe chipul lui.

— Crezi că *nu vreau* să stau cu tine? întrebă el.

— Oh, Jake. Hai, nu vorbi aşa.

M-am aşezat mai bine pe podea, ca să-l iau pe genunchi şi să-l strâng în braţe. S-a cocoţat pe mine şi şi-a lipit trupul mic de pieptul meu.

— Nu cred *deloc* asta. N-am vrut să spun asta.

Dar o spusese. Într-un fel, în orice caz. Una din cele mai mari temeri ale mele de când Rebecca murise era că nu voi putea avea o legătură strânsă cu el. Că vom fi doi străini. Şi pe de o parte chiar *simţeam* că i-ar fi mai bine fără mine şi fără încercările mele stângace de a fi un tată bun – că atunci când intra în şcoală fără să-mi arunce o privire în urmă, îşi arăta sentimentele faţă de mine.

Mă întrebam dacă mai credea acelaşi lucru. Poate credea

că nu vreau să stau cu el din cauză că doream să ies în oraş în seara asta. Că îl lăsasem la Clubul 567 deoarece voiam să scap de el. Nu era adevărat, cu toate că aveam nevoie de spaţiul şi de timpul meu.

Ce trist era, mă gândeam. Amândoi simţeam acelaşi lucru. Încercam să ne întâlnim la jumătatea drumului, dar cumva nu reuşeam să ne găsim.

— Şi eu vreau să petrecem mai mult timp împreună, am zis. Nu stau mult în oraş, promit.

Mă strânse mai tare în braţe.

— Chiar trebuie să pleci?

Am tras aer adânc în piept.

Presupun că răspunsul era „nu", nu trebuia şi nu prea aveam chef să plec dacă se supăra tare.

— Nu, *nu trebuie,* am zis. Dar va fi bine, îţi promit. În curând te duci la culcare, adormi şi, când te trezeşti, eu voi fi din nou acasă.

Tăcea şi se gândea la ceea ce spusesem. Totuşi, în acest timp, teama lui mă cuprinse şi pe mine. Frica. Aproape *o spaimă* la gândul că se va întâmpla ceva rău. Era o prostie şi nu exista niciun motiv să cred asta. Chiar şi aşa, *aş putea* să stau acasă, dar tocmai când voiam să-i spun asta, el dădu din cap afirmativ şi nu am mai avut ocazia să-i zic nimic.

— OK.

— În regulă, am zis. Bine. Te iubesc, Jake!

— Şi eu te iubesc, tati!

Se desprinse de mine şi m-am ridicat în picioare. Tata aştepta în acest timp lângă uşă şi m-am dus spre el.

— Jake e bine?

— Da. Va fi bine. Dar dacă se întâmplă ceva sau îţi face probleme, ai numărul meu de mobil.

— Îl am. Dar totul va fi bine. E puţin ciudat pentru el, cred.

Ridică puţin vocea.

— Dar ne vom înţelege de minune, Jake! Ai să fii cuminte, aşa-i?

Jake, care desena din nou, dădu din cap afirmativ.

L-am privit câteva secunde, cum stătea chircit şi se concentra pe desen, şi am simţit cuprinzându-mă un val indescriptibil de iubire. Asta îmi întărea hotărârea. Vom intra amândoi pe făgaşul normal. Totul va fi bine, voiam amândoi să petrecem mai mult timp împreună şi vom găsi o modalitate ca relaţia noastră să funcţioneze.

— Vreo două ore, i-am spus lui tata. Atât, nu mai mult.

Patruzeci şi opt

— Aproape am ajuns, spuse sergentul, Dyson.

— Ştiu, îi răspunse Amanda.

Îl lăsase pe Dyson să conducă numai să nu-l mai vadă, măcar o oră, cu ochii în telefon. Acum, se aflau la 80 de kilometri de Featherbank, îndreptându-se spre marginea campusului imens al universităţii. După colţ era centrul orăşelului studenţesc, cu case din cărămidă roşie înghesuite pe străduţe înguste. Toate aveau cel puţin trei sau patru etaje: clădiri în care puteau locui cinci sau şase oameni; proprietarii puteau închiria fiecare cameră la diverse persoane, creând astfel o adunătură de străini care rămâneau străini unii faţă de alţii. Aproape trei kilometri pătraţi de oameni diferiţi. Un loc ieftin, unde era uşor să ţi se piardă urma.

Aici alesese David Parker, cunoscut anterior sub numele de Francis Carter, să locuiască.

Fişa de identitate era corectă – vârsta era potrivită, iar fotografia luată de aproape de pe camera de supraveghere a închisorii se potrivea cu statura şi constituţia bărbatului care îl vizitase pe Victor Tyler în închisoare. Îl găsiseră cu o oră înainte de încheierea programului lui Pete, ceea ce o îngrijorase la început, gândindu-se că ar putea anula ce îşi planificase anterior pentru acea seară şi să insiste să participe şi el la acţiune. Şi ştia că îşi dorea. În schimb, o privise tăcut pe Amanda, care organizase cu poliţia locală descinderea la adresă, iar când se termină programul, plecă fără comentarii – îi ură succes şi o rugă să îl ţină la curent cu noutăţile. Luând deja decizia, Amanda se gândi că poate Pete se simţea uşurat acum.

Dacă ar putea să se simtă şi ea împăcată! Pe de-o parte, ar fi dorit să fie şi Pete cu ea. Tot ce discutaseră la secţie rămânea neschimbat – nu exista nicio dovadă concretă că Francis Carter era implicat cu ceva în acest caz şi, în primă instanţă, vor face o verificare de rutină –, aşa îi spunea instinctul ei. Simţi un fior în stomac, ceva între frică şi

nerăbdare. O avertiza că era aproape. Că ceva se va întâmpla şi că trebuia să fie pregătită, numai ochi şi urechi, când va fi momentul.

Maşina coborî un deal abrupt. Fiecare casă era mai joasă decât precedenta, astfel încât acoperişurile formau un model de lamă de ferăstrău neagră pe cerul întunecat. Francis Carter – sau David Parker – închiriase un apartament cu două camere la subsolul unei case mari. Asta se potrivea, oare? După părerea ei, da, după a altora, nu. Dacă Parker *era într-adevăr* omul pe care îl căutau, atunci cu siguranţă ar fi dorit să aibă un apartament separat, pentru intimitate. Dar, pe de altă parte, ar fi putut ţine un copil în apartament timp de două luni fără să observe nimeni? Sau oare l-a ţinut pe Neil în altă parte?

Maşina încetini.

Aflăm imediat.

Dyson a parcat lângă un stâlp de iluminat care împrăştia o lumină lăptoasă şi ieşiră amândoi din maşină. Casa avea patru etaje şi părea strânsă între cele două proprietăţi învecinate. În faţă, nu erau lumini aprinse. Casa avea un zid mic de cărămidă, cu o poartă ruginită din metal, pe care Amanda o deschise încet înainte de a păşi pe cărare. În stânga, era o grădină neîngrijită, mică şi ponosită, de care nu se ocupa nimeni, iar scările care duceau la uşa de la intrare erau abrupte. După grădină, un al doilea şir de trepte coborau spre subsol, pe un culoar îngust, cu tavanul atât de jos încât de-abia puteai sta în picioare. De sus, Amanda văzu o fereastră. Uşa de la apartamentul lui Parker era probabil sub uşa de la intrare, care nu se mai vedea.

Ea era în fruntea echipajului, coborând spre subsol; la stânga, vedea grădina la nivelul ochilor, iar pe măsură ce cobora, priveliştea se schimba, apărând zidul de cărămidă în stânga sa.

Aerul era mai rece aici. I se păru că a coborât într-un mormânt. Geamul de la uşă era ca un pătrat negru, murdar, plin de pânze de păianjeni la colţuri. Uşa de la intrarea în apartamentul lui Parker de-abia se vedea în întuneric.

Bătu cu pumnul în uşă şi strigă tare:

— Domnul Parker? David Parker?

Niciun răspuns.

Aşteptă câteva secunde şi bătu din nou.

— David, strigă tare. Eşti acolo?

Din nou, linişte. Lângă ea, Dyson îşi duse mâinile pâlnie la ochi şi se uita pe geam, încercând să zărească ceva.

— Nu văd nimic.

Se depărtă.

— Ce facem acum?

Amanda încercă mânerul şi rămase surprinsă când se învârti cu un scârţâit. Uşa se deschise. Imediat, se simţi un miros greu de mucegai venind din apartament.

— Mirosul ăsta e periculos pentru locatari, spuse Dyson.

Deoarece stătea mai departe, Dyson nu putea simţi mirosul cum îl simţea ea. *Periculos,* se gândi ea, dar poate nu în sensul în care credea el că este. În cameră era întuneric beznă, iar ea avea o senzaţie ciudată, simţea un nod în stomac. O avertiza că aici o pândea un pericol.

— Fii pe fază, îi spuse lui Dyson.

Scoase o lanternă şi păşi cu atenţie înăuntru, ţinând mâneca hainei la nas şi gură ca să se protejeze, iar cu cealaltă luminând atent camera. Totul era plin de un praf gros, care se ridica în aer ca şi cum în cameră era nisip. Îndreptă lumina lanternei în jurul ei şi văzu crâmpeie de vechituri şi resturi: mobilă cenuşie ponosită, haine vechi mototolite şi amestecate, aruncate pe jos, pe un covor aspru, hârtii împrăştiate pe o masă şubredă din lemn. Tavanul şi pereţii aveau pete mari de umezeală. Pe peretele din dreapta era mobila de bucătărie, iar Amanda lumină cu lanterna farfuriile şi castroanele murdare; la un moment dat, i se păru că se mişcă ceva, aruncând în fugă o umbră mare pe perete.

— Francis! strigă ea.

Dar era clar că apartamentul nu mai era locuit. Locul fusese abandonat. Cineva plecase de acolo fără să mai încuie uşa de la intrare şi nu se mai revenise niciodată. Nimic. Chiria fusese plătită pe un an în avans, dar aparent

nu se plătiseră şi utilităţile.

Dyson se opri lângă ea.

— Doamne!

— Stai aici, îi spuse.

Apoi păşi prudent printre vechiturile împrăştiate în cameră. În spate erau două uşi. Deschise una şi văzu o baie; mişcă lanterna în jur, abia abţinând-se să nu vomite. Puţea mai tare decât în cameră. Chiuveta din colţ era pe jumătate plină de apă stătută, iar pe jos erau prosoape îmbibate cu apă, găurite din cauza putrezirii şi înnodate la capete.

Închise uşa de la baie şi deschise altă uşă. Aceasta ducea spre dormitor. Pregătindu-se pentru ceea ce putea găsi, învârti mânerul, deschise uşa şi lumină camera cu lanterna.

— Ai găsit ceva?

Nu băgă în seamă întrebare şi păşi atent peste prag.

Şi aici plutea praful în aer, dar era clar că această cameră nu fusese la fel de neglijată ca restul casei. Covorul era moale, părea mai nou decât celelalte. Camera nu era mobilată, dar pe covor se vedeau locurile unde odată fusese aşezată mobila: acolo fusese probabil o comodă cu sertare, lângă perete, patru pătrăţele mici destul de distanţate puteau indica picioarele de la o masă lungă. Amanda putea doar să facă presupuneri. Una dintre urme era destul de adâncă, probabil că pe masă fusese pus ceva greu. Urmele nu sugerau prezenţa unui pat.

Apoi, privirea îi fu atrasă de altceva şi îndreptă lanterna spre peretele opus. Putea jura că fusese văruit mai recent decât restul apartamentului. Erau acolo şi nişte desene. Fire de iarbă care păreau că ies din podea, cu flori simple, cu albine şi fluturi în zbor deasupra lor.

Îşi aminti de fotografiile pe care le văzuse la dosar, fotografii din interiorul dependinţei din casa lui Frank Carter.

O, Doamne!

Mişcă uşor raza lanternei în sus.

Aproape de tavan era desenat un soare furios, care se holba la ea cu ochi negri.

Patruzeci şi nouă

Lui tati îi plăceau cărţile astea când era copil.

Pete aproape că rosti cu voce tare aceste cuvinte când se lăsă în genunchi, lângă patul lui Jake, să ia o carte. În dormitor era o lumină difuză, iar Jake părea atât de mic, întins în pat sub pătură, încât, pentru un moment, Pete se simţi transportat într-o altă perioadă de timp. Îşi aminti cum îi citea lui Tom când era copil. Cărţile autoarei Diana Wynne Jones erau preferatele fiului său.

Puterea celor trei. Nu-şi amintea conţinutul, dar coperta o recunoscuse imediat. Degetele îi tremurau în timp ce răsfoia cartea. Era o ediţie foarte veche. Coperţile erau roase la capete, iar cotorul era atât de uzat încât titlul se ştersese, pierdut printre şirul de cute. Oare era acelaşi exemplar pe care îl citise şi el acum mulţi ani? Credea că e acelaşi. Tom îl păstrase, iar acum îi citea fiului său. Nu era doar o poveste citită din generaţie în generaţie, din tată în fiu, ci erau exact aceleaşi pagini.

Pete era surprins.

Lui tati îi plăceau cărţile astea când era copil.

Dar se abţinu înainte de a rosti fraza cu voce tare. Jake nu ştia de relaţia de rudenie dintre ei, dar nu era de datoria lui Pete să i-o dezvăluie. Nu va fi niciodată datoria sa. Aşa era mai bine. Chiar dacă dorea să demonstreze că se schimbase în aceşti ani şi că nu mai era tatăl îngrozitor din amintirile cele mai negre ale lui Tom, nu putea nici să-şi aroge acum meritele unor relaţii mai bune.

Dacă acel om dispăruse, trebuia să dispară şi vanitatea sa.

Să fie un om nou în locul lui.

— Ia să vedem…

Lumina din cameră făcea ca vocea lui să răsune calm şi blând.

— Până unde ai citit?

După aceea, coborî la parter şi se aşeză în linişte pe

canapea, în sufragerie, lângă cartea de care nu se atingea deocamdată. Rememora atmosfera plină de căldură din camera lui Jake, pe care acum o adusese cu sine; dorea să o savureze câteva momente.

Pentru o lungă perioadă de timp, se luase cu alte lucruri care îi făceau plăcere – cărţi vechi, mâncare, programe la televizor – ritualuri care îl ajutau să-şi ţină mintea ocupată şi să nu se mai gândească la lucruri periculoase. Acum nu se mai simţea la fel. Vocile tăcuseră. Dorinţa de a bea era moartă în seara asta. Mai era încă acolo, ca o lumânare stinsă care mai fumegă puţin, dar flacăra şi strălucirea îi pieriseră.

Fusese atât de plăcut să-i citească lui Jake! Băiatul fusese cuminte şi atent, iar după o pagină sau două, dorise să continue el lectura. Cu toate că se mai poticnea, observase că avea o fluenţă impresionantă pentru vârsta lui. Şi era imposibil să nu simţi o pace interioară. Chiar dacă Pete îi distrusese copilăria lui Tom, fiul său nu făcuse la fel.

După un sfert de oră, Pete urcă la etaj să vadă ce face Jake şi văzu că adormise rapid. Rămase acolo câteva momente şi se minună de cât de liniştit dormea băieţelul.

Uite ce pierzi dacă bei!

Îşi spuse asta de multe ori privind fotografia lui Sally, iar mintea îi fugea spre amintirile din viaţa pe care o pierduse. De cele mai multe ori, era de-ajuns, dar uneori nu, iar ultimele luni fuseseră îngrozitor de grele. Rezistase cumva. Uitându-se la Jake acum, era de-a dreptul bucuros că se ţinuse tare. Cu toate că viitorul era incert, totuşi, exista un viitor.

Uite ce câştigi dacă nu bei!

Acest gând era mai revigorant. Era diferenţa dintre regret şi alinare, dintre focul stins din căminul său, plin de cenuşa morţii, şi un foc care arde vioi. *Nu pierduse* asta. Poate nu o regăsise încă pe deplin. Dar nu o pierduse.

Jos, în sufragerie, citise puţin, dar se gândea la anchetă şi îşi verifica mereu telefonul ca să vadă dacă nu are vreun mesaj nou. Nimic. Amanda trebuia să fi ajuns acolo până acum, iar Francis Carter era fie reţinut, fie interogat în

acest moment. Cel puţin aşa spera. Erau prea ocupaţi să-i mai dea mesaj şi asta însemna pentru el că se îndreptau în direcţia cea bună.

Francis Carter.

Şi-l amintea pe băiat foarte bine, chiar dacă Francis Carter era o cu totul altă persoană acum: acel băieţel se transformase într-un bărbat în toată firea. Acum douăzeci de ani, Pete vorbise cu el de câteva ori, dar audierile trebuiau conduse de echipe de ofiţeri antrenate special în discuţiile cu copii. Francis era mic, palid şi bântuit de ororile la care asistase. Stătea mereu cu capul plecat şi cel mai adesea dădea răspunsuri monosilabice. Era evident că suferise o traumă enormă stând în casă cu tatăl său. Era un copil vulnerabil, care trecuse prin Iad.

Îi reveniră în minte cuvintele lui Carter.

Tricoul este tras peste faţă, aşa cum îmi place mie, ca să nu-l văd bine.

Copiii erau toţi la fel pentru el; oricare era bun de ucis, însă nu dorea să le vadă chipurile. De ce? Carter îşi imagina oare că victima este propriul său fiu? Un băiat de care nu se putea atinge fără să fie prins, iar astfel ura pe care o simţea faţă de el să se îndrepte spre alţi copii? Era posibil aşa ceva?

Pete rămase nemişcat un moment.

Dacă era aşa, cum ar reacţiona un copil? Ce ar simţi el? Că trăia degeaba şi merita să moară, poate? Se simţea vinovat din cauza vieţilor pierdute în locul vieţii sale? I se înfiripase o dorinţă sinceră de a face schimbări. O dorinţă de a ajuta copiii ca el, deoarece făcând asta, putea să se vindece cumva.

Ăsta e un tip care are grijă.

Carter vorbise despre bărbatul din fotografia pe care i-o arătase.

Zâmbea uitându-se la el.

Nu asculţi, Peter.

Neil Spencer fusese ţinut captiv două luni şi în tot acest timp fusese bine îngrijit. Cineva avusese grijă de el. Până când s-a întâmplat ceva, iar Neil a fost ucis. Îi aruncase

trupul în acelaşi loc de unde fusese răpit. Pete îşi aminti ce i-a trecut prin cap atunci când s-a descoperit cadavrul băiatului pe terenul viran. Parcă cineva returnase un cadou pe care nu-l mai dorea. Acum nu mai gândea la fel.

Poate era doar un experiment nereuşit.

Deodată, îl auzi pe Jake ţipând din dormitor.

Cincizeci

Am stabilit o întâlnire cu Karen într-un pub la câteva străzi de casa mea, nu departe de şcoală. Era crâşma satului, numită pur şi simplu Featherbank şi mă simţeam cam stânjenit când am ajuns. Era o seară caldă, iar terasa din grădina de lângă stradă era plină de oameni. Prin ferestrele mari se vedea şi forfota din interior. Aşa cum am mers la locul de joacă în prima zi a lui Jake, mi se părea că intru undeva unde toată lumea se cunoştea, iar eu nu aparţineam locului şi n-o voi face niciodată.

Am văzut-o pe Karen la bar şi mi-am croit drum prin mulţime, trecând pe lângă trupuri înfierbântate şi râsete. În seara asta, nu purta haina ei enormă, distinctivă. Era îmbrăcată în blugi şi o bluză albă. Mă cuprindeau emoţiile cu cât mă apropiam mai tare de ea.

— Hei! am spus tare să acopăr zgomotele.

— Bună.

Mi-a zâmbit, apoi mi-a vorbit la ureche.

— Ai ajuns la fix. Ce bei?

Am aruncat o privire spre cele mai apropiate dozatoare şi am ales ceva la întâmplare. Ea plăti, îmi dădu halba, apoi se îndepărtă de bar şi îmi făcu semn din cap să o urmez prin mulţime, în fundul pubului. În timp ce mă ţineam după ea, mă întrebam dacă îmi făcusem greşit socoteala pentru seara asta, iar ea mă ducea să întâlnesc un grup de prieteni.

Dar mai era o uşă chiar lângă bar, iar ea a împins-o şi am dat într-o altă terasă în grădina din spatele cârciumii, mai retrasă şi înconjurată de copaci. Erau mese rotunde, din lemn, aşezate la distanţă între ele; pe iarbă era şi o mică zonă de joacă, unde câţiva copii îşi croiau drum peste poduri cu frânghii joase, cât părinţii lor stăteau de vorbă şi serveau băutura în apropiere. Aici era mai puţin aglomerat şi Karen m-a condus spre o masă liberă din capăt.

— Am fi putut lua şi copiii, am spus.

— Dacă eram *nebuni,* da.

Ea se aşeză.

— Îmi închipui că ai reuşit să găseşti o bonă, doar nu eşti complet iresponsabil.

M-am aşezat lângă ea.

— Da. Pe tatăl meu.

— Uau. Clipi. După tot ce mi-ai spus înainte, trebuie să fie ciudat.

— Este ciudat, da. Nu l-aş fi rugat în mod normal, dar… ce să-i faci. Am vrut să ies, să beau ceva şi nu puteam lăsa un cerşetor în locul lui.

A ridicat din sprâncene, iar eu am roşit.

— Vorbeam de el, nu de tine.

— Ha! Apropo, tot ce discutăm acum e neoficial.

Şi-a pus mâna pe braţul meu şi a zăbovit câteva secunde mai mult decât trebuia.

— Oricum, mă bucur că ai venit, spuse ea.

— Şi eu.

— Hai noroc!

Am ciocnit paharele.

— Şi nu eşti deloc îngrijorat în privinţa tatălui tău?

— Tatăl meu?

Am dat din cap.

— Sincer, nu. Nu la nivelul ăsta. Nu ştiu cum mă simt în legătură cu asta, sincer. Nu este ceva permanent. Nu este nici măcar *ceva,* drept să-ţi spun.

— Da. E un mod rezonabil de a privi lucrurile. Oamenii îşi fac prea multe griji de natura *lucrurilor.* Uneori, este mai bine să te laşi purtat de vânt. Şi Jake?

— O, probabil că îl place mai mult decât pe mine.

— Sunt sigură că nu-i adevărat.

Mi-am amintit cum era Jake chiar înainte de a pleca şi alungam din gând vinovăţia cu pricina.

— Poate, am spus.

— Aşa cum ţi-am zis, eşti prea aspru cu tine însuţi.

— Poate, am spus din nou.

Mi-am sorbit băutura. O parte din mine rămase cu nervii întinşi la maxim, însă mi-am dat seama acum că nu are nicio legătură cu petrecerea timpului cu Karen. De fapt, m-a

surprins cât de relaxat mă simţeam acum, că eram aici, şi cât de firesc stăteam atât de aproape de ea, puţin mai aproape decât ar şedea prietenii de obicei. Nu îmi făceam nervi fiindcă încă eram îngrijorat din cauza lui Jake. Cu greu îmi luam gândul de la el şi nu puteam să scap de senzaţia că era infinit mai important pentru mine să fiu în alt loc, deşi îmi doream foarte mult să fiu aici.

Mi-am luat o băutură şi mi-am zis în sinea mea să las prostiile.

— Ziceai că mama ta are grijă de Adam?

— Da.

Karen dădu ochii peste cap şi începu să-mi explice întreaga situaţie. Se mutase în Featherbank anul trecut, alegând oraşul doar pentru că mama ei locuia aici. Ţineau una la alta, femeia se purta frumos cu Adam, iar Karen şi-a dat seama că sprijinul ei îi va fi de ajutor până se va pune din nou pe picioare.

— Tatăl lui Adam a ieşit din peisaj?

— Crezi că aş fi ieşit cu tine dacă era?

Karen zâmbi. Am ridicat din umeri uşor, neputincios, iar ea şi-a vărsat furia.

— Nu, nu mai face parte din viaţa noastră. Şi poate că vine ca o lovitură pentru Adam, dar uneori copiilor le e mai bine aşa, chiar dacă nu îşi dau seama întotdeauna pe moment. Brian – ăsta-i fostul meu – să spunem doar că a fost ca tatăl tău în anumite privinţe. Multe privinţe.

A luat o gură din propria băutură şi simţeam că era cazul să ne îndepărtăm de la subiect, deşi tăcerea nu era una apăsătoare. Unele conversaţii ar trebui să aibă loc mai târziu sau chiar niciodată. Între timp, îi urmăream pe copii urcându-se pe echipamentele de joacă din colţul îndepărtat al grădinii. Se lăsa seara. Cerul devenea mai întunecat şi musculiţele zburau printre copacii din jurul nostru.

Dar tot era cald şi plăcut.

Cu o singură excepţie…

M-am uitat în altă direcţie acum. Gândul mă purta deja la locul casei mele faţă de aici; nici măcar nu eram chiar atât de departe de Jake: probabil doar la câteva sute de metri

de zborul unui cârd de ciori. Dar părea prea departe. Şi privindu-i din nou pe copii, nu mă gândeam doar la lăsarea întunericului, ci şi la lumina cumva *stranie.* Găseam totul neplăcut şi ciudat.

— O, spuse Karen, căutând prin geantă. Tocmai mi-am amintit. Am adus ceva. E un pic jenant, dar îmi dai un autograf?

Cea mai recentă carte a mea. Simpla ei vedere mi-a amintit de cât de greu ţineam pasul, de unde şi uşoara panică. Evident, se dorea a fi un gest frumos, unul destul de prostesc, pe deasupra, aşa că m-am forţat să zâmbesc.

— Sigur.

Mi-a dat un pix. Am deschis cartea la pagina de gardă şi am început să scriu.

Lui Karen.

M-am oprit. Nu îmi venea în minte ce să aştern pe hârtie.

Chiar mă bucur că te-am întâlnit! Sper să nu crezi că asta e o prostie.

Când oamenii primesc cărţi cu dedicaţie de la autor, unii aşteaptă să citească ce e acolo. Karen nu era una dintre aceste persoane. Râse când a văzut ce-am scris.

— Sunt sigură că nu. Oricum, ce te face să crezi că o voi citi? O voi pune direct pe eBay, amice.

— Un lucru foarte bun, deşi nu m-aş gândi încă la pensie în locul tău.

— Nu-ţi fă griji!

Se lăsa tot mai întuneric în jurul nostru. Am aruncat din nou o privire la zona de joacă şi am văzut o fetiţă într-o rochie albastră cu alb stând acolo; se uita şi ea la mine. Privirile noastre s-au întâlnit pentru o clipă şi tot ce era terasa din grădină a rămas neobservat în fundal. Apoi rânji şi alergă spre unul dintre podurile de frânghii şi o altă fetiţă alerga după ea, râzând.

Am scuturat din cap.

— Eşti bine? întrebă Karen.

— Da.

— Hmmm. Nu ştiu dacă să te cred. E vorba de Jake?

— Cred că da.

— Îţi faci griji pentru el?

— Nu ştiu. Poate. Probabil nu-i nimic, doar că e prima dată când ies fără el seara. Şi *mi-e* bine, sincer. Dar mă simt…

— Chiar al naibii de *ciudat?*

— Un pic, da.

— Ştiu ce simţi.

Zâmbi înţelegător.

— A fost la fel pentru mine când am început să-l las singur pe Adam. Este ca şi cum te priponeşte ceva de casă şi se slăbeşte legătura. În adâncul tău, te încearcă *nevoia* să te întorci.

Am dat din cap, deşi părea că încuviinţez mult mai mult decât atât. Simţeam lăuntric că lucrurile nu stau deloc cum ar trebui. Probabil că dramatizam prea mult ce descria ea.

— E-n regulă, spuse Karen. Sincer. Aşa-i la început. Să terminăm băuturile şi poţi să te întorci acasă; cine ştie, poate mai ieşim peste ceva timp. Doar dacă vrei şi tu, bineînţeles.

— Sigur că vreau.

— Bun.

Se uita la mine, amândoi priveam unul în ochii celuilalt, iar spaţiul dintre noi ne deschidea multe posibilităţi. Mi-am dat seama că acesta este un moment în care aş putea să mă aplec s-o sărut şi că, dacă aş face-o, ea mi-ar răspunde. Că am închide amândoi ochii în timp ce buzele ni s-ar întâlni şi că sărutul va fi la fel de blând ca respiraţia. Ştiam, de asemenea, că, dacă nu o fac, unul din noi va trebui să se întoarcă cu spatele. Dar momentul va rămâne acolo, vom şti amândoi de el şi în viitor va reapărea.

Aşa că putem să îl trăim acum.

Şi eram pe cale să trec la acţiune când telefonul meu a început să sune.

Cincizeci şi unu

Se făcuse după-amiază şi Jake şi tăticul său se întorceau de la şcoală. De obicei, mami era cea care îl lua în acea zi, pentru că era una dintre zilele de muncă ale lui tati, dar lucrurile au stat altfel.

Tati scria poveşti să-şi câştige existenţa, iar oamenii îl plăteau să le citească, ceea ce lui Jake i se părea ceva foarte tare. Şi tati era uneori de acord cu treaba asta. În primul rând, nu trebuia să poarte costum, să meargă la birou în fiecare zi şi să i se spună ce să facă, aşa cum păţeau mulţi alţi părinţi. Dar îi venea şi greu, căci nu *părea* un loc de muncă pentru alţii.

Jake nu ştia toate dedesubturile, dar era oarecum conştient de faptul că asta provocase probleme între părinţii lui la un moment dat, în sensul că tati îl ducea şi îl lua de la şcoală de cele mai multe ori, ceea ce însemna că nu scria destul de multe poveşti. Au găsit soluţia, iar mami a început să-l ia mai des. Aceasta trebuia să fie una dintre zilele ei. Însă a apărut tati şi i-a explicat că mami nu se simţea bine, aşa că a trebuit să vină în locul ei.

Asta a spus. *A trebuit* să vină în locul ei.

— Se simte bine? întrebă Jake.

— E bine, spuse tati. A fost un pic ameţită când s-a întors de la serviciu şi s-a întins în pat.

Jake l-a crezut, pentru că mama era bine, desigur. Dar tati părea mai încordat decât de obicei, iar Jake se întreba dacă povestea la care lucra mergea mai prost decât se aştepta şi că, dacă a venit să-l ia pe Jake, asta însemna că… ei, bine… Care-i opusul cireşei de pe tort?

Jake se simţea adesea ca o povară pentru tati. Intuia că lucrurile ar sta mai bine dacă el n-ar fi prin preajmă.

În maşină, tati l-a întrebat, ca de obicei, cum i-a fost ziua, ce s-a mai întâmplat şi ce-a mai făcut. Ca întotdeauna, Jake s-a străduit să nu-i răspundă la întrebări. Nu era nimic interesant de spus şi, oricum, el nu credea că pe tati îl interesează prea tare subiectul.

Au oprit maşina în faţa casei.

— Pot intra să o văd pe mami?

Într-un fel, se aştepta ca tati să refuze, deşi nu era sigur de ce – poate pentru că era ceva ce Jake voia cu adevărat să facă, aşa că tati va spune nu doar să-i strice lui cheful. Dar nu era drept, iar tati pur şi simplu zâmbi şi-i ciufuli părul.

— Desigur, amice. Fii drăguţ cu ea, bine?

— Voi fi.

Uşa era descuiată şi fugi în casă fără să-şi scoată pantofii. Din cauza asta, de obicei, mami îl certa, pentru că îi plăcea să fie curăţenie şi ordine în casă, dar papucii nu erau murdari de nimic, iar el voia să o vadă şi să încerce să o facă să se simtă mai bine. O zbughi prin bucătărie spre camera din faţă.

Apoi se opri.

Fiindcă era ceva în neregulă. Perdelele din fundul camerei erau trase, iar soarele după-amiezii pătrundea într-un unghi, scăldând în lumină jumătate din cameră. Părea o atmosferă paşnică, unde domnea liniştea şi nemişcarea. Dar asta era problema. Chiar şi când cineva se ascunde de tine, de obicei poţi spune că e acolo, pe undeva, căci oamenii ocupă spaţiu şi asta schimbă cumva presiunea. Dar casa nu lăsa deloc impresia asta acum.

Părea goală.

Tati era încă afară, probabil umbla la maşină. Jake trecu încet prin camera din faţă, iar încăperea parcă îl urma din spate. Se lăsase o linişte atât de adâncă încât simţea că i-ar putea face rău dacă nu ar fi atent.

Lângă fereastră, uşa era deschisă. Ducea spre o mică zonă din josul scărilor. Pe măsură ce Jake se apropia, o putea vedea din ce în ce mai mult.

Geamul pătat al uşii din spate.

Nu-şi mai auzea decât bătăile inimii.

Tapetul alb.

Se apropia foarte încet, abia se mişca.

Balustrada din lemn noduroasă.

Se uită în jos la podea.

Mami...

— *Tati!*

Jake urlă chiar înainte să se trezească. Apoi se vârî sub plapumă şi îl strigă din nou, cu inima bătând nebuneşte. Nu mai avusese coşmarul de când locuiau în fosta casă, iar şocul se accentuă de când dispăruse.

Aştepta.

Nu putea spune cât era ceasul sau cât dormise, dar sigur tati ajunsese acasă de ceva timp. O clipă mai târziu, auzi paşi hotărâţi urcând scările.

Jake riscă să dea cu capul de ceva. Lumina de pe hol încă era aprinsă şi o umbră se prelinse în cameră când intră cineva.

— Hei, spuse bărbatul încet. Ce s-a întâmplat?

Pete, îşi aminti Jake. Îi plăcea mult de Pete, dar nu era *tăticul* lui, iar el pe tati îl aştepta şi de el avea nevoie să vină acum.

Pete era foarte bătrân, însă se aşeză picior peste picior lângă pat rapid, dintr-o mişcare.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut un vis urât. Unde-i tati?

— Încă nu s-a întors. Coşmarurile sunt groaznice, nu-i aşa? Ce-ai visat?

Jake scutură din cap. Nu i-a spus niciodată nici lui tati despre ce era coşmarul şi nici nu era sigur că o va face vreodată.

— E-n regulă.

Pete dădu din cap afirmativ pentru sine.

— Am şi eu vise urâte, ştii? Chiar destul de des. Dar cred că e un lucru bun să le avem.

— Cum poate fi ăsta un lucru bun?

— Pentru că uneori ni se întâmplă lucruri foarte rele şi nu ne place să ne gândim la ele, astfel încât ele ajung undeva, înăuntrul capului nostru.

— Ca viermii de ureche?

— Presupun că da. Dar trebuie să iasă afară până la urmă. Şi, prin vise urâte, creierul nostru le face faţă. Le

sparge în bucăţi mai mici, până când, în cele din urmă, nu mai rămâne nimic.

Jake înţelegea asta. Coşmarul fusese mai înspăimântător ca niciodată, aşa că se simţea de parcă mintea lui construia ceva în loc să demoleze. Dar se sfârşea întotdeauna în acelaşi punct, înainte să şi-o poată aminti *cum trebuie* pe mami întinsă pe podea. Poate că Pete avea dreptate. Poate că era atât de speriat în mintea lui încât trebuia să se adune pentru acea privelişte pentru ca apoi ea să înceapă să se destrame.

— Ştiu că nu schimbă situaţia, spuse Pete. Dar ştii ce? Un coşmar nu te poate răni *niciodată.* N-are de ce să-ţi fie frică.

— Ştiu asta, răspunse Jake. Dar tot îl vreau pe tati.

— Sigur se va întoarce curând.

— Am nevoie de el acum.

Odată cu revenirea coşmarului şi avertismentul fetiţei de mai devreme, Jake simţea mai mult ca niciodată că ceva nu era în regulă.

— Îl poţi suna şi convinge să vină acasă?

Pete a tăcut o clipă.

— Te rog! îl imploră Jake. N-o să se supere.

— Ştiu.

Pete îşi scoase telefonul mobil, iar Jake se uita neliniştit în timp ce căută numărul, apăsă pe ecran, apoi îl puse la ureche.

Jos, se deschise uşa din faţă.

— Ah!

Pete anulă apelul.

— E-n regulă atunci! Te descurci singur un minut în timp ce cobor şi urc înapoi?

Nu, îşi zise Jake, *nu e ok.* Nu voia să mai rămână nicio secundă aici, singur în întuneric. Măcar tati ajunsese acasă şi se simţea foarte uşurat din cauza asta.

— Bine.

Pete se ridică şi ieşi din cameră, iar Jake îl auzea cum cobora pe scări, strigându-l apoi pe tati pe nume.

Jake privi înspre partea luminată a holului, dincolo de uşa

dormitorului, ascultând cu atenţie. Preţ de câteva secunde, s-a lăsat liniştea. Apoi a auzit ceva ce nu putea desluşi. Un fel de mişcare, de parcă se muta mobila. Şi oameni vorbind, doar că erau sunete în loc de cuvinte, ca atunci când te străduieşti din greu să-ţi iasă ceva şi efortul produce zgomot.

Un alt zgomot puternic. Ceva greu căzând.

Şi apoi, din nou, linişte.

Jake s-a gândit să-l cheme pe tati, dar, din cine ştie ce motiv, inima îi bătea din nou să-i spargă pieptul, la fel de puternic ca atunci când s-a trezit pentru prima dată din coşmar, iar liniştea îi răsuna atât de tare în cap încât simţea că e din nou în coşmar, înapoi în fosta lor cameră din faţă.

Se holbă la holul gol, aşteptând.

Câteva secunde mai târziu, se auzi un nou sunet. Din nou, paşi pe scări. Venea cineva, dar se mişca încet şi atent, de parcă s-ar fi speriat de linişte şi *el.*

Şi atunci cineva i-a şoptit numele.

Cincizeci şi doi

— Sunt sigură că totul e-n regulă.

Grăbindu-se în urma mea, Karen a încercat să pară degajată. Şi fără îndoială că avea dreptate; cu siguranţă, exageram – mergeam atât de repede încât ea se străduia să ţină pasul. Venise cu mine fără să discutăm despre asta, dar dacă nu ar fi făcut-o, aş fi alergat acum. Pentru că, deşi avea dreptate şi probabil nu era cazul să-mi fac griji, inima îmi spunea altceva. Simţeam că ceva rău se întâmplase.

Mi-am scos mobilul şi am încercat să-i telefonez din nou tatei. M-a sunat înapoi la cârciumă, dar s-a întrerupt înainte să apuc să-i răspund. Ceea ce însemna că trebuie să se fi întâmplat *ceva.* Dar când am încercat să-l apelez, nu a mai răspuns.

Telefonul tot suna.

El însă nu răspundea.

— La dracu'!

Am închis telefonul când am ajuns în capătul străzii mele. Poate că a apelat din greşeală sau s-a răzgândit şi nu mai voia să-mi vorbească. Dar mi-am amintit cât de respectuos fusese mai devreme şi cât de mult s-a bucurat când l-am lăsat să aibă grijă de Jake şi să facă parte măcar puţin, din vieţile noastre. Nu m-ar fi sunat dacă se putea descurca singur. Dacă nu era ceva important.

Peste terenul viran din dreapta se lăsase seara. Părea să nu fie nimeni acolo acum, dar era deja prea întuneric şi nu se vedea nimic în depărtare. Am grăbit pasul, conştient că probabil Karen mă considera nebun. Dar mă cuprinse panica, oricât de iraţional ar părea şi asta conta mai mult.

Jake…

Am ajuns pe alee.

Uşa din faţă era deschisă şi o rază de lumină ne arăta calea.

De laşi uşa întredeschisă…

Şi atunci am început să alerg.

— Tom!

Am ajuns la uşă şi m-am oprit în prag. Erau pete de sânge şi urme de paşi pe lemnul de la baza scărilor.

— Jake? am strigat în casă.

Era linişte. Am păşit cu grijă înăuntru, auzindu-mi inima care bătea să-mi spargă pieptul.

Karen ajunse şi ea.

— Ce? O, Doamne!

M-am uitat în dreapta, în camera din faţă, şi ce-am văzut era lipsit de sens. Tatăl meu sta întins pe partea lui, cu spatele la mine, ghemuit pe podea, lângă fereastră, de parcă s-ar fi culcat dinadins acolo. Dar era sânge de jur împrejur. Am scuturat din cap. Corpul lui se scălda în sânge. Capul lui era într-o baltă de sânge. Nu se mişca deloc. Am rămas şi eu neclintit pentru o clipă, nevenindu-mi să cred ce-mi vedeau ochii.

Karen, care era lângă mine, trase puternic aer în piept să-şi stăpânească groaza. M-am întors uşor şi am văzut că era lividă. Căscă ochii şi îşi puse mâna la gură.

Jake, mi-am zis.

— Tom!

Dar n-am mai auzit nimic după aceea, căci gândul la fiul meu m-a readus la viaţă, împingându-mă la acţiune. Am trecut pe lângă ea, am înconjurat-o, apoi m-am îndreptat direct spre scări şi le-am urcat cât de repede am putut. Mă rugam. Spuneam în gând: dă Doamne!

— Jake!

Era sânge şi sus, la etaj, pe palier: covorul era înţesat de urmele de pantofi ale celui care săvârşise atrocitatea de jos. Cineva îl atacase pe tatăl meu, apoi a venit aici, aici, să…

Camera fiului meu.

Am intrat. Cuvertura era întinsă frumos pe pat. Jake nu era acolo. Nu era nimeni acolo. Am stat înmărmurit preţ de câteva secunde, groaza intrase în mine.

La parter, Karen vorbea la telefon cu frenezie. Ambulanţa. Poliţia. Urgent. Cuvinte fără sens pentru mine în acel moment. Se părea că mintea mea refuza totul – ca şi cum craniul meu s-ar fi deschis brusc şi ar fi fost expus unui

caleidoscop de neînţeles al ororilor.

M-am dus spre pat.

Jake dispăruse, dar acest lucru nu era posibil, Jake nu putea să fi dispărut.

Nu se putea întâmpla aşa ceva.

Pachetul său cu Lucruri Speciale era întins pe podea, lângă pat. Când l-am ridicat, ştiind că el nu ar fi plecat nicăieri de bună voie fără el, realitatea crudă m-a lovit în moalele capului. Pachetul era aici, dar nu şi Jake. Nu trăiam un coşmar. Se întâmpla în realitate.

Fiul meu dispăruse.

Atunci am încercat să ţip.

Partea a cincea

Cincizeci şi trei

Primele patruzeci şi opt de ore de la dispariţia unui copil sunt cruciale.

Când Neil Spencer a fost răpit, primele două ore fuseseră pierdute, pentru că nimeni nu şi-a dat seama că dispăruse. În cazul lui Jake Kennedy, ancheta începuse la câteva minute după ce tatăl său şi prietena lui au ajuns acasă. În acel moment, Amanda era cu Dyson în departamentul de poliţie, la optzeci de kilometri distanţă. Au ajuns cu maşina cât de repede au putut.

Afară, la casa lui Tom Kennedy, ea s-a uitat la ceas. Trecuse de zece noaptea. Se pusese în mişcare tot mecanismul pentru găsirea unui copil dispărut. Casa de lângă ea arăta ciudat, strălucea şi era plină de viaţă, cu siluete din umbră mişcându-se după perdele, iar în susul şi în josul străzii, ofiţerii stăteau pe verande, punând vecinilor întrebări. Lanternele cercetau câmpul de peste drum. Erau luate declaraţii, se adunau informaţiile de pe camerele de supraveghere ale poliţiei; oamenii plecaseră în căutări.

În alte circumstanţe, Pete ar fi fost el însuşi alături de echipajele aflate în urmărire. Dar nu în seara asta, desigur.

Încercând să îşi păstreze calmul, ea îşi scoase telefonul şi sună la spital să afle veşti noi, apoi ascultă ştirile cu lehamite. Pete nu îşi revenise din leşin şi era în aceeaşi stare critică. Hristoase! Îşi aminti cât de bine se ţinea pentru un bărbat de vârsta lui, dar se pare că a contat prea puţin în această seară. Poate că i-a fost greu să se concentreze, din anumite motive, şi a fost luat prin surprindere; fusese rănit de puţine ori când se apăra, dar era înjunghiat de mai multe ori în lateral, la gât şi la cap. Fusese un atac frenetic şi inutil – o tentativă de omor clară, iar orele următoare aveau să decidă dacă această tentativă a avut succes. I s-a spus că sunt slabe şanse să treacă de noaptea asta. Nu putea decât să spere că starea lui fizică bună îl va ajuta de acum încolo, aşa cum nu se întâmplase până acum.

Vei reuşi, Pete, îşi spuse ea.

Va trece cu bine de această încercare. Trebuia s-o facă.

Puse telefonul jos şi verifică rapid dosarul cazului online pentru actualizări. Nimic nou deocamdată. Ofiţerii le luaseră deja declaraţii lui Tom Kennedy şi femeii cu care ieşise, Karen Shaw. Amanda recunoscu numele; Shaw era un reporter local care relata crime. Potrivit declaraţiilor lor, ei s-au întâlnit pur şi simplu pentru a bea ceva ca prieteni. Copiii lor erau colegi de clasă la şcoală, aşa că poate asta era tot, însă Amanda spera, de dragul tuturor, că Shaw prezenta mai multă încredere decât cea mai mare parte a colegilor ei de branşă. Mai ales acum.

Pentru că încă nu ştia de ce fusese *Pete* aici.

Îşi aminti cât de plin de viaţă părea în această după-amiază citind mesajul pe care îl primise şi apoi pregătindu-se pentru ce avea să urmeze. Ea bănuise atunci o întâlnire de alt fel. În realitate, trebuie să fi fost asta – şi orice s-a dovedit a fi *asta,* rămâne faptul că Pete era implicat în caz şi nu avea ce să caute aici în afara serviciului. Arăta a lipsă de profesionalism.

Ceea ce o deranja mai mult era că ea îl împinsese efectiv în acest punct. Ar fi vrut ca el să fie fericit. Dacă nu ar fi făcut presiuni, el ar fi rămas în viaţă.

Este încă în viaţă.

Trebuia să îşi păstreze speranţa. Mai mult decât orice, acum trebuia să facă dovadă de profesionalism şi să se concentreze. Nu-şi putea permite să se lase copleşită de emoţii. Vinovăţie. Frică. Furie. Odată eliberate, oricare dintre ele s-ar dezlănţui şi le-ar antrena şi pe celelalte ca o haită de câini în lanţuri. Şi asta nu ajuta cu nimic.

Pete era încă în viaţă.

Jake Kennedy era încă în viaţă.

Nu avea de gând să piardă pe niciunul din ei. Era însă cineva, de care se putea ocupa în acest moment, aşa că, în cele din urmă, închise dosarul cazului şi coborî din maşină.

În casă, păşi cu grijă peste petele uscate de sânge din josul scărilor, apoi intră cu precauţie în camera din faţă,

pregătindu-se pentru ce ştia că o să vadă.

Mai mulţi criminalişti lucrau aici făcând măsurători, analize şi fotografii, însă ea îi ignoră, concentrându-se pe măsuţa de cafea răsturnată şi, inevitabil, pe sângele închegat de pe podea. Era destul de mult şi îi simţea mirosul în aer. În cariera ei, se confruntase cu situaţii mai grave decât cea de faţă, dar faptul că Pete fusese cel atacat făcea lucrurile pe care le vedea imposibil de acceptat.

Urmări pentru o clipă echipele de investigatori. Munca de criminalist era atât de sumbră, de minuţioasă, încât simţi cum camera primea deja tratamentul unei scene a crimei. Ca şi cum toată lumea de aici ştia un adevăr, iar ea nu fusese pusă la curent.

Trecu prin camera de oaspeţi. Pereţii erau înţesaţi cu rafturi de bibliotecă şi câteva cutii pe podea rămase nedespachetate. Tom Kennedy păşea înainte şi înapoi printre ele, urmând un traseu elaborat. Karen Shaw era pe un scaun, lângă o masă de calculator, sprijinindu-se de-un cot, cu cealaltă mână la gură, privind fix în podea.

Tom o văzu pe Amanda şi se opri. Ea îi recunoscu expresia feţei. Oamenii reacţionau diferit în astfel de situaţii – unii rămâneau neobişnuit de calmi, alţii se ţineau ocupaţi prin mişcare şi activitate –, dar, în orice caz, comportamentul era unul de deplasare a încărcăturii afective spre altceva. În momentul de faţă, Tom Kennedy se panica şi se străduia să nu-şi piardă cumpătul. Dacă nu se putea îndrepta în direcţia fiului său, trebuia să fie în altă parte. După ce s-a oprit din mers, a început să tremure din toate încheieturile.

— Tom, îi spuse ea. Ştiu cât de greu îţi vine. Ştiu că pentru tine e un lucru îngrozitor. Dar trebuie să mă asculţi şi să crezi în mine. *O să-l găsim pe Jake.* Îţi promit.

Se uită şi el în ochii ei. Nu o credea, evident, şi poate că era o promisiune pe care să nu o poată respecta. Dar era serios cu privire la ce spunea. Se vedea în ea hotărârea. Nu se va opri, nu-şi va găsi odihna până când nu-l va afla pe Jake şi-l va prinde pe bărbatul care l-a răpit. Şi care îl răpise

pe Neil Spencer înaintea lui. Şi îl rănise atât de grav pe Pete.

Nu se va pierde niciun alt copil cât sunt eu la datorie.

— Credem că ştim cine l-a luat şi-l vom găsi. Aşa cum am spus, îţi dau cuvântul meu. Fiecare ofiţer disponibil s-a mobilizat să vâneze acest bărbat şi să-ţi găsească fiul. Îl vom aduce în siguranţă acasă.

— Cine e?

— Nu pot spune acum.

— Fiul meu este singur cu el.

I se vedea pe faţă, în acest moment, că lua în calcul tot ce poate fi mai îngrozitor – că îi vâjâia capul de cele mai groaznice orori imaginabile.

— Ştiu că e greu, Tom, îl consolă ea. Dar vreau să ţii minte un lucru, presupunând că acesta este acelaşi om care l-a luat pe Neil Spencer, Neil a fost bine îngrijit la început.

— Şi apoi ucis.

O lăsase fără replică. În schimb, se gândi la apartamentul abandonat pe care l-a vizitat cu câteva ore mai devreme şi la modul în care Francis Carter recrease decoraţiunile din anexa locuinţei tatălui său. Probabil că a văzut ororile de acolo în copilărie şi se pare că nu scăpase niciodată cu adevărat de acea cameră – că o parte din el a rămas prinsă acolo, neputând să depăşească momentul. Da, avusese grijă de Neil Spencer o vreme. Dar s-a lăsat pradă unui alt impuls mai întunecat şi nu exista niciun motiv să creadă că se va stăpâni mai bine în cazul lui Jake decât o făcuse cu Neil. Dimpotrivă, de fapt, odată ce barajul se rupe, ucigaşii de teapa ăstuia aveau tendinţa să apese pe acceleraţie.

Însă, pe moment, nu era pregătită să zăbovească asupra acestei idei.

Tom, desigur, nu îşi permitea luxul ăsta.

— De ce Jake?

— Nu ştim sigur.

Disperarea din întrebarea lui îi era familiară. În faţa tragediei şi a groazei, era firesc să caute explicaţii: motive pentru care lucrurile nu au putut fi împiedicate şi uşurată

durerea; motive care ar da naştere sentimentelor de vinovăţie.

— Credem că suspectul ar fi putut avea un interes în legătură cu această casă, la fel ca Norman Collins. S-ar putea să fi descoperit că fiul dumneavoastră locuia aici şi, probabil, s-a decis în privinţa lui ca urmare a acestui fapt.

— Vreţi să spuneţi că l-a fixat drept ţintă.

— Da.

Au urmat câteva momente de tăcere.

— Cum se simte? întrebă Tom.

Amanda îşi închipui că era vorba de Jake, dar şi-a dat seama că privirea îi aluneca pe lângă ea spre camera din faţă şi înţelese că întreabă de Pete.

— E la terapie intensivă, spuse ea. Altceva nu mai ştiu. Starea lui este critică, dar… cine ştie. Pete este un luptător. Dacă e cineva care să supravieţuiască, atunci este el.

Tom dădu din cap pentru sine, având în minte acelaşi gând. Ceea ce nu avea sens, pentru că abia îl cunoştea pe Pete. Ea îşi aminti din nou cât de mulţumit fusese Pete în acea după-amiază. Cât de plin de viaţă arăta deodată.

— De ce a fost aici? vru să ştie ea. Nu trebuia să fie aici.

— Avea grijă de Jake.

— De ce-ar face Pete asta?

Tom nu mai zise nimic. Ea îl urmărea. Era clar că se gândea la ce urma să-i spună, alegându-şi cuvintele cu atenţie. Şi, deodată, ea îşi dădu seama că văzuse *această* expresie înainte. Capul aplecat al lui Tom Kennedy. Unghiul maxilarului. Mina serioasă. Stând în faţa ei acum, tras la chip în lumina becului de deasupra, Tom Kennedy îi semăna mult lui Pete.

Hristoase, îşi zise ea în gând.

Apoi clătină din cap şi se mişcă uşor, iar asemănarea dispăru.

— Mi-a lăsat cartea de vizită. Mi-a spus că dacă avem nevoie de ceva, să luăm legătura cu el. Iar el şi Jake… ei bine. Jake îl plăcea. Se plăceau reciproc.

Se poticni la sfârşit cu explicaţiile şi Amanda continuă să-l fixeze cu privirea. Deşi nu mai putea vedea direct

asemănarea. Putea să insiste, însă decise că nu e important – nu chiar acum. Dacă avea dreptate, repercusiunile în cauză ar putea fi rezolvate mai târziu. De fapt, trebuia să se întoarcă în departament chiar acum şi să respecte promisiunea făcută atât cât îi stătea în puteri.

— Bine, spuse ea. Iată ce voi face în continuare: voi pleca de aici, îl voi găsi pe fiul dumneavoastră şi-l voi aduce acasă.

— Eu ce trebuie să fac?

Amanda aruncă o privire spre camera din faţă. Nici nu încăpea vorbă, Tom nu putea rămâne aici peste noapte.

— Familia nu locuieşte în zonă, nu-i aşa?

— Nu.

— Poţi sta la mine, spuse Karen. Nu-i nicio problemă.

Nu vorbise până acum. Amanda se uită la ea.

— Sunteţi sigură în legătură cu asta? întrebă ea.

— Da.

Amanda văzu pe faţa lui Karen că a înţeles gravitatea situaţiei. Tom nu zise nimic pe moment, cântărind oferta. În ciuda rezervelor Amandei cu privire la jurnalistă, se ruga la Dumnezeu ca el să accepte. Ar scăpa-o de bătaia de cap prilejuită de găsirea unui loc în care să stea acum. Şi era evident că voia să spună da – era un bărbat pe punctul de a se prăbuşi –, aşa că Amanda se hotărî să-l încurajeze.

— Bine atunci.

Îi oferi cartea de vizită.

— Aveţi aici numărul meu de telefon. Linie directă. Veţi primi un ofiţer care să ţină legătura cu familia dimineaţă la prima oră, dar mă puteţi suna dacă aveţi nevoie de ceva. Am şi eu numărul dumneavoastră. Dacă apar noutăţi, inclusiv despre Pete, vă sun imediat.

A ezitat, apoi a continuat cu o voce gravă.

— *Imediat,* Tom. Promit.

Cincizeci şi patru

Ziua se sfârşise şi veni noaptea răcoroasă.

Bărbatul stătea pe alee, încălzindu-şi mâinile cu o cană de cafea. Uşa din faţa casei sale era deschisă în spatele lui, iar în interior domneau întunericul şi tăcerea. Lumea era atât de liniştită încât îşi imagina că poate auzi aburul ridicându-se din ceaşcă.

Îşi construise casa pe o stradă care să nu bată la ochi, într-o zonă rău famată, la câţiva kilometri de Featherbank. S-a ghidat parţial după raţiuni financiare, dar, în principal, a ales zona din motive de intimitate. Una dintre casele învecinate era nelocuită, în timp ce locatarii celorlalte preferau singurătatea, chiar şi atunci când se ţineau departe de băutură. Gardurile de o parte şi de alta ale micuţei alei crescuseră prea mult, ferind plecările sale de priviri nedorite şi nu i-a stat niciodată nimic în calea traficului. Nu era o stradă circulată şi nicio cale de trecere spre alt drum ci, pur şi simplu, un loc de evitat.

Lui Francis îi plăcea să creadă că prezenţa lui aici contribuise la asta. Că, dacă te-ai afla în trecere cu maşina din anumite motive, ai înţelege imediat că nu e un loc în care să zăboveşti.

La fel ca vechea casă a lui Jake Kennedy, desigur.

Casa groazei.

Bărbatul şi-a amintit de monstruozitatea din propria sa copilărie. Se ştia printre copii că locul era periculos, deşi niciunul dintre ei n-avea habar de ce. Unii au spus că era bântuit; alţii insistau că acolo trăise un fost criminal. Totul fără motiv, desigur, priveliştea era de vină. Dacă nu l-ar fi abordat pe Francis cu aceleaşi prejudecăţi în minte, ar fi putut să le spună adevăratul motiv pentru care găseau casa înspăimântătoare. Dar nu era nimeni să vrea să afle adevărul.

Parcă trecuse o veşnicie de-atunci. Se întreba dacă poliţia aflase de reminiscenţele vieţii sale din trecut. Dacă da, nu conta; doar praful s-a ales de ce-a rămas în urma lui.

Îşi amintea cât de uşor îi fusese – cât de simplu era, la un anumit nivel, să devii altcineva, dacă voiai. Îl costase mai puţin de o mie de lire să capete noua identitate a unui bărbat aflat la mai puţin de o sută de kilometri la sud de aici. De atunci, îşi construia o carapace care să-i permită transformarea, precum o omidă care iese din coconul său vibrantă, puternică şi de nerecunoscut.

Şi totuşi, rămăseseră urme ale băiatului înspăimântat şi plin de ură de altădată. Îşi schimbase numele din *Francis* de ani de zile, dar se gândea la el de parcă încă îl chema aşa. Îşi amintea de tatăl său, cum îl obliga să se uite la ce păţeau băieţii aceia intraţi pe mâna lui. Din privirea de pe chipul tatălui său, Francis înţelesese prea bine că bărbatul îl urâse şi că i-ar fi făcut acelaşi lucru şi lui dacă ar fi putut. Băieţii pe care i-a ucis doar înlocuiseră copilul pe care îl dispreţuia cel mai mult. Francis conştientizase dintotdeauna foarte bine cât de inutil şi de dezgustător era.

Fusese incapabil să salveze băieţii ucişi acum mulţi ani sub ochii lui, la fel cum nu putuse să ofere ajutor sau consolare copilului care-a fost odată. Dar putea îndrepta lucrurile. Căci erau atât de mulţi copii ca el pe lume şi nu era prea târziu să-i salveze şi să-i protejeze.

El şi Jake s-ar potrivi de minune.

Francis îşi sorbi cafeaua, apoi admiră cerul nopţii şi modelele constelaţiilor sale fără sens. Gândurile îi zburară spre violenţa din casă. Pielea încă îi era străbătută de fiorul a ceea ce se întâmplase şi îşi dădea seama că trebuia să evite senzaţia din mintea lui. Pentru că, deşi ştia dinainte că seara va implica o confruntare fizică, rămase surprins de cât de firesc i-a venit când s-a ajuns la asta. Ucisese o dată şi fusese uşor să omoare din nou. Era ca şi cum ceea ce a fost forţat să-i facă lui Neil ar fi întors o cheie în el, deschizând dorinţe de care nu fusese conştient până atunci.

Şi a fost tare bine, nu-i aşa?

A vărsat cafea peste mână şi se uită în jos să-şi vadă mâna tremurând uşor.

Se forţă să-şi păstreze calmul.

Dar o parte din el nu dorea asta. Acum era mult mai uşor să-şi amintească de ce-i făcuse lui Neil Spencer şi nu putea să nege că s-a bucurat când a ucis. Pur şi simplu îi fusese frică să recunoască până acum. Privind retrospectiv, şi-l putea imagina pe tatăl său acolo, cu el.

Urmărindu-l.

Încuviinţându-i faptele.

Acum înţelegi, nu-i aşa, Francis?

Da. Acum înţelegea de ce tatăl său îl ura aşa de mult. Pentru că era un om de nimic. Dar se schimbase şi se întreba cum ar fi fost să-şi privească tatăl în ochi acum. Şi dacă se puteau ierta reciproc pentru ceea ce fuseseră, în lumina a ceea ce deveniseră.

Sunt ca tine, vezi?

Nu mai e nevoie să mă urăşti.

Francis scutură din cap. *Iisuse Hristoase* – la ce se gândea el? Ceea ce se întâmplase cu Neil fusese o *greşeală.* Acum trebuia să se concentreze, pentru că îl avea pe Jake în grijă. Trebuia să-l ţină în siguranţă. Să-l *iubească.* Pentru că de asta aveau nevoie toţi copiii şi asta îşi doreau, nu-i aşa? Să fie iubiţi şi preţuiţi de părinţi. Îl durea inima la gândul ăsta.

Doreau asta mai mult decât orice.

Îşi termină de sorbit cafeaua şi rânji. Se lăsase rece, aşa că turnă zaţul în buruienile de lângă pragul uşii, apoi intră în casă, lăsând lumea liniştită de afară pentru cea tăcută de dinăuntru.

E timpul să îi spui noapte bună băiatului.

Fără greşeli.

Şi totuşi, în timp ce urca la etaj, spre Jake, se gândea în continuare la uciderea lui Neil Spencer şi la cum îl făcuse să se simtă.

Sunt ca tine, vezi?

Şi se întrebă că poate, până la urmă, nu săvârşise o greşeală chiar atât de groaznică.

Cincizeci şi cinci

Când te trezeai dintr-un coşmar, lucrurile erau în regulă. Nu ca acum.

Când Jake deschise ochii pentru prima dată, fusese confuz. Era prea multă lumină în camera aceea. Becul era aprins, şi ăsta nu era un lucru bun. Şi atunci şi-a dat seama că acesta nu *era* dormitorul lui, ci al unui alt copil şi nici ăsta nu era un lucru bun. Dar era aşa de ameţit de cap, încât nu putea să înţeleagă nimic, doar simţea o strângere de inimă la gândul că ce se întâmpla era o mare *greşeală.* Se învârti camera cu el când se aşeză. Şi apoi îi reveni o amintire, iar inima i se strânse şi mai tare, corpul lăsându-se cuprins de panică.

Trebuia să fie acasă. Şi el *fusese.* Apoi, apăruse bărbatul care urca pe scări, intră în camera lui şi îi puse ceva pe faţă. Şi apoi…

Nimic.

Până aici.

Asta fusese în urmă cu zece minute, poate. De atunci, petrecuse o perioadă scurtă de timp gândindu-se că acesta nu poate fi decât un alt coşmar – unul nou –, pentru că simţea cu certitudine că trăieşte unul. Ştia că aşa stau lucrurile chiar înainte de a se ciupi de obraji pentru a vedea dacă-i adevărat. Îi era prea frică. Dacă ar fi dormit, s-ar fi trezit până acum de atâta spaimă. Şi-a amintit de bărbatul care l-a luat pe Neil Spencer şi l-a rănit şi totuşi s-a întrebat dacă ăsta nu *era* un coşmar la urma urmei, dar unul din care nu te trezeai. Lumea era plină de oameni răi. Plină de vise urâte, care nu aveau loc întotdeauna când dormeai.

Se uită într-o parte.

Fetiţa era aici cu el!

— Eşti…

— Şşşt. Vorbeşte mai încet.

Se uită în jurul camerei mici şi înghiţi în gol.

— Nu trebuie să afle că sunt aici.

Desigur, ea nu era acolo – el ştia asta în adâncul

sufletului lui. Dar îi era atât de recunoscător că apăruse… Avea dreptate totuşi. Nu ar fi bine ca bărbatul să-l audă vorbind cu nimeni. Ar fi…

— Rău tare? şopti el.

Ea încuviinţă din cap serioasă.

— Unde sunt? întrebă el.

— Nu ştiu unde eşti, Jake. Eşti undeva şi de aceea sunt şi eu aici.

— Pentru că nu mă părăseşti?

— Nu te voi părăsi niciodată. *Niciodată.*

Se uită din nou în jur.

— Şi voi face tot posibilul să te ajut, dar nu te pot ţine în siguranţă. Te afli într-o situaţie foarte gravă. Ştii asta, nu-i aşa? Nici măcar nu-ţi trece prin minte ce se întâmplă aici.

Jake încuviinţă. Nimic nu era în regulă, el nu se afla în siguranţă şi dintr-odată totul deveni prea mult.

— Îl vreau pe tăticul meu.

Poate că fusese patetic însă, odată rostite cuvintele, nu s-a mai putut opri. Aşa că le rosti în şoaptă iar şi iar, apoi începu să plângă, sperând că dacă îţi doreşti ceva suficient de mult, atunci s-ar putea să devină realitate. Nu se întâmpla, însă. Se simţea de parcă tati era acum la celălalt capăt al lumii.

— Te rog, încearcă să nu faci zgomot.

Ea îşi puse mâna pe umărul lui.

— Trebuie să fii curajos.

— Vreau la tati!

— Te va găsi. Ştii că o va face.

— Vreau la tati!

— Haide, Jake. Te rog!

Mâna ei îl strânse mai tare, cât să-l liniştească şi să nu-i mai fie frică.

— Trebuie să te calmezi!

Încercă să nu mai plângă.

— Aşa e mai bine.

Îşi mişcă mâna şi tăcu o clipă, ascultând.

— Cred că este în regulă deocamdată. Deci, ceea ce trebuie să facem este să aflăm cât mai multe despre locul

în care ne găsim. Pentru că asta ne poate spune cum putem ieşi de aici. Bine?

El încuviinţă din cap. Era încă speriat, dar ea avea dreptate.

Se ridică şi se uită în jurul camerei.

Peretele de o parte a camerei îi ajungea doar până la piept înainte să înceapă să se încline spre interior, precum acoperişurile, ceea ce însemna că era într-o mansardă. Nu mai fusese niciodată într-o mansardă. Şi le imaginase mereu ca pe nişte locuri întunecate şi prăfuite, cu plăci goale, cutii de carton şi păianjeni, dar aceasta era mochetată îngrijit, iar pereţii fuseseră vopsiţi în alb strălucitor, cu iarbă pusă în partea de jos şi albine şi fluturi zburând deasupra. Poate că locul ar fi fost drăguţ dacă nu l-ar fi luminat puternic un singur bec gol, în tavan, scăldând totul într-o lumină ireală, de parcă bucăţile din desene ar putea începe să prindă viaţă în orice moment. Pe peretele înclinat era un cufăr deschis, plin de jucării moi. Două dulapuri mici, unul în faţa celuilalt. Se uită în urmă. Patul era înfăţat în lenjerie „Transformers”, care părea veche şi uzată.

Aşa că era în camera unui alt copil. Doar că nu se simţea bine aici şi nici în largul lui, de parcă încăperea nu ar fi fost menită să fie locuită de un băiat adevărat vreodată.

Peretele opus avea o uşă. Merse spre ea şi o deschise nervos. Dădu de-o toaletă mică şi-o chiuvetă. Într-un suport circular se găsea un prosop şi pe bazin, săpun. Închise uşa din nou. Întorcându-se, văzu un coridor îngust în prelungirea unui colţ al camerei, dar mergeai foarte puţin înainte să apară un alt zid. Păşi în spaţiul cu pricina şi se pomeni în susul unei scări întunecate. În partea de jos era o uşă închisă.

O balustradă de lemn în perete…

Jake păşi înapoi repede, înainte să poată vedea cum trebuie partea de jos a scărilor. Fugi înapoi în cameră şi se duse direct în pat. *Nu, nu, NU!* Scările erau aproape la fel cu cele din vechea casă. Şi asta însemna că *nu trebuia* să vadă ce era…

Mai să-i sară inima din piept. Simţea că-şi pierde respiraţia.

— Stai jos, Jake.

Nu putea face nici măcar asta.

— E-n regulă, spuse fetiţa cu blândeţe. Respiră!

Închise ochii şi se sforţă să facă asta. La început, a fost greu, dar a pătruns aerul, iar bătăile inimii s-au mai potolit.

— Stai jos.

El a ascultat, iar ea şi-a pus mâna pe umărul lui fără să spună nimic pe moment, scotea doar zgomote uşoare şi *liniştitoare.* Când îşi veni în fire, ea îşi mişcă mâna, dar tot nu vorbi. Putea să-i spună că doreşte ca el să coboare şi să verifice uşa, dar n-avea cum să facă asta. Niciodată. Scările erau dincolo de limitele lui. N-ar conta nici dacă…

— Probabil e încuiat oricum, spuse ea.

Jake încuviinţă din cap simţindu-se uşurat – pentru că ea avea dreptate şi asta însemna că nu *trebuia* să coboare acolo. Dar dacă bărbatul l-ar fi obligat? Nici nu voia să se gândească la asta. Era prea înfricoşător. El n-ar fi în stare şi nu credea că acest bărbat îl putea căra.

— Îţi aminteşti ce ţi-a scris tatăl tău atunci? întrebă fetiţa.

— Da.

— Atunci spune!

— Chiar şi atunci când ne certăm, ne iubim foarte mult.

— Asta-i adevărat, zise ea. Dar bărbatul ăsta nu-i aşa.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ceea ce trebuie să faci aici este să te porţi foarte, *foarte* frumos. Nu trebuie să ieşi din cuvântul lui cât te afli aici.

Are dreptate, se gândi el. Dacă se purta urât aici, nu s-ar întâmpla la fel cum era cu tati, unde lucrurile reveneau la normal după aceea. Se gândi că dacă omul care şopteşte se înfurie pe el, lucrurile s-ar putea termina chiar foarte rău.

Fata se ridică brusc.

— Du-te în pat. *Repede.*

Era atât de înspăimântată încât el ştia că n-are timp să întrebe de ce. Se piti sub plapumă. În timp ce se întinse pe micul pat ciudat, auzi o cheie întorcându-se în yala de jos.

Venea bărbatul.

— Închide ochii, spuse ea repede. Prefă-te că dormi.

Jake închise ochii strâns. De obicei, îi era uşor să se prefacă că doarme – o făcea tot timpul acasă, pentru că ştia că tati se tot uita la el cât rămânea treaz şi nu voia să-i vină greu. Aici era mai complicat, dar când auzi scările scârţâind, se forţă să respire uşor şi constant, aşa cum făceau oamenii când dormeau şi îşi relaxă puţin ochii, căci oamenii în somn nu ţineau ochii strânşi, apoi…

Bărbatul era în cameră.

Jake auzi sunetul respiraţiei blânde, văzând bărbatul ca pe o prezenţă teribilă. Începu să-l mănânce pielea de pe faţă şi simţi că bărbatul era chiar lângă pat, privindu-l de sus. *Holbându-se* la el. Jake rămase cu ochii închişi. Dacă dormea, atunci nu putea *face* nimic rău, nu-i aşa? Nu avea cum să fie certat. S-a dus la culcare ca un băiat cuminte, fără să i se spună.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— *Uită-te* la tine, şopti bărbatul.

Vocea exprima mirare, de parcă, din anumite motive, nu s-ar fi aşteptat să găsească un băieţel aici. Jake s-a forţat să nu tresară când i s-a dus o şuviţă de păr pe faţă.

— Perfecţiunea întruchipată.

Vocea suna familiar, nu-i aşa? se gândi Jake, dar nu ştia cu certitudine. Şi nu avea de gând să deschidă ochii să afle. Bărbatul se ridică în picioare, apoi se îndepărtă în linişte.

— O să am grijă de tine, Jake.

Se auzi un clic şi întunericul dincolo de ochii lui închişi se adânci.

— Eşti în siguranţă acum. Îţi promit.

Jake continuă să respire încet şi constant, în timp ce bărbatul cobora pe scări, iar uşa se închidea din nou şi era încuiată cu cheia. Nici atunci nu îndrăzni să deschidă ochii. Se gândea la ce spusese fetiţa despre tati. Că îl va găsi.

Chiar şi atunci când ne certăm, tot ne iubim foarte mult.

Credea asta. Era unul dintre motivele pentru care nu conta cu adevărat că se certau. Tati îl iubea şi îşi dorea ca el să fie în siguranţă şi, oricât de tare se înfuriau amândoi,

se calmau după aceea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată.

Dar exista şi o mică parte în el care ştia că într-adevăr îi făcuse viaţa lui tati foarte dificilă. Că fusese adesea mai mult o distragere decât un ajutor. Îi veni în minte cum ieşise tati fără el în noaptea asta. Şi se întrebă dacă, oriunde ar fi fost tati în acel moment, ar putea chiar să se simtă bucuros că nu-l mai avea pe Jake să-l deranjeze.

Nu.

Tati avea să-l găsească.

În cele din urmă, Jake deschise ochii. Camera era neagră ca tăciunele acum, în afară de fetiţă, care stătea lângă pat, perfect luminată. Era la fel de strălucitoare ca o lumânare, dar în aşa fel că lumina nu-şi lăsa marginile să dezvăluie nimic din jurul ei.

— Ce facem, Jake? şopti ea.

— Nu ştiu.

— Cum suntem?

Acum înţelese.

— Neînfricaţi, îi răspunse el, tot în şoaptă. Suntem neînfricaţi.

Cincizeci şi şase

Am tresărit trezindu-mă din somn, eram dezorientat şi confuz din cauza a ceea ce mă înconjura. Camera în care mă aflam îmi era necunoscută, întunecată şi plină de umbre ciudate. Unde eram? Habar n-aveam, ştiam doar că nu trebuia să fiu aici. Că oriunde eram, trebuia să fiu în altă parte *neapărat...*

Camera din faţă a lui Karen.

Mi-am amintit. Jake lipsea.

Am rămas neclintit pe canapea pentru o clipă, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept.

Fiul meu fusese răpit.

Ideea părea ireală, dar ştiam că este adevărată, iar stările de panică venite cu ea erau ca o injecţie de adrenalină, alungând somnul. Cum adormisem în această stare? Mă simţeam epuizat, iar teroarea care zvâcnea în mine era de nesuportat. Poate că fusesem atât de obosit şi rănit încât corpul meu pur şi simplu cedase o vreme.

Mi-am verificat telefonul. Era aproape şase dimineaţa, aşa că nu dormisem atât de mult. Karen mersese la culcare devreme. A fost de neclintit în hotărârea de a sta cu mine să aşteptăm noutăţi, dar era şi ea atât de bulversată de evenimentele serii încât am convins-o, în cele din urmă, că unul dintre noi ar trebui să se odihnească. Înainte de a urca la etaj, mi-a spus să o trezesc dacă apar noutăţi. De atunci, nu am primit niciun mesaj şi nici n-a sunat telefonul. Situaţia rămăsese neschimbată.

Cu excepţia faptului că Jake era acum de ceva timp cu cel care îl răpise.

M-am ridicat în picioare, am aprins lumina şi am început să fac paşi înainte şi înapoi prin camera din faţă. Simţeam că dacă nu mă mişc, sentimentele mă vor copleşi. Nevoia arzândă de a fi alături de Jake se confrunta în continuare cu faptul că eram incapabil de asta, iar inima mă durea şi mi se strângea în piept din cauza tensiunii provocate.

Îi tot vedeam chipul, o imagine atât de vie încât, atunci

când închideam ochii, parcă puteam ajunge să ating pielea moale a obrajilor lui. Ştiam că trebuie să fie tare speriat acum. Sigur se simţea pierdut, înfrânt şi îngrozit. Se întreba unde sunt şi de ce nu l-am găsit.

Dacă mai trăia.

Am scuturat din cap. Nu puteam gândi aşa. Comisarul Beck îmi spusese aseară că o să-l găsească şi trebuia să am încredere în ea. Pentru că dacă nu aveam – dacă era mort –, atunci nu mai era nimic de făcut. Ar fi sfârşitul lumii: o lovitură de ciocan în moalele capului zdrobind orice urmă de gândire coerentă. După aceea, viaţa va sta pe loc.

El trăieşte.

Mi-am închipuit că mă cheamă şi că îl puteam auzi cumva în inima mea. Dar nu părea ceva imaginar, ci vocea lui adevărată, plângând într-o staţie în care aproape c-am ajuns, dar nu ne-am sincronizat. Era viu. Nu puteam fi sigur, dar se petrecuseră atât de multe evenimente inexplicabile încât era posibil să trăiască.

Nu mai contează.

Era viu. Încă îi simţeam prezenţa, deci aşa trebuia să fie.

Am compus cuvintele în cap clar şi precis, apoi le-am dat afară din mine cât de tare am putut, în speranţa că mesajul va ajunge la el. Ca să-l primească în inima lui şi să-i simtă adevărul.

Te iubesc, Jake.

Şi te voi găsi.

Casa a prins viaţă la scurt timp după aceea.

Karen a spus că mă pot servi cu orice doresc din bucătărie. Mă sprijineam de masă acolo, beam cafea fără lapte şi priveam cum se lumina de zi la orizont, când plăcile podelei începură să scârţâie deasupra. Am pornit din nou fierbătorul. Câteva minute mai târziu, Karen coborâse, deja îmbrăcată, dar încă părea epuizată.

— Mai ştii ceva? întrebă ea.

Am clătinat din cap.

— Nu i-ai sunat?

— Nu încă. Eram reticent. În primul rând, dacă nu-i

deranjam, se concentrau pe găsirea lui Jake. În al doilea rând, însemna, de asemenea, că nu eram nevoit să aud nimic din ce nu-mi doream. O voi face, dar dacă ar fi aflat ceva, m-ar fi sunat deja.

S-a auzit un clic de la fierbător. Karen turnă cafea instant într-o cană.

— Ce i-ai spus lui Adam? am întrebat.

— Nimic. Ştie că eşti aici şi că ai dormit pe canapea, dar asta-i tot.

— Nu vă voi sta în cale.

— Nici nu trebuie.

Chiar şi aşa, am rămas în bucătărie după ce Adam coborî. Karen i-a pregătit micul dejun şi el l-a mâncat în faţa televizorului din camera din faţă. De la fereastra bucătăriei se vedea cum se lăsase bine de ziuă. O nouă dimineaţă. Am ascultat fără tragere de inimă orice emisiune se dădea la televizor în cealaltă cameră, uimit de cum mergea viaţa înainte. Cum merge întotdeauna. Îţi dai seama doar cât de uimitoare e treaba asta doar atunci când o parte din tine e lăsată în urmă.

Karen mi-a lăsat o cheie înainte să plece cu Adam.

— La ce oră ajunge aici ofiţerul de legătură? mă întrebă ea.

— Nu ştiu.

Mi-a pus o mână pe braţ.

— *Sună-i,* Tom.

— Aşa voi face.

M-a privit pentru o clipă, cu faţa tristă şi serioasă, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

— Am să iau maşina. Mă întorc repede.

— Bine.

Când uşa din faţă se închise, m-am trântit din nou pe canapea. Telefonul meu era acolo şi, da, puteam suna la poliţie, dar sigur comisarul Beck ar fi sunat dacă avea vreo veste şi nu voiam să mi se spună nimic din ceea ce ştiam deja. Că Jake încă era acolo. Că tot era în pericol. Aşa că, în schimb, mi-a distras atenţia obiectul pe care îl luasem cu mine din casă. Pachetul cu Lucruri Speciale al fiului meu.

Chiar dacă nu puteam fi cu el fizic, îmi veni în minte o cale prin care să mă *simt* mai aproape de el. Eram conştient de greutatea şi importanţa a ceea ce ţineam în mâini. Jake nu mi-a spus niciodată că nu pot să mă uit în el, dar nici n-a trebuit s-o facă. Colecţia lui era pentru el, nu pentru mine. Era destul de mare pentru a avea propriile lui secrete. Aşadar, oricât de tentat aş fi fost, nu i-am înşelat niciodată încrederea.

Iartă-mă, Jake.

Am deschis clema.

Am nevoie să te simt aproape de mine.

Cincizeci şi şapte

Când Francis se trezi, era linişte în casă.

O vreme, a stat nemişcat în pat, privind fix tavanul şi ascultând. Nu se auzea niciun sunet. Nicio mişcare pe care o putea detecta. Dar putea simţi prezenţa băiatului chiar deasupra lui, iar casa părea mai plină datorită acestuia. Exista potenţial în acest sens.

E un copil acolo, sus.

Îl încurajau pacea şi liniştea pentru că aşa trebuia să fie. Înseamnă că Jake a înţeles situaţia şi era mulţumit. Poate că era chiar încântat că se află în noua lui casă.

Francis se gândi la cât de uşor se instalase băiatul în noaptea trecută – deja adormise şi se simţea în largul lui când urcase să-l verifice. În cazul lui Neil Spencer, au fost atât de multe plânsete şi ţipete la început, încât, chiar şi cu vecinii pe care îi avea şi nu-i avea, Francis se bucurase că a izolat fonic pereţii mansardei. Cu Neil, el a fost prea răbdător, clasificând acea perioadă drept o isterie, în timp ce acum a înţeles că Neil se purtase urât de la început şi nu existase nicio şansă ca el s-o sfârşească altfel de cum s-a întâmplat.

Poate că Jake era cu adevărat diferit.

Nu e, Francis.

Vocea tatălui său.

Sunt cu toţii la fel.

Toţi sunt nişte mici nemernici care te dezamăgesc în cele din urmă.

Poate că era adevărat, dar alungă gândul deocamdată. Trebuia să-i acorde lui Jake o şansă. În niciun caz, nu atâtea şanse câte primise Neil Spencer, dar o oportunitate de a se bucura şi aprecia o casă fericită în care a fost îngrijit şi s-a ţinut la el cu adevărat.

Francis se duse la duş, fapt care îl făcea mereu să se simtă vulnerabil. Cu uşa închisă şi apa sunându-i tare în urechi, era imposibil să audă ce se întâmplă în restul casei, iar când închidea ochii, îşi putea imagina ceva târându-se în

baie şi stând chiar lângă perdeaua de duş. Îşi şterse repede spuma de pe faţă şi deschise ochii pentru a vedea apa care se ducea în scurgere. A trebuit să scoată dopul după ce terminase cu Neil. Putea s-o facă din nou dacă s-ar ajunge la asta.

Ştii ce vrei să faci.

Inima îi bătea cam prea repede.

Jos, îşi puse cafeaua şi micul dejun doar pentru el, dădu telefonul pe care trebuia să-l dea, apoi se pregăti să-i dea de mâncare lui Jake. Şterse firimiturile de pe tejghea cu braţul, apoi puse două turte la prăjitor. Ambele erau resturi cu pete de mucegai pe margini, dar era suficient. Francis habar n-avea ce îi plăcea lui Jake să bea, dar avea un suc de portocale desfăcut, pe uşa frigiderului, cel pe care Neil nu a apucat să-l termine, şi asta îi va fi de-ajuns.

Începe cum doreşti să continui.

Duse platoul şi cutia la etaj, apoi se opri când ajunse, apăsând mânerul uşii de la mansardă.

Tăcere.

Dar atunci nu era atât de sigur. *Auzea* ceva. Îi şoptea Jake cuiva? Dacă da, atunci o făcea atât de încet încât Francis nu putea să distingă cuvintele. Era imposibil să fie sigur de ce se întâmpla.

Francis asculta cu atenţie.

Tăcere.

Apoi sunetul şoptit din nou.

I se sculă părul pe gât. Nu mai era nimeni altcineva acolo sus – nimeni cu care Jake să poată vorbi – şi totuşi Francis simţi brusc o teamă iraţională că ar putea exista cineva. Că luând acest copil în casa lui, el aduse cumva pe cineva sau altceva cu el. Ceva periculos.

Poate vorbeşte cu Neil.

Dar asta era o prostie; Francis nu credea în fantome. În copilărie, uneori se ducea lângă uşa de la dependinţa tatălui său şi îşi imagina că unul dintre băieţii de acolo stătea de cealaltă parte, aşteptându-l răbdător, luminos şi palid. Au fost chiar momente în care crezuse că le poate auzi respiraţia prin pădure. Dar nimic nu fusese real.

Singurele fantome care existau erau cele din capul tău. Vorbeau prin tine, nu cu tine.

Descuie uşa şi o deschise, apoi urcă uşor scările, încercând să nu sperie copilul. Dar sunetul şoptit se oprise şi asta îl enerva. Nu îi surâdea ideea că Jake avea secrete faţă de el.

În mansardă, băiatul stătea pe pat, cu mâinile pe genunchi, iar Francis era destul de încântat să vadă că se îmbrăcase deja cu unele dintre hainele pe care el le păstra în sertare. Cu toate acestea, se arătă mai puţin încântat la vederea cufărului de jucării neatins. Nu erau suficient de bune pentru el sau care era problema? Francis le păstrase de ceva timp şi însemnau enorm pentru el; băiatul ar fi trebuit să fie recunoscător că avea ocazia să se joace cu ele. Se uită în jur după pijamalele pe care le purta Jake şi văzu că sunt bine împăturite într-o grămăjoară pe pat. Ăsta era un lucru bun. Avea nevoie de ele când îl va duce înapoi pe băiat mai târziu.

— Bună dimineaţa, Jake, spuse el vesel. Văd că te-ai îmbrăcat deja.

— Bună dimineaţa. Nu mi-am găsit hainele de şcoală.

— M-am gândit că poţi să lipseşti o zi.

Jake dădu din cap afirmativ. Drăguţ.

— O să vină tăticul meu să mă ia?

— Ei bine, *asta-i* o chestiune complicată.

Francis se apropie de pat. Băiatul părea neobişnuit de calm.

— Nu e cazul să te gândeşti la asta pentru moment. Tot ce trebuie să ştii este că te afli în siguranţă acum.

— Bine.

— Şi că voi avea grijă de tine.

— Mulţumesc.

— Cu cine vorbeai?

Băiatul părea confuz.

— Cu nimeni.

— Ba da, vorbeai cu cineva. Cine era?

— Nimeni.

Francis simţi brusc nevoia să lovească băiatul peste faţă

cât de tare putea.

— Nu minţim în casa asta, Jake.

— Nu mint.

Jake se uită într-o parte şi, pentru o clipă, Francis a simţit în mod ciudat că auzea o voce care nu era cu adevărat acolo.

— Poate că vorbeam cu mine însumi. Îmi pare rău dacă aşa a fost. Uneori se întâmplă asta când mă gândesc la chestii. Îmi distrag atenţia.

Francis tăcea, cântărind răspunsul. Nu era chiar lipsit de sens. Şi el se pierdea uneori într-o lume a viselor. Ceea ce însemna că Jake era ca el şi ăsta era un lucru bun la un anumit nivel, pentru că avea ceva de rezolvat.

— Vom lucra la asta împreună, spuse el. Ţi-am adus aici micul dejun.

Jake luă farfuria şi sticla şi spuse mulţumesc fără să i se ceară, ceea ce era un alt lucru bun. Probabil că învăţase bunele maniere de undeva. Dar privi şi el ceea ce ţinea acum în mână şi nu voia să mănânce. Mucegaiul era încă vizibil, observă Francis. Desigur, nu era bună mâncarea pentru el.

Fusese destul de bună pentru Francis când era mic.

— Nu ţi-e foame, Jake?

— Nu prea.

— Trebuie să mănânci dacă vrei să creşti mare şi tare.

Răbdător, Francis zâmbi.

— Ce vrei să facem după asta?

Jake tăcu o clipă.

— Nu ştiu. Aş desena ceva.

— Putem face asta! Te voi ajuta.

Jake zâmbi.

— Mulţumesc!

Dar îi rosti numele lui Francis după aceea, iar Francis rămase înmărmurit. Băiatul îl recunoscuse, desigur, dar într-o casă bună informalitatea nu-şi avea locul. Un copil necesită disciplină. Trebuia să existe o ierarhie clar delimitată.

— *Domnule,* spuse Francis. Aşa îmi vei spune aici.

Înţelegi?

Jake dădu din cap.

— Pentru că în casa asta, arătăm respect celor mai în vârstă ca noi. Înţelegi?

Jake a dat din nou din cap.

— Şi apreciem lucrurile pe care le fac pentru noi.

Francis schiţă un gest către farfurie.

— Am trecut prin multe. Mănâncă micul dejun, te rog.

Pentru o clipă, calmul straniu de pe chipul lui Jake se stinse şi băiatul arăta de parcă va începe să plângă. Se uită din nou în altă parte.

Pumnul lui Francis se încleşta.

Să nu asculţi tu de mine o dată, se gândi el.

Doar o dată.

Dar Jake reveni cu privirea spre el, calm din nou şi luă una din turte. Mucegaiul de pe margine se vedea la lumină.

— Da, domnule, spuse el.

Cincizeci şi opt

Am simţit că păcătuiesc în timp ce deschideam pachetul şi mă uitam la conţinut.

Era un amestec de hârtii, material şi bijuterii care se suprapuneau, în mare parte, cu trecutul şi amintirile mele. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o bandă colorată tip brăţară, întinsă, nu ruptă în clema de plastic în locul în care Rebecca o ţinuse la mână. Era de la un festival de muzică la care am fost în primele zile ale relaţiei noastre, cu mult înainte ca Jake să fi fost în plan, nici nu-l aveam în minte. Rebecca şi cu mine am stat în camping cu prieteni care s-au îndepărtat încet de-a lungul anilor şi ne petreceam weekendul la băute şi dansuri fără să ne pese de ploaie sau frig. Eram tineri şi fără griji şi, privind înapoi acum, banda pentru încheietură mi se părea un talisman din vremuri mai bune.

Excelentă alegere, Jake.

Am recunoscut un pachet mic, maroniu şi mi s-a înceţoşat un pic privirea în timp ce l-am deschis şi am vărsat conţinutul în palma mea. Un dinte, atât de mic încât îl simţeam ca aerul pe piele. Era primul care i-a căzut lui Jake, la puţin timp după moartea Rebeccăi. În noaptea aceea, am strecurat bani sub perna lui, împreună cu un bileţel din partea Zânei Măseluţă explicându-i că ea voia ca el să păstreze dintele deoarece era deosebit. Nu îl mai văzusem de atunci până acum.

L-am pus cu atenţie la loc în plicul lui, apoi am despăturit o bucată de hârtie care s-a dovedit a fi imaginea ce o desenasem pentru el: o tentativă primitivă ce ne înfăţişă pe amândoi stând unul lângă altul, cu un mesaj în josul ei.

Chiar şi când ne certăm, tot ne iubim.

Mi-au dat lacrimile. Ne certasem de-atâtea ori de-a lungul anilor! Amândoi semănam atât de bine şi tot nu reuşeam să ne înţelegem unul pe altul. Fiecare dintre noi încerca să ajungă la celălalt şi cumva nu ne întâlneam. Dar, Doamne, era adevărat. L-am iubit în fiecare secundă. L-am iubit atât

de mult. Speram că, oriunde era acum, ştia asta.

Am cotrobăit prin celelalte lucruri. Le simţeam ca pe ceva sfânt la atingere, dar şi oculte uneori, în misterul lor. Mai erau câteva bucăţi de hârtie şi, în timp ce unele erau inteligibile – una dintre puţinele invitaţii la petrecere pe care le-a primit vreodată –, o mare parte din ce mai rămăsese acolo era de neînţeles. Printre ele se numărau tichete şi chitanţe decolorate, bileţele mâzgălite de Rebecca, toate atât de aparent lipsite de sens încât nu puteam să înţeleg de ce Jake le-a dat atâta *importanţă.* Poate că tocmai nesemnificaţia lor aparentă îl atrăgea. Erau lucruri de adulţi şi n-avea experienţa necesară să le descifreze. Dar mama lui a avut destul de mult grijă să le păstreze şi poate că dacă le analiza suficient de mult, va putea să o înţeleagă mai bine.

Apoi am dat peste o foaie de hârtie mult mai veche, sfâşiată dintr-un mic carnet legat cu inele, deteriorată la un capăt. Am despăturit-o şi am recunoscut imediat scrisul de mână al Rebeccăi. O poezie pe care o scrisese în adolescenţă, probabil, la cât de decolorată era cerneala. Am început să o citesc.

De te joci singur afară, acasă nu mai ajungi diseară
De laşi uşa întredeschisă, curând auzi o şoaptă zisă
De laşi geamul întredeschis, ciocănind îl auzi precis
De singur eşti şi trist, Omul Şoaptă te ia precis.

Am citit-o din nou, camera din faţă depărtându-se în jurul meu, apoi am examinat încă o dată scrisul pentru a fi sigur. Puteam să jur că era al Rebeccăi. O versiune mai veche decât cea cu care eram familiarizat, dar recunoşteam scrisul de mână al soţiei mele.

De *aici* ştia Jake versurile.

De la mama lui.

Rebecca o ştia de când era mai mică şi o scrisese. Am făcut socotelile în cap şi mi-am dat seama că Rebecca avea treisprezece ani când Frank Carter săvârşise crimele. Poate că era ceva ce a atras atenţia unei fetiţe de vârsta aceea.

Dar asta nu explica unde o auzise.

Am pus biletul deoparte.

Pachetul conţinea o serie de fotografii, toate atât de vechi încât sigur erau surprinse cu un aparat de fotografiat clasic. Mi-am amintit că făceam la fel când eram copil, în vacanţe, mama şi cu mine, precum Rebecca şi părinţii ei, scriind pe spatele fotografiilor data şi oferind o descriere.

2 august 1983 – la două zile.

Am întors fotografia şi am văzut o femeie aşezată pe o canapea, legănând un copil. Mama Rebeccăi. O cunoscusem pasager: o femeie plină de viaţă, cu o dorinţă de aventură moştenită de fiica sa. Aici, părea foarte obosită, dar încântată. Copilul dormea, înfăşat într-o pătură de lână galbenă. După dată, ştiam că trebuie să fie Rebecca, chiar dacă îmi venea greu să cred că ea fusese vreodată atât de mică.

21 aprilie 1987 – s-a jucat cu bastoane ca-n Winnie the Pooh.

Fotografia îl înfăţişa pe tatăl Rebeccăi, care stătea pe un pod din lemn cu şipci, cu un frunziş verde luxuriant în fundal, ţinând-o pe ea sus, cât să agite cu un băţ apa care curgea în sensul opus lor. Era cu faţa la aparat, râzând. Nu împlinise încă patru ani, dar întrevedeam deja femeia care va deveni. Chiar şi atunci, ea avea zâmbetul pe care-l vedeam cu ochii minţii atât de clar.

3 septembrie 1988 – prima zi de şcoală

Fotografia o arăta pe Rebecca fetiţă, îmbrăcată într-un pulover albastru şi o fustă gri, plisată, stând cu mândrie în faţa…

Şcolii Rose Terrace.

Am privit fotografia timp de câteva secunde.

Şcoala îmi părea cunoscută şi sigur era Rebecca în fotografie – dar una nu se pupa cu alta. Şi totuşi, nu era nimic greşit. Vedeam aceleaşi balustrade, aceiaşi paşi. Cuvântul FETE fusese sculptat în piatra neagră de deasupra uşii. O aveam în faţă pe soţia mea, copil, care stătea afară.

Prima zi de şcoală.

Rebecca locuise aici, în Featherbank.

Am rămas uluit de ce descoperisem. Cum de nu ştiusem asta? Mi-am închipuit că locuise pe coasta de sud. Mersesem în vizită acolo la părinţii ei de mai multe ori înainte să moară şi, deşi eram vag conştient că locuiseră mai departe, la nord, când era Rebecca mică, sigur îşi petrecuse ultimii ani de adolescenţă acolo. Dar poate că în locul acela viaţa ei s-a umplut de culoare, iar prietenii pe care şi i-a făcut şi poveştile ce trebuiau spuse deveniseră mai interesante pentru ea ca adult. Fiindcă dovezile erau chiar în faţa mea. Rebecca *locuise* aici în copilărie – sau cel puţin suficient de aproape pentru a merge la şcoală.

Destul de aproape ca să audă versurile cu Omul Şoaptă.

M-am gândit la cât de multă atenţie *acordase* Jake noii noastre case atunci când a văzut-o pe iPad-ul meu – cum ignorase toate celelalte rezultate de căutare după ce a vizionat fotografiile online. Nu putea fi o coincidenţă. Am frunzărit repede printre celelalte fotografii pe care le păstrase. Majoritatea erau poze din vacanţe, dar câteva locuri îmi erau cunoscute: Rebecca mâncând o îngheţată pe New Road Side. Sus pe un scrânciob în parcul local. Pedalând la o tricicletă pe trotuarul drumului principal.

Şi apoi…

Şi apoi casa noastră.

Vederea ei mi se părea la fel de nelalocul ei precum fotografia cu şcoala. Rebecca, într-un loc în care pur şi simplu nu putea fi şi nici n-ar trebui să fie. Aici, stătea pe trotuarul din faţa noii noastre case, cu un picior înapoi, pe alee. Clădirea din spate, cu unghiurile sale ciudate şi geamurile nepotrivite, părea înspăimântătoare, planând asupra fetiţei aflate suficient de departe de hotarul proprietăţii ca să primească laude pentru îndrăzneală.

Casa groazei pe plan local.

Copiii se provocau unii pe alţii să se apropie de ea.

Faceţi fotografii ţi alte lucruri.

Acesta a fost motivul pentru care casa îi sărise în ochi lui Jake când o văzuse. Pentru că o ştia de dinainte, cu mama lui stând în faţa ei.

Apoi m-am uitat mai bine la Rebecca în fotografie. Nu-i

dădeai mai mult de şapte sau opt ani şi purta o rochie albă cu albastru, în carouri, atât de scurtă încât să i se vadă o julitură pe genunchi. Trebuie să fi fost o zi răcoroasă când a fost făcută fotografia, căci îi flutura vântul părul într-o parte.

Era aceeaşi fată pe care Jake o desenase pe fereastră, alături de el în desenul lui.

Mi-am înghiţit lacrimile căci, în sfârşit, înţelegeam.

Oricât de ridicol ar părea, aproape că am început să cred că prietenul invizibil al fiului meu nu era doar fructul imaginaţiei lui. Şi am presupus că aşa stăteau lucrurile. Doar că nu vedea fantome sau spirite. Prietenul său imaginar era pur şi simplu mama care îi lipsea atât de mult, invocată drept o fetiţă de vârsta lui. Cineva care avea să se joace cu el aşa cum obişnuia ea mereu. Cineva care l-ar putea ajuta să facă faţă teribilei lumi noi în care se afla.

Am întors fotografia.

1 iunie 1991, scria pe spate. *Dăm dovadă de curaj.*

Mi-am amintit cum alerga dintr-o cameră în alta când ne-am mutat, ca şi cum ar fi căutat pe cineva şi mi se rupea inima de el. Îl dezamăgisem atât de tare. I-ar fi venit greu oricum, dar aş fi putut şi ar fi trebuit să fac mai mult pentru a-l ajuta să treacă peste asta. Trebuia să fi fost mai atent, mai prezent, mai puţin înecat în propria suferinţă. Dar nu o făcusem. Aşa că el a fost forţat să găsească mângâiere într-o amintire.

Am pus fotografia jos.

Îmi pare atât de rău, Jake.

Apoi, am căutat prin restul materialului pe care l-a păstrat să văd dacă mai găsesc ceva important. Simţeam durere când priveam fiecare obiect. Pentru că acum eram sigur că îmi pierdusem fiul pentru totdeauna şi că mai aproape de el de-atât nu voi mai fi vreodată în toată viaţa mea, oricât mai rămăsese din ea.

Am despăturit ultima bucată de hârtie pe care o păstrase şi când am văzut ce era acolo, am înmărmurit din nou. Mi-a luat o clipă să înţeleg ce vedeam în faţa ochilor şi ce înseamnă.

Şi am înşfăcat telefonul mobil în drum spre uşa de la intrare.

Cincizeci şi nouă

— Încet, zise Amanda. Ce-ai găsit?

Lucrase încontinuu toată noaptea, iar acum era aproape nouă dimineaţa şi resimţea fiecare minut care trecea. Corpul ei era epuizat de oboseală. O dureau oasele, iar gândurile smintite îi zburau aiurea. Ultimul lucru de care chiar avea nevoie cu adevărat era ca Tom Kennedy să-i îndruge vrute şi nevrute la telefon, mai ales când el părea la fel de confuz şi nearticulat ca şi ea.

— V-am spus, zise el. Un desen.

— Un desen care reprezintă un fluture.

— Da.

— Puteţi să vorbiţi mai rar, vă rog, şi să-mi explicaţi ce înseamnă asta?

— Era în Pachetul cu Lucruri Speciale al lui Jake.

— Ce anume?

— Colecţionează lucruri – şi le păstrează. Lucruri care înseamnă ceva pentru el. Această imagine era acolo. E unul din fluturii care se aflau în garaj.

— Bine.

Amanda a aruncat o privire în jurul camerei de operaţiuni ticsite. Totul îi părea la fel de haotic acum ca şi ideile din mintea ei. *Concentrează-te.* Era un desen cu un fluture. În mod clar, a însemnat ceva pentru Tom Kennedy, dar încă nu avea habar ce.

— Jake l-a desenat?

— Nu! Asta-i toată chestia. E prea elaborat. A fost făcut de un adult. Îi *desena* totuşi seara, după prima zi de şcoală. Cred că cineva i-a dat desenul să-l copieze. Cum altfel ar fi putut să-i vadă? Erau în garaj, nu?

— Garajul.

— Aşa că trebuie să-i fi văzut în altă parte. Adică aici. Cineva a desenat pentru el. Cineva care îi *văzuse.*

— Cineva care a fost în garajul tău?

— Sau în casă. Asta aţi spus, nu-i aşa – că mai mulţi oameni, printre care şi Norman Collins, ştiau de cadavru, că

se află acolo. Că bărbatul care credeţi că l-a luat pe Jake este unul dintre aceşti oameni?

Amanda păstră tăcerea pentru o clipă, cântărindu-i spusele. Da, la asta se gândeau. Şi, în timp ce descoperirea lui Kennedy nu însemna nimic, noaptea nu mai adusese alte noutăţi.

— Cine a făcut desenul? întrebă ea.

— Nu ştiu. Pare recentă imaginea, aşa că poate a fost cineva de la şcoală. Jake trebuie s-o fi adus acasă după prima zi şi de aceea a copiat-o.

Şcoala.

În zilele de după dispariţia lui Neil Spencer, au vorbit cu toţi cei care intraseră în contact cu băiatul în mod regulat, inclusiv personalul didactic. Dar nu plana nicio suspiciune asupra niciunuia dintre ei. Şi, desigur, Jake fusese la şcoală doar câteva zile. Această imagine ar fi putut veni de oriunde, presupunând că avea vreo relevanţă.

— Dar nu sunteţi sigur?

— Nu, spuse Tom. Dar mai e şi altceva. În seara aceea, Jake vorbea cu cineva care nu era acolo. El face asta, da? Are prieteni imaginari. Numai că de data asta a spus că e *băiatul din podea.* Deci, cum ar fi putut să ştie de fluturi, dacă cineva nu i-a vorbit despre asta?

— Nu ştiu.

Ea rezistă dorinţei de a sublinia că poate fi pur şi simplu o coincidenţă şi, chiar dacă nu era, nu aveau niciun motiv să-şi concentreze atenţia pe şcoală. În schimb, se axă pe ceea ce i se părea o problemă a *naibii* de pertinentă în acest moment.

— Nu te-ai gândit să menţionezi asta *înainte?*

Bărbatul de la capătul firului tăcu. Poate că îl lovise sub centură: fiul lui dispăruse, până la urmă, iar unele lucruri aveau sens doar privind retrospectiv. Poze şi prieteni imaginari. Monştri care şoptesc la ferestre. Adulţii nu şi-au ascultat întotdeauna suficient de mult copiii. Dar dacă Tom Kennedy le-ar fi spus despre asta mai devreme şi dacă ea l-ar fi ascultat, atunci lucrurile ar putea sta altfel acum. Nu ar fi aici epuizată, cu Pete în spital şi Jake Kennedy dispărut. Îi

era imposibil să-şi stăpânească tonul acuzator.

— Tom? *De ce!*

— Nu ştiam ce înseamnă, spuse el.

— Păi, poate că nu înseamnă nimic, dar… oh, pentru numele lui Dumnezeu, aşteaptă o clipă!

Pe ecranul ei apăru o alertă. Amanda deschise mesajul. Sharon Bamber, ofiţerul de legătură cu familia, ajunsese la casa lui Karen Shaw, dar nu răspundea nimeni la uşă. Amanda se încruntă şi îşi puse telefonul strâns la ureche. Acum, că nu mai vorbea cu Tom, auzea traficul pe fundal.

— Unde eşti? întrebă ea.

— Sunt în drum spre şcoală.

Hristoase! Se aplecă înainte rapid.

— Nu fă asta, te rog!

— Dar…

— Niciun dar. Nu te va ajuta cu nimic.

Închise ochii şi-şi trecu mâna peste frunte de necaz. Ce dracu' o fi în capul lui? Doar că fiul său dispăruse, aşa că totul în minte îi era neclar.

— Ascultă-mă, spuse ea. Ascultă-mă *acum.* Vreau să te întorci în casa lui Karen Shaw. Există un ofiţer – sergentul Bamber – care te aşteaptă acolo. O voi ruga să te aducă la departament. Putem discuta atunci despre desenul cu fluturele. Bine?

Nu răspunse. Şi-l putea imagina gândindu-se la asta. Răvăşit de hotărârea lui de a-l ajuta pe Jake, dar şi de autoritatea din vocea ei.

— Tom? Să nu înrăutăţim lucrurile.

— Bine.

Închise telefonul.

La naiba. Nu ştia dacă l-a crezut sau nu, dar nu prea avea ce face deocamdată. Între timp, îi răspunse lui Sharon la mesaj, dându-i instrucţiuni, apoi se lăsă pe spate în scaunul ei şi îşi masă faţa, ca să pară mai vioaie.

A primit un alt raport pe birou. Deschise din nou ochii şi găsi mai multe declaraţii inutile ale martorilor. Niciunul dintre vecini nu a văzut sau auzit nimic. Într-un fel, Francis Carter – sau David Parker, sau oricum îşi spunea – a intrat

într-o casă, a săvârşit o tentativă de omor asupra unui ofiţer cu experienţă, a răpit un copil şi a dispărut fără să atragă deloc atenţia. Noroc chior. *Literalmente.*

Dar nu avusese doar noroc, desigur. În urmă cu douăzeci de ani, el ar fi putut fi un băieţel fragil şi vulnerabil, dar era clar că, odată cu trecerea anilor, se transformase într-un bărbat tulburat şi periculos. Unul care se pricepea să treacă neobservat şi nu putea fi detectat.

Oftă.

Să vedem ce-i şi cu şcoala, atunci.

Să mai aruncăm o privire.

Şaizeci

Întoarce-te acasă la Karen Shaw.

Pentru o clipă, simţeam că aş putea-o face. Comisarul Beck era de la poliţie, până la urmă, iar instinctul meu mă ghida să fac ceea ce spunea poliţia. Şi cuvintele ei mă dureau. În afară de toate felurile în care dădusem greş, mai erau multe alte lucruri pe care nu le-am spus poliţiei şi, dacă acţionasem aşa la momentul respectiv pentru a-l proteja pe Jake, decizia mea nu schimba cu nimic faptul că aş fi putut preveni această situaţie.

Ceea ce însemna că lipsea din cauza mea.

N-aş putea s-o învinovăţesc pe Beck că nu m-a luat în serios, dar nu văzuse ce desenase Jake. Cineva îi făcuse acel desen ca el să-l copieze şi asta se întâmplase recent.

Şi de ce-l păstrase Jake?

Ce avea atât de *deosebit?*

Mi-am amintit ce se întâmplase după acea primă zi de şcoală. Cearta pe care am avut-o. Cuvintele pe care le citise pe ecranul computerului meu. Distanţa dintre noi. Îmi venea în minte o singură explicaţie a motivului pentru care acel desen ajunsese în Pachetul său cu Lucruri Speciale, şi anume că Jake decise să o păstreze pentru că cineva fusese amabil cu el şi-i oferise sprijinul pe care nu-l primise de la mine.

Şi acest gând a fost cel care a hotărât lucrurile.

Am ajuns la şcoală la timp. Uşile erau încă deschise şi câţiva părinţi şi copii mişunau la locul de joacă. Mă gândeam să merg la biroul directoarei – şi aş fi făcut-o în caz de nevoie –, dar biroul ei avea o intrare de siguranţă care îl separa de restul şcolii. Aici, aş putea intra direct dacă trebuia.

Am intrat alergând pe poartă, cu inima bătând să-mi sară din piept, chiar pe lângă Karen, care tocmai pleca.

— Tom!

— Un minut.

Doamna Shelley stătea lângă uşa deschisă, iar ultimul copil a intrat în clasă, trecând pe lângă ea. S-a alarmat când m-a văzut. Mi-am închipuit că arăt la fel de surescitat cum mă simţeam.

— Domnule Kennedy!

— Cine a desenat asta?

Am desfăcut foaia de hârtie şi i-am arătat imaginea fluturelui.

— Cine a desenat-o?

— Eu nu!

— Jake a dispărut, am spus. Înţelegeţi? Cineva mi-a răpit fiul. Jake a venit acasă cu această imagine după prima zi de şcoală. Trebuie să ştiu cine a desenat-o.

Ea clătină din cap. O copleşisem cu prea multe informaţii, iar ea era incapabilă să le proceseze şi mi-am învins dorinţa de a o apuca de umeri, de a o zgâlţâi, ca să o fac să *înţeleagă* cât de important era acest lucru. Karen stătea lângă mine, mi-am dat seama, sprijinindu-şi uşor mâna de braţul meu.

— Tom. Încearcă să te calmezi.

— Sunt calm. Nu mi-am luat privirea de la doamna Shelley cât pipăiam cu degetele imaginea fluturelui. Cine i-a desenat asta lui Jake? Un alt copil? Un profesor? Dumneata?

— Nu ştiu!

Era agitată. O speriam.

— Nu sunt sigură. Se poate să fi fost George.

Am strâns hârtia şi mai tare.

— George?

— Este unul dintre asistenţii noştri. Dar…

— E aici acum?

— Ar trebui să fie.

Ea aruncă o privire înapoi şi atât mi-a trebuit să trec pe lângă ea pe coridor, dincolo.

— Domnule Kennedy!

— Tom!

Le-am ignorat pe amândouă, aruncând o privire spre vestiar, în lateral, unde copiii din clasa lui Jake îşi agăţau

lucrurile – unde ar fi trebuit să fie *şi Jake* – şi apoi am luat-o la fugă făcând colţul înainte şi intrând în holul principal, plin de copii ce încercau din toate părţile să intre în sălile de clasă. M-am aşezat între ei, apoi m-am oprit în mijloc, holul învârtindu-se în jurul meu în timp ce-l măsuram cu privirea, fără să ştiu în ce sală de clasă trebuia să fie Jake şi unde ar putea fi *George.* Dădusem de belea, ştiam asta în adâncul meu, dar nu conta pentru că, dacă nu-l găseam pe Jake, viaţa mea s-ar fi sfârşit oricum, iar dacă George era aici, atunci nu-i putea face rău.

Adam.

L-am recunoscut pe fiul lui Karen punând sticla de apă într-un cărucior în celălalt capăt al holului, apoi intrând pe o uşă. Am fugit înspre el, observând unul dintre recepţionişti şi un bărbat mai în vârstă, îngrijitorul, îndreptându-se pe un coridor îndepărtat spre hol. Doamna Shelley trebuie să fi sunat înainte. Am intuit că un intrus în şcoală ar justifica o asemenea acţiune.

— *Domnule Kennedy!* strigă recepţionistul.

Dar am ajuns în sala de clasă înaintea lor şi am intrat repede, cu grijă să nu dau buzna peste copiii din faţa mea. Încăperea era o explozie cacofonică de culoare, cu pereţii zugrăviţi în galben şi împodobiţi cu ceea ce păreau a fi sute de foi laminate: orare; desene cu fructe şi numere; mici personaje din desene animate care îndeplinesc sarcini, cu meseriile scrise lângă ele. M-am uitat după un adult peste mulţimea de mese şi scaune minuscule. O femeie mai în vârstă stătea în celălalt capăt al camerei, privindu-mă încurcată, ataşând un registru de un clipboard; era singurul adult pe care îl vedeam.

Şi atunci am simţit o mână pe braţ.

M-am întors şi l-am văzut pe bătrânul îngrijitor stând lângă mine, cu o expresie fermă pe chip.

— Nu ai ce căuta aici.

— În regulă.

Mi-am stăpânit pornirea de a-i lua mâna de pe mine. N-avea rost – oricine o fi fost George, nu era aici. Dar frustrarea la gândul ăsta m-a făcut să-i înlătur mâna de pe

mine.
— În regulă.
Pe hol, îngrijitorul închise uşor uşa sălii de clasă. Doamna Shelley venea spre mine, cu telefonul în mână. M-am întrebat dacă îl folosise deja pentru a chema poliţia. Dacă da, poate că începeau să mă ia în serios acum.
— Domnule Kennedy!
— Ştiu. Nu ar trebui să fiu aici.
— Aţi intrat fără permisiune aici.
— Puneţi-mă pe galben.
A început să spună ceva, dar s-a oprit. Părea foarte îngrijorată.
— Spuneţi că Jake lipseşte?
— Da, am zis eu. Cineva l-a luat aseară.
— Îmi pare rău. Nu pot să-mi imaginez ce… în mod evident, înţeleg de ce sunteţi supărat.
Nu eram sigur de asta. Mă străbătea panica precum un fir de curent.
— Trebuie să-l găsesc pe George, am spus.
— Nu este aici.
Recepţionista. Stătea cu braţele încrucişate şi părea mult mai neîngăduitoare decât doamna Shelley.
— Unde este? am întrebat.
— Ei bine, îmi *închipui* că acasă. A sunat să spună că-i bolnav în urmă cu puţin timp.
Am devenit mai alarmat, căci nu putea fi o coincidenţă. Şi însemna că era cu Jake *chiar acum.*
— Unde locuieşte?
— Nu pot da detalii despre personalul instituţiei.
M-am gândit să trec pe lângă ea şi să intru în biroul principal. Îngrijitorul stătea acolo, blocând drumul, dar era un bărbat de şaizeci de ani şi ieşeam învingător dintr-o bătaie cu el, la o adică. Aş fi răspuns poliţiei şi acuzaţiilor în cazul ăsta şi ar merita dacă aş avea suficient timp în birou să cercetez dulapurile şi să găsesc informaţiile dorite. Dar nu mi-ar fi deloc de folos dacă nu puteam să ajung acolo. Şi nici nu-l mai puteam ajuta pe Jake dacă mă arestau.
— Veţi da poliţiei informaţiile? am întrebat.

— Desigur.

M-am întors şi am traversat holul, înapoi pe unde am venit. M-au urmat, asigurându-se că am plecat. Odată ajuns afară, au închis şi încuiat uşa în spatele meu. Locul de joacă era aproape gol acum, iar Karen mă aştepta lângă poartă, cu o privire neliniştită pe chip.

— Mulţumesc, la naiba, spuse ea. Ştii că ai fi putut fi arestat pentru asta?

— Trebuie să-l găsesc.

— Pe George ăsta? Cine e?

— Asistentul de învăţător la clasă. A desenat ceva de copiat pentru Jake – un fluture. Unul dintre cei pe care l-au găsit lângă cadavrul din garaj.

Karen părea sceptică. Şi auzindu-mă spunând-o din nou cu voce tare, nu o învinovăţeam. Dar la fel ca în cazul lui Beck, era imposibil să îi facem pe ceilalţi să înţeleagă despre ce-i vorba. Persoana care-l luase pe Jake ştia despre rămăşiţele umane din garaj, aşa că fluturii şi băiatul din podea îi erau şi ei cunoscuţi. Fiul meu nu era medium. Era singur şi vulnerabil şi aflase de lucrurile astea de la cineva. De la cineva care intrase în contact cu el.

Cineva în contact cu el chiar acum.

— Poliţia? întrebă Karen.

— Nici ei nu mă cred.

Oftă.

— Ştiu, am spus. Dar am *dreptate,* Karen. Şi trebuie să-l găsesc pe Jake. Nu pot suporta gândul că ar fi rănit. Că nu e cu mine. Toate astea sunt din vina mea. Trebuie să-l găsesc.

A tăcut o clipă, gândindu-se la asta. Apoi oftă din nou.

— George Saunders, spuse ea. Este singurul George de pe site-ul şcolii. Am obţinut adresa lui în timp ce erai înăuntru.

— Hristoase!

— Ţi-am spus, zise ea. Mă pricep să aflu lucruri.

Şaizeci şi unu

— Nu cred că ar trebui să desenezi asta.

Se simţea emoţia fetiţei în glas. Făcea paşi înainte şi înapoi în micul dormitor al mansardei. Din când în când, se oprea şi se uita în jos la ce desena el. Înainte de asta, ea nu mai zisese nimic, dar atunci desenase aşa cum trebuia casa şi grădina ei dichisită, copiind scena complicată pe care George o desenase pentru el. Înainte să renunţe şi să înceapă să deseneze o scenă de luptă în loc de ce trebuia.

Trasa cercuri rotunde, unele după altele.

Câmpuri de forţă. Sau portaluri. Nu se putea hotărî şi nici nu prea conta. Ceva care să-l protejeze sau unde să evadeze: una din două. Orice l-ar face să se simtă în siguranţă sau l-ar scăpa de aici, de George, de prezenţa îngrozitoare care îi dădea palpitaţii la gândul că se afla în josul scărilor. Nu era sigur că George chiar încuiase uşa când plecase mai devreme şi a crezut că fetiţa dorea ca el să se strecoare jos şi să încerce yala. În niciun caz. Chiar de avea calea liberă către uşa de la intrare, nu era…

— Te rog, opreşte-te, Jake.

Şi a făcut-o. Mâna îi tremura atât de tare că abia putea ţine pixul. Îl apăsa atât de puternic, încât portalul desenat începea să se rupă o dată cu hârtia.

— Am făcut cât de bine am putut, spuse el. N-o pot face.

George îi oferise patru coli pe care să lucreze, iar el încercase deja să reproducă imaginea casei şi a grădinii. Dar era prea complicat. O parte din el bănuia că George făcuse asta în mod deliberat, că era un test, la fel ca micul dejun dezgustător. În legătură cu testele de la şcoală, se putea spune că profesorii *voiau* să te treacă, dar el nu credea că George dorea asta. Când doamna Shelley l-a pus pe culoarea galbenă încă din prima zi, Jake a crezut că probabil a făcut-o din greşeală. Dar când venea vorba de George, simţea că ar fi căutat orice scuză să-l penalizeze.

Încercase, totuşi. Făcuse tot posibilul. Şi mai rămăsese o foaie, aşa că desenă o luptă. E bine să fii creativ, nu-i aşa?

Lui tati i-au plăcut întotdeauna desenele lui.

Dar nu voia să se gândească acum la tati. Începu să deseneze din nou. În cerc. Şi poate fetiţa avea dreptate, dar acum nu se mai putea opri. Atât putea face să-şi mai stăpânească panica, chiar dacă mâna lui părea să-i fi scăpat cu totul de sub control, aşa că poate *intrase* în panică până la urmă.

Se deschise uşa în josul scărilor.

Tot în cerc.

Se auzeau urme de paşi urcând la etaj.

Şi atunci scăpă atât de multă cerneală pe foaie, că se rupse hârtia. Imaginea se sparse.

Eşti în siguranţă acum, gândi Jake.

Şi apoi George intră în cameră.

Zâmbea, dar totul era straniu. Jake se simţea de parcă George ar fi îmbrăcat un costum de părinte, doar că nu i se potrivea şi îl deranja, iar ceea ce voia cu adevărat să facă era să scape de el cât mai repede. Jake nu voia să vadă ce era dedesubtul hainelor. Se ridică şi inima îi tremura la fel de tare ca trupul.

— Şi acum, zise George venind spre el, să vedem cum te-ai descurcat!

Se opri aproape de el. Putea vedea poza.

Zâmbetul îi dispăru.

— Ce dracu' e asta?

Jake clipi la auzul înjurăturii, dându-şi seama că avea lacrimi în ochi. Începuse să plângă fără să-şi dea seama, iar dorinţa de a se lăsa în voia lor – să cedeze şi să suspine – era irezistibilă. Numai că privirea de pe chipul lui George l-a oprit. George nu şi-ar dori emoţii adevărate. Dacă Jake ceda, George ar aştepta pur şi simplu până când termina, apoi i-ar da motive să plângă cu adevărat.

— Nu asta ţi-am spus să desenezi.

— Arată-le pe celelalte, spuse repede fetiţa.

Jake îşi frecă ochii şi apoi îi arătă desenele pe care trebuia să le facă. *Vreau la tati.* Cuvintele îi stăteau pe buze, aşteptând să fie rostite.

— Am făcut tot posibilul, zise el. N-am reuşit.

George privi în jos, examinând imaginile absent. Camera se cufundă în tăcere timp de câteva secunde, ameninţarea plutind în aer.

— Nu sunt suficient de bune.

Replica l-a zguduit pe Jake, deşi nu se aştepta. Ştia că nu se pricepe la desenat, dar tati spunea întotdeauna că îi plac desenele lui, indiferent cum ieşeau, pentru că…

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

— Nu, Jake. E evident că *nu.* Pentru că te-ai dat bătut, nu-i aşa? Aveai o altă foaie pe care să exersezi şi ai decis să faci… *asta* în loc.

George îşi flutură mâna dispreţuitor la scena bătăliei.

— Lucrurile din casa asta costă bani. Nu le irosim.

— Cere-ţi scuze, îl îndemnă fetiţa.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu ajung scuzele, Jake. Chiar deloc.

George îl privea pătrunzător. Părea că se sforţa să nu-şi piardă cumpătul, căci mâinile îi tremurau. Şi Jake ştia că desenul era doar o scuză. În adâncul lui, George *voia* să-şi verse mânia asupra lui. Mâinile îi tremurau pentru că încerca să decidă dacă acest desen provocase destule daune ca el să acţioneze.

Se hotărî.

— Trebuie să fii pedepsit pentru ce-ai făcut.

George rămase nemişcat. Îşi părăsea costumul. Jake putea vedea toată bunătatea şi bunăvoinţa dispărând, de parcă s-ar fi prefăcut dintotdeauna şi erau lucruri la fel de uşor de lepădat ca dezbrăcarea unui tricou. Se afla în faţa unui monstru. Şi era singur aici cu el. Şi urma să-i facă rău.

Jake se retrase până când gambele îi ajunseră la pătuţ.

— Vreau la tăticul meu.

— Ce?

— Tati! Vreau la tati!

George se apropia, iar Jake sări la sunetul unei alarme undeva, jos, în casă şi George se opri. Întoarse capul foarte uşor înspre scară. Restul corpului rămase înclinat spre Jake.

Nu e o alarmă, realiză Jake.

Cineva suna la soneria uşii.

Şaizeci şi doi

La primul etaj, întunecat de furie, Francis o zbughi în dormitor şi trase pe el un halat alb. La urma urmei, se presupunea că e bolnav. De asemenea, se strădui să îşi păstreze calmul suficient cât să mascheze furia pe care o simţea. Cu toate acestea, era bine s-o ţină la suprafaţă. Accesibilă. I-ar putea fi de folos.

Naiba s-o ia de sonerie!

Încă suna. Se îndreptă spre parter. Se gândi că nu putea fi poliţia. Dacă ceva i-ar fi adus vreodată la uşa lui, sosirea lor s-ar fi lăsat cu mult mai puţină curtoazie. Privi prin vizorul de la uşa din faţă, în timp ce soneria îi răsuna tare şi neîncetat în urechi. Prin sticlă, vedea ca un peşte treptele şi grădina şi dădu cu ochii de Tom Kennedy sprijinit de sonerie, cu o privire hotărâtă şi sălbatică pe faţă. Francis se trase uşor înapoi. Cum dracu' îl găsise Kennedy? Ce l-ar fi putut aduce aici, fără poliţie?

Şi de ce şi-ar mai dori fiul înapoi?

Francis se dădu înapoi din uşă. Nu era nevoie să-i răspundă – cu siguranţă Kennedy va dispărea curând. Era o nebunie să-şi închipuie că bărbatul ar mai putea zăbovi mult pe-acolo.

Şi totuşi, soneria suna în continuare.

Lui Francis îi veni din nou în minte privirea de pe chipul bărbatului şi se întrebă dacă Kennedy nu cumva era nebun. Dacă aşa ajungea un bărbat după pierderea unui copil, chiar şi unul teribil de neîngrijit, ca Jake.

Sau, dacă, poate, el a fost cel care a judecat greşit lucrurile.

Îşi rezemă fruntea de uşă, la câţiva centimetri de bărbatul de-afară, simţind prezenţa lui Kennedy ca pe o furnicătură pe creier. Să fi fost Jake iubit, până la urmă? Să-i fi păsat tatălui său atât de mult de el încât răpirea îl dusese în astfel de extreme? Ideea îi transmise lui Francis un mare sentiment de pierdere şi neajutorate. Nu era *drept* dacă aşa ar sta lucrurile. Nimic din toate astea nu era

drept. Băieţii nu însemnau atât de mult pentru nimeni. El o ştia în adâncului sufletului, dar acum era sigur. Nu însemnau nimic. Nu meritau nimic altceva decât…

Continua să se audă soneria.

— În *regulă!* strigă el cu voce tare.

Kennedy trebuie să-l fi auzit, dar nu renunţă. Francis intră repede în bucătărie, alese un cuţit mic şi ascuţit din uscătorul de vase şi îl vârî în buzunarul halatului. În cele din urmă, soneria se opri. Francis încercă să scape de senzaţia de înfrângere din interiorul lui şi îi reveni furia, pe care o ascundea de pe chip.

Scapă de el.

Ocupă-te de băiat.

Apoi afişă cel mai bun chip cu putinţă şi se întoarse spre uşă.

Şaizeci şi trei

— În *regulă!*

Am rămas atât de surprins când am auzit vocea din dosul uşii, încât am uitat să-mi iau degetul de pe sonerie.

Renunţasem să aştept să răspundă cineva. Ajunsesem într-un punct în care nu prea mai aveam nicăieri unde să mă duc şi nimic altceva de făcut. Nici nu eram sigur de cât timp mă aflam acolo. Eram pornit să sun la uşă, de parcă aşa, prin sunetul soneriei, îl puteam salva cumva pe Jake.

Am făcut un pas înapoi, apoi m-am întors şi m-am uitat la Karen. Ea aştepta în maşină, mă privea neliniştită, ţinând telefonul la ureche. A insistat să sune la poliţie, aşa că am lăsat-o să-i ofere informaţii comisarului Beck. Acum se uita la mine clătinând din cap.

M-am întors spre uşă, fără să ştiu ce avea să se întâmple în continuare. Eram cu adrenalina la maximum de când analizasem Pachetul cu Lucruri Speciale al lui Jake, iar acum, că ajunsesem aici, habar nu aveam ce naiba să-i spun lui George Saunders sau ce aveam de gând să fac.

O cheie în yală.

Mi-a revenit amintirea tatălui meu, de aseară. Rănile care i-au fost provocate. Era un om în formă, capabil şi totuşi cel care îl atacase îl pusese la pământ cu uşurinţă. Fusese neînarmat şi poate luat prin surprindere, dar chiar şi aşa. Cu ce puteam fi de folos?

Nu cântărisem lucrurile destul de bine.

Uşa se deschise.

M-am aşteptat să fie şi un lanţ la uşă, să-l văd pe Saunders doar pe jumătate, cu o privire vinovată pe chip. Dar el deschisese uşa larg şi încrezător, iar eu am rămas surprins la vederea lui. Părea un om obişnuit în toate privinţele şi, deşi bănuiam că are vreo douăzeci de ani, părea mult mai tânăr. Îţi dădea un sentiment delicat, copilăresc. Nu credeam să fi văzut vreodată pe cineva care să pară atât de inofensiv.

— George Saunders? am întrebat.

El încuviinţă din cap somnoros, apoi îşi trase halatul alb pe care îl purta strâns în jurul lui. Părul negru îi era ciufulit şi neîngrijit, iar expresia de pe faţa lui sugera că tocmai se trezise şi părea amărât şi uşor iritat.

— Lucrezi la şcoala Rose Terrace, nu-i aşa?

Se uită la mine pieziş.

— Da. Aşa e.

— Fiul meu merge acolo. E posibil să-ţi fie elev.

— Oh! Ei bine, nu, nu predau. Sunt doar asistent.

— Clasa a treia. Jake Kennedy.

— Corect. Da, cred că este la mine în clasă. Dar ceea ce am vrut să spun este că trebuie să vorbiţi cu învăţătoarea.

Se încruntă, mai mult chior de somn decât suspicios, de parcă gândul abia îi venise în minte.

— Şi asta la *şcoala.* Chiar, cum aţi făcut rost de adresa mea?

M-am uitat la el. Era palid la faţă şi tremura uşor, în ciuda căldurii dimineţii. Chiar părea *bolnav.* Şi da, uşor deranjat de prezenţa mea, dar nu de faptul că eram eu, în special.

Pur şi simplu, se simţea nelalocul lui că un părinte îi apăruse la uşă.

— Nu-i vorba de activitatea sa şcolară, am spus.

— Despre ce este vorba atunci?

— Jake a dispărut.

Saunders clătină din cap, fără să înţeleagă.

— Cineva *l-a răpit,* am spus. La fel ca pe Neil Spencer.

— Dumnezeule!

Părea cu adevărat îngrozit de idee.

— Îmi pare tare rău. Când s-a întâmplat?…

— Noaptea trecută.

— O, Doamne, spuse el din nou, apoi închise ochii şi îşi trecu mâna peste frunte. Este îngrozitor. Îngrozitor. N-am prea avut de-a face cu Jake, dar pare un copil tare simpatic.

El e, mi-am zis. Dar am remarcat şi utilizarea prezentului de către Saunders şi am început să mă îndoiesc şi mai mult de mine. Dovada care m-a condus aici era subţire ca hârtia şi, în carne şi oase, Saunders părea un om care n-ar fi făcut rău nici unei muşte. Şi nici n-ar fi *putut.* Şi se arătă cu

adevărat surprins de vestea că Jake fusese răpit – supărat chiar.

I-am arătat imaginea cu fluturele.

— Ai desenat tu asta pentru el?

Saunders se holbă la ea.

— Nu. Nu am mai văzut-o până acum.

— Nu ai desenat-o tu?

— Nu.

Făcu un pas înapoi. Ţineam foaia de hârtie în sus, mâna îmi tremura, iar el răspunse exact aşa cum ar face-o oricine confruntat cu un bărbat ca mine, în pragul uşii.

— Şi cum rămâne cu băiatul din podea? am întrebat.

— Ce?

— Băiatul din podea.

Se holbă la mine, cu groază, de data asta. Era genul de oroare care venea din înţelegerea treptată a faptului că e acuzat de ceva şi, dacă se prefăcea, era un actor fenomenal.

E o greşeală, mi-am spus.

Dar chiar şi aşa.

— Jake! am strigat pe lângă el.

— Ce faci?

M-am sprijinit de rama uşii, aproape să dau piept în piept cu Saunders şi am strigat din nou.

— Jake!

Niciun răspuns.

După câteva secunde de tăcere, Saunders înghiţi în sec. Zgomotul produs se auzi suficient de tare cât să-l percep şi eu.

— Domnule… Kennedy?

— Da.

— Înţeleg că sunteţi supărat. Înţeleg *cu adevărat.* Dar mă speriaţi. Nu ştiu ce se întâmplă, dar cred că ar trebui să plecaţi acum.

M-am uitat la el. I se vedea frica în ochi şi o simţeam şi eu. Întregul corp îi tresărea ca îngheţat. Era genul de om timid pe care îl doborai doar ridicând vocea şi se părea că ajunsesem la jumătatea drumului.

Saunders spunea adevărul.

Jake nu era aici şi eu...

Şi eu...

Am scuturat din cap, făcând un pas înapoi.

Eram pierdut. Complet pierdut. A fost o greşeală să vin aici. Trebuia să fac ceea ce mi se spusese şi să mă întorc acasă la Karen înainte să mai fac rău. Înainte să stric treaba mai mult decât reuşisem deja.

— Îmi pare rău, am spus.

— Domnule Kennedy...

— Îmi pare rău. Plec acum.

Şaizeci şi patru

Aşteptaţi aici.

Ce-i mai rămânea de făcut? Nimic.

Jake stătea în pat, cu mâinile încleştate de margini. Când George plecase, încuiase uşa din josul scărilor. Soneria încă răsuna atunci. Sunetul continuase încă un minut înainte de a se opri şi astfel Jake presupuse că George trebuia să fi răspuns şi probabil că vorbea cu cel care se afla la uşă. Altfel, cu siguranţă s-ar fi întors aici. Făcând ceea ce plănuise să facă înainte să fie vizitat de oricine era jos.

Poate nu, dacă sunt băiat cuminte, se gândi el.

Poate că dacă îl aştepta aici, George îl va simpatiza din nou.

— Ştii că nu este adevărat, Jake.

Întoarse capul. Fetiţa era aşezată pe pat, lângă el şi avea din nou o faţă serioasă. Dar era altfel acum. Arăta speriată, dar şi plină de hotărâre netulburată.

— E un om rău, spuse ea, şi vrea să te rănească. Şi o să-ţi facă rău dacă îl laşi.

Jake mai să izbucnească în plâns.

— Şi cum să-l opresc *eu?*

Zâmbi uşor, de parcă amândoi ştiau răspunsul la această întrebare. *Nu, nu, NU.* Jake privi spre colţul camerei, la coridorul scurt care ducea spre scări. Nu putea să coboare acolo. Nu putea înfrunta ceea ce l-ar putea aştepta la capăt.

— Nu pot face asta!

— Şi dacă-i tati la uşă?

Jake se gândise şi el la asta, deşi abia îndrăznise. Poate că tati *voia* să-l găsească până la urmă şi că, într-un fel, o făcuse şi se afla jos acum.

Nu-şi făcea atâtea speranţe.

— Tati ar veni să mă ia.

— Numai dacă ştie că eşti aici. S-ar putea să nu fie sigur. Poate că-i cazul să vă întâlniţi la jumătatea drumului.

Jake scutură din cap. Era prea mult pentru el.

— Nu pot să mă duc acolo jos.

Fetiţa tăcu o clipă.

— Povesteşte-mi coşmarul, spuse ea liniştită.

Jake închise ochii.

— Este vorba despre clipa în care ai găsit-o pe mami, nu-i aşa?

— Da.

— Şi n-ai mai spus *nimănui* despre asta, nici măcar lui tati. Pentru că te sperie tare. Dar îmi poţi spune mie acum.

— Nu pot.

— Ba poţi, şopti ea. Te ajut eu. Intri în camera din faţă şi casa pare goală. Tati nu este acolo, nu-i aşa? El e încă afară. Deci treci prin camera din faţă.

— Nu, spuse Jake.

— Afară e soare.

Închise ochii strâns, dar nu-l ajuta cu nimic. Îşi amintea raza de lumină naturală pătrunzând prin vechea lor fereastră din spate.

— Mergi atât de încet, pentru că simţi că ceva nu e în regulă. Ceva lipseşte. Cumva, ştii deja asta.

Acum putea vedea uşa din spate, peretele, balustrada. Toate dezvăluite în etape.

Şi apoi…

— Şi atunci o vezi, spuse fetiţa. Nu-i aşa?

Ăsta nu era un coşmar, aşa că nu avea cum să se trezească şi să oprească apariţia imaginii. Da, a văzut-o pe mami. Stătea întinsă în josul scărilor, cu capul înclinat într-o parte şi cu obrazul lipit de covor. Faţa ei era palidă, chiar uşor albăstruie, iar ochii, închişi. Făcuse un atac de cord, i-a spus tati după aceea, dar nu avea sens, deoarece asta păţeau persoanele în vârstă. Dar tati a spus că uneori li se întâmplă şi celor mai tineri, dacă inimile lor sunt prea… şi atunci se puse jos şi începu să plângă. Plângeau amândoi.

Dar asta a fost mai încolo. În acel moment, doar stătea acolo, înţelegând ceea ce vedea într-un mod în care mintea lui nu putea percepe, deoarece sentimentele erau prea puternice.

— Am văzut-o, spuse el.

— Şi?

— Şi era mami.

Doar mami. Nu un monstru. Monstruos era cum îl făcuse să se simtă şi ce însemna evenimentul. În acel moment, părea că o parte din *el* era acolo şi că nu va avea niciodată cuvinte să descrie lumea emoţiilor care explodau în el, la fel de tare ca Big Bang-ul la crearea Universului.

Dar fusese doar mami. Nu trebuia să se sperie de ea.

— Trebuie să coborâm acum.

Fetiţa şi-a pus mâna pe umărul lui.

— N-ai de ce să te sperii.

Jake deschise ochii şi se uită la ea. Era încă acolo şi, într-un fel, mai adevărată ca niciodată şi nu credea că văzuse vreodată pe cineva care să-l iubească atât de mult.

— Vii cu mine? întrebă el.

Ea zâmbi.

— Bineînţeles că vin. *Întotdeauna,* băiatul meu minunat.

Apoi se ridică, se întinse şi-l luă de mână, ajutându-l să se ridice în picioare.

— Şi cum suntem noi? întrebă ea.

Şaizeci şi cinci

— Îmi pare rău. Plec acum.

Nici nu eram sigur cui îi ceream scuze. Lui Saunders, am presupus, că ajunsesem la uşa lui şi-l acuzasem, înspăimântându-l, fără nicio dovadă reală. Dar şi scuzele au mers mai departe de-atât. I le adresam lui Jake. Rebeccăi. Mie însumi. Într-un fel sau altul, dezamăgisem pe toată lumea.

M-am uitat înapoi spre Karen. Încă ţinea telefonul la ureche, dar clătina din cap spre mine din nou.

— Uite, spuse Saunders prudent. E în regulă. Cum spuneam, ştiu că sunteţi supărat. Şi nu-mi pot imagina prin ce treceţi acum. Dar…

— Ştiu, am spus.

— Voi vorbi cu poliţia dacă e *nevoie.* Şi sper să-l găsiţi. Pe fiul dumneavoastră. Sper să fie totul o mare încurcătură.

— Mulţumesc.

Am încuviinţat din cap şi, chiar când voiam să mă întorc la maşină, am auzit un zgomot venind de undeva din casă, în spatele meu. M-am oprit. Apoi m-am întors spre Saunders. Era un sunet îndepărtat şi cineva striga, dar atât de nedesluşit încât abia se auzea.

Saunders îl auzise şi el. Expresia de pe chipul lui se schimbase în timp ce eram cu spatele la el şi nu mai părea atât de bolnav şi nici moale sau inofensiv. Era ca şi cum umanitatea din el nu fusese decât o mască şi acum se debarasase de ea, iar eu mă confruntam cu ceva complet străin.

Închise uşa repede.

— Jake!

Am apucat să păşesc pragul şi să opresc uşa cu piciorul. Fu trântită agonizant pe părţile laterale ale genunchiului meu, dar am ignorat durerea şi am blocat uşa, punând o mână pe toc, împingând apoi cu spatele şi opintindu-mă cât de tare puteam. Saunders mormăia de cealaltă parte, opunându-mi-se. Dar eram mai voinic decât el şi zvâcnirea

bruscă a adrenalinei se adăuga la greutatea mea. Jake era undeva în casa asta şi, dacă nu ajungeam la el, Saunders avea să-l omoare. Nu putea scăpa de asta. N-ar încerca. Dar dacă reuşea să mă ţină afară, tot ar putea să-l rănească pe fiul meu.

— Jake!

Deodată, rezistenţa dispăru.

Saunders trebuie să se fi îndepărtat. Uşa se deschise, iar eu m-am năpustit în camera din faţă şi am sărit la el, mai să mă prăbuşesc. M-a lovit fără vlagă într-o parte, în timp ce m-am ciocnit de el, iar apoi s-a rostogolit spre mine şi am căzut amândoi, eu, deasupra lui, el, cu capul într-o parte de podeaua de lemn, eu, cu antebraţul drept peste maxilarul lui. Mâna mea stângă îi imobiliză braţul drept de podea la nivelul cotului. Se zvârcolea cu tot trupul, se lupta cu mine să scape, dar eram mai greu decât el şi eram sigur că îl pot ţine.

Dar se năpusti din nou împotriva mea şi i-am simţit mâna în partea în care mă lovise atât de ineficient şi mă durea. Nu era o durere copleşitoare în sine, dar îmi făcea rău şi mă simţeam îngrozitor. O durere adâncă, interioară, nedreaptă. Am aruncat o privire în jos şi am văzut cum îşi apăsa pumnul în mine, sângele pătând apoi halatul alb pe care îl purta.

Ţinea cuţitul undeva înăuntrul meu, iar când s-a prăbuşit pe mine, urlând de furie, am ţipat din toţi rărunchii.

Jake!

Nu eram sigur dacă îl strigasem sau totul a fost în mintea mea. Saunders se apropia cu dinţii de faţa mea, scuipând şi încercând să mă muşte. Încercam să-l ţin la distanţă în timp ce vederea mi se înceţoşa la margini. Şi apoi, când s-a ridicat din nou, zvârcolindu-se, lama cuţitului s-a mişcat în mine, iar vederea mi s-a înceţoşat de tot. Dacă îl lăsam să se ridice, m-ar ucide acum şi apoi l-ar omorî şi pe Jake, aşa că l-am ţintuit şi mai tare la podea şi a învârtit iar cuţitul în rană, iar privirea înceţoşată mi s-a transformat în lumină albă care îmi umplea treptat vederea. Dar nu-l puteam lăsa să se ridice. Îl ţineam jos şi-l lăsam să mă omoare.

Jake!

Auzeam un ciocănit şi strigăte de undeva de deasupra mea. Puteam distinge cuvintele acum. Fiul meu era acolo şi mă chema.

Jake.

Ceaţa dispăruse, iar lumina mă copleşea.

Îmi pare rău.

Şaizeci şi şase

Adrenalina te trezea cum nimic altceva n-o făcea.

Francis Carter, îşi zise Amanda.

Sau David Parker, sau cum îşi mai spunea.

În departament, anchetase angajaţii şcolii, căutând un bărbat spre 30 de ani. Lucrau patru bărbaţi acolo, inclusiv îngrijitorul şi doar unul dintre ei se potrivea ca vârstă, aproximativ. George Saunders avea douăzeci şi patru de ani, în timp ce Francis Carter trebuia să fi făcut douăzeci şi şapte de-acum, dar când venea vorba de a dobândi o identitate falsă, era suficientă o vârstă similară.

Saunders a fost interogat după ce Neil Spencer dispăruse, iar răspunsurile primite n-au dat niciun motiv de îngrijorare. Citise transcrierea. Saunders se dovedise cult şi convingător. Nu a avut niciun alibi pentru perioada exactă a răpirii, dar nu era ceva atât de surprinzător. Nu avea cazier. Nu emisese niciun semn de avertizare. Nimic de urmărit.

Cu excepţia faptului că o nouă căutare a dezvăluit acum că adevăratul George Saunders murise acum trei ani.

În timp ce intră cu maşina pe stradă, Amanda simţi că situaţia devine periculoasă. Parcase în vârful dealului, lângă o proprietate care părea a fi abandonată, un pic mai în jos de casa vizată, maşina sa fiind urmată de o furgonetă care trase în spatele ei şi de alte două maşini care se apropiau din direcţia opusă şi care opriră la o distanţă mică în josul dealului. Toate rămăseseră ascunse, astfel încât, dacă Saunders privea pe fereastra lui chiar acum, nu vedea nimic. Asta era important. Ultimul lucru care le mai lipsea era ca el să se baricadeze înăuntru, iar ei să aibă de-a face cu o situaţie care implica ostatici.

Nu că s-ar ajunge la asta, se gândi ea. Dacă ar fi încolţit, Saunders pur şi simplu l-ar ucide pe Jake Kennedy.

Telefonul ei vibrase toată ziua. Se uită acum la el. Patru apeluri ratate. Primele trei proveneau de la un număr necunoscut. Al patrulea era de la spital. Ceea ce însemna că aveau noutăţi despre Pete.

Se mai linişti puţin. Îşi aminti cât de hotărâtă fusese aseară – că nu-l va pierde pe Pete, că-l va găsi pe Jake Kennedy. Ce prostie, să gândească aşa! Dar lăsă deoparte acele sentimente deocamdată, adunându-se, pentru că putea rezolva doar unul dintre acele lucruri în acest moment.

Nu se va mai prăpădi niciun alt copil cât sunt eu la datorie.

Coborî din maşină.

Era linişte pe stradă. Locul părea complet părăsit, o zonă a oraşului care a murit încet, în somn. Auzi când se deschiseră uşile dubei din spatele ei şi apoi târşâitul papucilor pe asfalt. În josul dealului, ofiţerii se adunau pe trotuar. Planul era ca ea să intre mai întâi, să pară că a venit singură şi să încerce să-l determine pe Francis să deschidă uşa şi s-o lase înăuntru. În acel moment, poliţia va acţiona rapid şi va fi pus la pământ în câteva secunde.

Însă Amanda văzu maşina lui Karen Shaw parcată în faţă. Şi, în timp ce mergea pe stradă, îşi dădu seama că uşa casei lui George Saunders era deschisă şi începu să alerge.

— *Toată lumea să vină aici!*

Prin grădina din faţă, urcă pe potecă şi apoi intră pe uşa deschisă, care dădea în ceea ce s-a dovedit a fi o cameră de zi. Trupuri zăceau în dezordine pe podea, cu sânge peste tot, dar nu-ţi puteai da seama cine era rănit şi cine nu.

— Ajută-mă, te rog.

Era Karen Shaw. Amanda se dădu la o parte. Shaw îşi ţinea genunchiul pe unul din braţele lui Francis Carter, încercând să-l ţină nemişcat. Între ei, Tom Kennedy se împingea în Francis Carter. La rândul lui, Carter era imobilizat, cu ochii închişi, sforţându-se să se mişte, chiar dacă greutatea celor doi adunată era suficientă pentru a-l ţine pe loc.

De undeva de deasupra lor, Amanda auzea un zgomot ca de ciocăneală şi strigăte.

Tati! Tati!

Ofiţerii intrară val-vârtej pe lângă ea, o duzină acaparând

scena.

— Nu-l mişca! strigă Karen. A fost înjunghiat.

Amanda putea vedea sângele care se răspândise şi pătase halatul lui Carter. Tom Kennedy nu se mişca deloc. Era greu de spus dacă mai trăia sau nu – dacă l-a pierdut azi şi pe el.

Tati! Tati!

Poate mai putea face ceva.

Alergă spre scări.

Partea a şasea

Şaizeci şi şapte

Pete îşi aminti că a auzit că îţi trece viaţa prin faţa ochilor când mori.

Acum îşi dădea seama că-i adevărat, dar se întâmpla şi când trăiai. Cât de *repede* a trecut, se gândi el. În copilărie, se minunase de durata vieţii fluturilor şi musculiţelor, cum unele mureau în doar câteva zile sau chiar ore şi părea ceva de neimaginat. Dar înţelese acum că e valabil pentru toată lumea – că era doar o chestiune de perspectivă. Anii se scurgeau din ce în ce mai repede, ca prietenii care se ţin de mână într-un cerc mereu în expansiune, învârtindu-se tot mai tare pe măsură ce se apropie miezul nopţii. Şi apoi, deodată, totul se termină.

Desfăşurându-se înapoi.

Trecând prin faţa ochilor tăi, aşa cum i se întâmpla acum lui.

Se uită în jos la un copil care dormea liniştit într-o cameră abia luminată de becul slab din hol. Băieţelul avea părul pieptănat după urechi, cu o mână strângând-o pe cealaltă dinaintea feţei, nemişcat şi departe de plapuma blândă care îl învelea. Era o atmosferă calmă. Un copil, cald şi iubit, dormea în siguranţă, fără teamă. O carte veche, cu paginile deschise stătea pe podea, lângă pat.

Lui tati îi plăceau cărţile astea când era copil.

Şi atunci văzu o străduţă liniştită de ţară. Era vară şi totul era în floare. Se uită în jur, clipind. Gardurile de o parte şi de alta a asfaltului cald erau lucioase şi pline de viaţă, în timp ce copacii se întâlneau deasupra capului lui, frunzele lor formând un umbrar ce colora lumea în nuanţe de lămâi şi limete. Fluturii zburau pe câmpuri. Ce frumos era aici! Fusese prea concentrat să observe asta înainte – prea ocupat să privească fără să vadă cu adevărat. I se arăta atât de clar acum încât se întreba cum de-a putut să fie atât de distras încât să-i scape atunci.

Aici – o licărire – era o scenă atât de odioasă încât mintea lui refuză să o accepte. Auzea bâzâitul muştelor care

zburau prin aerul pătat de vin şi văzu un soare supărat privind în jos spre copiii de pe podea, care nu mai erau copii şi apoi, printr-un fel de milostenie, timpul curgea invers mai repede. Făcu un pas înapoi. O uşă se închise. Un lacăt zăngăni.

Nimeni n-ar trebui să vadă iadul vreodată.

Nu mai era nevoie să se uite la el niciodată.

Apoi apăru o plajă. Nisipul de sub picioare era la fel de moale şi fin ca mătasea, înfierbântat de un soare alb, strălucitor, care domnea sus, pe cer. În faţa lui, marea era o spumă cu pene de argint. O femeie stătea atât de aproape de el încât putea să-i simtă părul scurt de pe braţ gâdilându-i propria piele. Cu cealaltă mână ţinea o cameră foto, îndreptată spre amândoi. Făcea tot posibilul să zâmbească şi închidea ochii strâns de la lumină. Fusese atât de fericit atunci – nu şi-a dat seama la vremea respectivă, dar aşa a fost. O iubea atât de mult, dar, din cine ştie ce motiv, nu ştia niciodată cum să-şi exprime dragostea. O făcea acum; era atât de simplu privind retrospectiv. Când a fost făcută fotografia, a întors capul pentru a se uita la femeie şi şi-a dat voie să simtă cuvintele şi să le şi rostească.

Te iubesc.

Ea îi zâmbi.

Se vedea şi o casă. Era urâtă, înghesuită şi plină de ură, la fel ca omul de care ştia că locuieşte acolo şi, deşi nu voia să intre, nu avea de ales. Era mic – din nou copil – şi asta era casa lui. Uşa din faţă huruia şi covorul mustea de praf sub picioarele lui. Aerul era gros şi cenuşiu de atâtea resentimente. În camera din faţă, un bătrân ursuz stătea într-un fotoliu lângă foc, cu o burtă atât de mare sub puloverul murdar că i se sprijinea pe pulpe. Faţa bărbatului era toată un rânjet. Îl avea pe chip întotdeauna, indiferent de motiv.

Îl dezamăgise tare. Ştia bine cât de inutil era, că nimic din ce făcea nu se ridica niciodată la nivelul aşteptărilor.

Dar nu era adevărat.

Nu mă cunoşti, gândi el.

Nu m-ai cunoscut niciodată.

În copilărie, tatăl său fusese ca o limbă străină pe care nu a putut s-o înveţe, dar pe care o vorbea fluent acum. Bărbatul voia ca el să fie altcineva şi asta îl derutase. Dar putea să-l citească pe tatăl său ca pe-o carte deschisă acum şi ştia că nu fusese nimic niciodată despre *el* acolo. Existenţa lui era separată şi aşa fusese dintotdeauna. Nu trebuia decât să fie el însuşi, dar îi luase ceva timp – prea mult timp – să înţeleagă treaba asta.

Dădu de dormitorul unui copil, mic şi fără fereastră, lat cât două paturi de-o persoană.

Se întinse, respirând profund mirosul brusc familiar al cearşafurilor şi al pernei. Pătura confortabilă din pătuţul lui sta ascunsă între saltea şi lemn. Instinctiv, întinse mâna spre ea, împături un colţ al pânzei moi în mână, îl duse la faţă, închise ochii şi trase aer în piept.

Şi-a dat seama că i-a venit sfârşitul. Încurcăturile din viaţa sa au fost lăsate neatinse şi se întindeau ca o tapiserie înaintea lui, le vedea şi le înţelegea clar acum – atât de evidente privind în urmă.

Îşi dorea să poată avea totul din nou.

Se deschise o uşă. Un con de lumină de pe culoarul învechit căzu peste Pete, apoi un alt bărbat intră timid în dormitor, mişcându-se încet şi cu grijă, şchiopătând uşor, de parcă ar fi fost rănit şi corpul lui îl durea într-un fel. Bărbatul s-a apropiat de pat şi, cu greu, a îngenuncheat lângă el.

După ce l-a urmărit pe Pete cum dormea o vreme, nesigur de ce avea să facă, bărbatul luă, în sfârşit, o decizie. Se aplecă şi îl îmbrăţişă cât putu de tare.

Şi, deşi Pete se pierdea în vise mai adânci de-acum, a simţit îmbrăţişarea sau cel puţin şi-a imaginat-o şi, pentru o clipă, s-a simţit înţeles şi iertat. De parcă un ciclu s-ar fi încheiat sau s-a găsit ceva.

Ca şi cum o bucată lipsă din el fusese în cele din urmă pusă la loc.

Şaizeci şi opt

Pe Amanda o aştepta o scrisoare, când ajunse acasă, dar nu o deschise imediat.

Evident, după ştampila închisorii Whitrow, ştia de la cine venea şi nu voia să se confrunte cu asta chiar acum. Frank Carter îl bântuise pe Pete timp de douăzeci de ani – îşi bătuse joc de el, se jucase cu el – şi doar n-avea să citească, să afle cum jubilase la gândul ăsta în ziua morţii lui Pete. Nu că ar fi avut Carter de unde să ştie când trimise scrisoarea, desigur, dar bărbatul părea să ştie cumva *totul.*

Naiba să-l ia! Avea lucruri mai bune şi mai importante de făcut.

Lăsă scrisoarea pe masa din sufragerie şi-şi turnă serios vin în pahar, apoi îl ridică.

— În cinstea ta, Pete, spuse ea încet. Drum bun!

Şi apoi, fără să vrea, i-au dat lacrimile – ceea ce era ridicol. De felul ei, nu plângea niciodată. Se mândrise dintotdeauna cu stăpânirea de sine şi calmul ei. Dar ancheta o schimbase. Şi cum nu era nimeni aici să vadă asta, se decise că-i mai bine să-şi lase frâu liber sentimentelor. Îi dădea o senzaţie de bine. După un timp, şi-a dat seama că nici măcar nu plângea pentru Pete, ci doar manifestarea emoţiilor din ultimele luni. Da, Pete. Dar şi Neil Spencer. Tom şi Jake Kennedy. Tot. Era ca şi cum îşi ţinuse respiraţia săptămâni întregi, iar suspinele veneau acum ca o expiraţie profundă, de care avea nevoie cu disperare.

A băut vinul şi şi-a turnat alt pahar.

Ştiind ce făcea acum, după ce-a vorbit cu Tom, îşi închipui că Pete nu ar fi dorit ca ea să se îmbete. Dar ar fi înţeles-o oricum. De fapt, îşi putea imagina privirea înţelegătoare pe care i-ar arunca-o dacă ar putea s-o vadă – ar semăna cu cele de dinainte. O privire care spunea: am trecut şi eu prin asta şi înţeleg, dar nu putem deschide subiectul, nu-i aşa?

Ar fi înţeles şi încă cum. Cazul Omului Şoaptă îi ocupase

ultimii douăzeci de ani din viaţă. După tot ceea ce s-a întâmplat, îşi imagină că ar putea avea şi ea aceeaşi soartă dacă nu era atentă. Poate că era în regulă, poate chiar aşa a fost *menit* să fie. Unele investigaţii îţi rămâneau în sânge, înfigându-şi ghearele şi stând agăţate de tine, ca să fii mereu nevoit să le tragi în urma ta, oricât de mult ai încerca să scapi de ele. Înainte de asta, nici nu-şi închipuia că va fi afectată în vreun fel, ci că va depăşi orice obstacol, ca alpinistul Lyons, şi nu se va lăsa doborâtă, ca Pete – dar ajunse să se cunoască mai bine de-atât. Era ceva ce n-o va părăsi mult timp. Se părea că era făcută dintr-un aluat tare, nu de genul sensibil.

Aşa să fie.

Dădu vinul pe gât şi-şi turnă al treilea pahar.

Desigur, au existat şi lucruri bune, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, iar ele trebuie reţinute. Jake Kennedy fusese găsit la timp. Francis Carter era la închisoare. Şi ea va rămâne femeia care l-a prins. Muncise pe brânci, făcuse tot ce se putea şi nimeni n-avea nimic să-i reproşeze. Nu pierduse timpul de pomană.

În cele din urmă, îşi făcu curaj şi deschise scrisoarea. Era suficient de beată acum încât să nu-i mai pese de ce spune Frank Carter. Ce mai conta? Să scrie ce voia, nenorocitul. Chiar s-o scoată din sărite cuvintele lui, el tot ar fi putrezit în continuare unde era, iar ea va fi tot aici. Cu Pete a fost altceva. Asupra ei, Carter n-avea nicio influenţă. N-o putea răni nicicum.

O singură foaie de hârtie, aproape goală.

Dacă Peter mai poate auzi, scrise Carter, *spune-i că-i mulţumesc.*

Francis stătea în celula lui, aşteptând.

Petrecuse aceste două săptămâni în închisoare în expectativă, dar ceva parcă se declanşase astăzi şi ştia că, în sfârşit, venise timpul. După ce se stinseră luminile, stătea răbdător pe patul lui suprapus, în întuneric, complet îmbrăcat, cu mâinile în şolduri. Ascultă cum ecourile metalice şi şuierăturile celorlalţi condamnaţi se stingeau

treptat în jurul său. Se uita prosteşte la peretele opus din cărămidă nefinisată.

Aşteptând.

Era om în toată firea şi fără frică.

S-a făcut tot posibilul ca el să ajungă aşa, desigur. Când a fost adus pentru prima dată la închisoare, arestat preventiv şi încă necondamnat, gardienii dovediseră profesionalism, dar, de asemenea, nu au putut sau nu au dorit să-şi ascundă ura faţă de el. La urma urmei, Francis ucisese un băieţel şi – poate şi mai rău în ochii lor – un ofiţer de poliţie. Straşnic l-au perchiziţionat! I s-a permis să-şi păstreze propriile haine, dar stătea închis singur în celulă şi nu avea voie să se amestece cu ceilalţi prizonieri. Cea din urmă dispoziţie ar fi fost pentru propria protecţie, dar a auzit deseori lovituri şi zăngănituri la uşa lui, ameninţări şuierate şi şoptite de pe pasajul de-afară, pe care gardienii le reprimau din când în când, în rest, s-au arătat plictisiţi şi nu se prea sinchiseau. Francis se gândi că se bucurau de situaţie.

Aşa să fie.

Aşteptă. Era cald în celulă, dar pielea i se făcu de găină, corpul îi tremura uşor. Nu de frică.

Pentru că era bărbat în toată firea. Şi nu-i era teamă.

Prima dată, îl văzuse pe tatăl său cu o săptămână în urmă, la cantina închisorii. Chiar şi la orele de masă, Francis era ţinut separat de ceilalţi deţinuţi; fusese aşezat singur la o masă, cu un paznic care îl urmărea în timp ce mânca lăturile primite. Francis credea că i-au dat cele mai dezgustătoare porţii posibile, dar dacă aşa stăteau lucrurile, se păcăleau singuri. Mâncase mult mai prost de-atât. Şi supravieţuise unui tratament mult mai dur ca ăsta. Ducând la gură o lingură de piure de cartofi rece, îşi zise pentru a suta oară că totul era doar un test. Oricât de tare l-ar lovi, el avea să îndure tot. Va câştiga ce…

Apoi întoarse capul şi-şi văzu tatăl.

Frank Carter intră pe uşa cantinei de parcă întreaga închisoare era a lui, uşor crăcănat, acaparând holul cu imensa sa prezenţă. Un munte de om. Gărzile, majoritatea

mai scunde decât el c-un cap, păstrau o distanţă respectuoasă. Îl flanca un grup de deţinuţi, toţi purtând uniforme portocalii de închisoare, dar tatăl său ieşea în evidenţă printre aceştia ca lider al grupului. Nu părea să fi îmbătrânit. Lui Francis, i se părea aproape nefiresc de mare şi puternic, ca şi cum, dacă ar fi vrut, putea să treacă prin zidurile închisorii şi să rămână neatins, doar plin de praf.

De parcă putea face orice.

— Grăbeşte-te, Carter.

Paznicul îl îmbrânci din spate. Francis mâncă lăturile, închipuindu-şi că bărbatul s-ar putea să regrete în curând că l-a provocat. Pentru că tatăl său era rege aici şi asta îl făcea pe Francis un fel de prinţ. În timp ce mânca, aruncă o privire spre masa unde tatăl lui era în centrul atenţiei. Prizonierii de acolo râdeau, dar erau prea departe ca Francis să audă celelalte zgomote şi să distingă ce spuneau. Dar tatăl lui nu râdea. Şi, în timp ce Francis vedea că unii dintre ei se mai uitau la el din când în când, tatăl său nu a făcut-o niciodată. Nu, Frank Carter doar mâncă repede, ştergându-şi din când în când barba cu un şerveţel şi privind direct în faţa lui în timp ce mesteca, de parcă se gândea la treburi serioase.

— Am spus *să vă grăbiţi.*

În zilele următoare, Francis îl văzu pe Carter şi cu alte ocazii şi, de fiecare dată, era la fel. De fiecare dată rămânea impresionat de statura bărbatului – mereu dominând figurile din jurul său, ca un tată înconjurat de copii. Şi de fiecare dată părea să nu fie conştient de existenţa lui Francis. Spre deosebire de adunătura de slugarnici din jurul său, nu i-au alunecat ochii niciodată în direcţia lui. Dar Francis îl *simţea* constant. Singur în celulă, noaptea, tatăl său era o prezenţă solidă, de neatins, vibrând undeva dincolo de uşa groasă şi pasajele din oţel.

Anticipase treptat momentul până azi, când ştia că va veni.

Sunt un om în toată firea, îşi spunea Francis acum.

Şi nu mi-e frică.

În închisoare era mai linişte ca niciodată. Se mai auzeau

zgomote în depărtare, dar propria lui celulă era atât de cufundată în tăcere încât îşi auzea răsuflarea.

El a aşteptat.

Şi a aşteptat.

Până când, în cele din urmă, a auzit urme de paşi apropiindu-se de pasajul de afară, cu un zgomot pe cât de prudent, pe atât de emoţionat. Cu speranţă în inimă, Francis se ridică, ascultând acum mai atent. Erau mai multe persoane. Au urmat râsete uşoare, apoi şâşâiri care cereau linişte. Zornăitul cheilor în broască. Era logic – tatăl său avea acces la orice îşi dorea aici.

Dar zgomotul îl deranja cumva.

Dincolo de celulă, cineva îi şopti numele.

Fraaaaancis.

O cheie se întoarse în broască.

Apoi uşa se deschise.

Frank Carter intră în celulă, iar statura sa impunătoare umplea uşa. Era suficientă lumină cât Francis să poată vedea chipul tatălui său, expresia lui şi…

Şi…

Era din nou copil.

Şi era îngrozit.

Căci îşi amintea expresia de pe faţa tatălui său prea bine, înfăţişarea pe care o avea întotdeauna când venea noaptea în dormitorul lui şi-i ordona să *se ridice, să coboare de la etaj* pentru că trebuia să vadă ceva. În acel moment, ura pe care o vedea venea din necesitate şi era îndreptată spre alţii, nu spre el. Dar, în sfârşit, aici şi acum, nu se mai simţea constrâns.

Ajutor!

Dar nu era nimeni care să-l ajute aici. Cum nu fusese nimeni cu atâţia ani în urmă. Nu avea pe cine suna să vină.

Nu existase nimeni la care să poată apela vreodată.

Omul Şoaptă se îndrepta încet spre el. Cu mâinile tremurând, Francis întinse mâna şi apucă de poalele cămăşii.

Apoi îşi trase cămaşa peste faţă.

Şaizeci şi noua

— Eşti bine, tati?
— Poftim?
Am clătinat din cap. Stăteam lângă patul lui Jake, cu cartea *Puterea celor trei* în mână, deschisă la ultima pagină, privind în gol. Tocmai terminasem de citit şi eram cufundat în gânduri.
— Sunt bine, am spus.
Din expresia de pe faţa lui Jake se vedea clar că nu mă credea – şi, desigur, avea dreptate: nu mă simţeam bine deloc. Dar nu voiam să-i spun adevărul, că în acea zi mi-am văzut tatăl la spital pentru ultima dată. Poate îi voi povesti la un moment dat, dar erau atâtea lucruri pe care nu le ştia şi nu eram sigur că voi găsi cuvintele potrivite ca să-i explic totul sau ca să-l fac să înţeleagă.
Nu se schimbase nimic din acest punct de vedere.
— E doar din cauza cărţii ăsteia.
Am închis-o şi am mângâiat uşor coperta cu mâna.
— Nu am mai citit-o de când eram copil şi cred că mi-a trezit amintiri uitate de mult timp. M-a făcut să mă simt copil din nou.
— Nu cred că ai fost copil vreodată.
Am râs.
— Greu de crezut, nu? Îmbrăţişare?
Jake îşi trase cearşaful deoparte şi se caţără pe mine. Am pus cartea pe genunchi.
— Cu grijă! Încet!
— Scuze, tati!
— E în regulă. Îţi amintesc, doar.
Trecuseră aproape două săptămâni de când fusesem rănit în acel atac de George Saunders, bărbatul despre care aflasem că se numise odinioară Francis Carter. Încă nu ştiam sigur cât de aproape fusesem de moarte în acea zi. Nici nu-mi mai aminteam multe. Vedeam ca prin ceaţă tot ce se întâmplase în acea dimineaţă, ca şi cum panica pe care o resimţisem aruncase nişte pete negre pe

întâmplările trăite şi nu mi le puteam aduce aminte. Prima zi petrecută în spital trecuse monoton; reveneam încet la viaţă. Jumătate din cap îmi era bandajat. Şi o parte din corp. Nu puteam să mă sprijin bine pe un picior şi îmi treceau prin minte o grămadă de scene ca într-un coşmar: Jake mă striga; disperarea pe care o simţeam; *nevoia* de a ajunge la el.

Fusesem gata să mor pentru el.

Acum mă îmbrăţişa uşor. Chiar şi aşa, trebuia să mă abţin să nu strig de durere. Am fost recunoscător că nu voia să-l iau în braţe să-l car pe scări în sus şi în jos sau prin casă. După tot ce i se întâmplase, mă temeam să nu fie teribil de speriat şi să nu-şi reia vechile obiceiuri; însă adevărul era că făcuse faţă ororilor din acea zi mai bine decât îmi imaginasem. Poate se descurcase chiar mai bine decât mine.

L-am strâns şi eu tare în braţe. Doar atât puteam face. Şi după ce s-a dus înapoi în pat, l-am privit un moment din pragul uşii. Părea atât de liniştit întins în pat, în siguranţă, la căldură, cu Pachetul cu Lucruri Speciale pe podea, alături de el. Nu i-am spus că verificasem pachetul dimineaţă, nici nu am vorbit despre ce găsisem acolo, nu i-am spus nici adevărul despre fetiţă. Cel puţin pentru moment, nu-mi găseam cuvintele potrivite.

— Noapte bună, amice! Te iubesc!

Am căscat.

— Şi eu te iubesc, tati!

Coboram şi urcam greu scările acum, aşa că, după ce am stins lumina, m-am dus în dormitor şi am rămas acolo o vreme, aşteptând ca el să adoarmă. M-am întins în pat şi am deschis laptopul, concentrându-mă pe fişierul recent creat şi citind ce am scris acolo.

Rebecca.

Ştiu, exact ce crezi despre asta, deoarece ai fost întotdeauna mult mai practică decât mine. Vrei să-mi văd de viaţa mea. Vrei să fiu fericit.

Şi aşa mai departe. Mi-a luat un moment să înţeleg ce scrisesem, deoarece nu mă atinsesem de document din

acea seară petrecută în casa conspirativă, care acum mi se părea că era dintr-o altă viaţă. Era vorba despre Karen – mă simţeam vinovat că ţineam la ea. Şi asta mi se părea din altă viaţă. Venise la spital să mă vadă. Îl luase pe Jake de la şcoală şi mă ajutase la treburile casei în timp ce mă recuperam încet. Ne apropiasem mult unul de celălalt. Ceea ce se întâmplase ne apropia, dar ne şi îndepărtase de la cursul firesc al evenimentelor, iar acel sărut nu mai avusese loc. Însă simţeam că era acolo, aştepta.

Vrei să fiu fericit.

Da.

Am şters tot, cu excepţia numelui Rebeccăi.

Intenţionasem să scriu despre viaţa mea cu Rebecca, despre durerea pe care mi-o provocase moartea ei şi despre cum mă afectase pierderea ei. Aveam în continuare această intenţie, deoarece simţeam că este o parte importantă din ceea ce scriam. Nu-şi încheiase existenţa când i se curmase firul vieţii. Şi, chiar dacă nu cred în existenţa fantomelor, aşa stăteau lucrurile. Dar mi-am dat seama acum că era mult mai mult, că doream să pun totul pe hârtie. Adevărul despre tot ce se întâmplase. Domnul Noapte. Băiatul din podea. Fluturii. Fetiţa cu rochiţa ciudată.

Şi, desigur, despre Omul Şoaptă.

Era un proiect dificil, deoarece totul era un talmeş-balmeş în mintea mea, cu multe necunoscute pe care, poate, nu le voi descifra niciodată. Dar, din nou, nu ştiam care era problema în sine. Adevărul despre un lucru poate fi perceput şi prin simţuri, nu doar prin fapte.

Mă holbam la ecran.

Rebecca.

Doar un cuvânt şi nici acela nu era potrivit. M-am mutat cu Jake în această casă ca să o luăm de la capăt şi, cu toate că Rebecca făcea parte din naraţiune, mi-am dat seama că povestea nu era despre ea. Asta era ideea. Trebuia să mă concentrez pe altceva.

I-am şters numele.

Jake, am tastat.

Am atâtea să îţi spun, dar dintotdeauna ne-a venit greu să stăm de vorbă, nu-i aşa?

Am ezitat.

Deci va trebui să îţi scriu.

Atunci l-am auzit pe Jake vorbind în şoaptă.

Am rămas complet nemişcat, ascultând liniştea care se aşezase în urma şoaptelor sale, care păreau că umplu casa acum mai mult ca înainte, ca o prevestire rea. S-au scurs câteva secunde – destul de lungi ca să cred că mi s-a părut că am auzit ceva. Dar şoaptele se auziră din nou.

În dormitorul său, în celălalt capăt al holului, Jake vorbea în şoaptă cu cineva.

Am pus laptopul deoparte şi m-am ridicat cu grijă, croindu-mi drumul prin hol spre camera lui fără să fac zgomot. Îmi sărise inima din loc. În ultimele două săptămâni, fetiţa sau băiatul din podea nu mai dăduseră niciun semn şi cu toate că mă bucuram să-l las pe Jake să fie el însuşi, mă simţeam uşurat că nu mai vorbea singur. Nu mă încânta perspectiva întoarcerii lor acum.

Am stat pe hol în faţa uşii, ascultând.

— Bine, şopti Jake. Noapte bună!

Apoi nimic.

Am mai aşteptat puţin, dar era clar că se sfârşise conversaţia. După câteva secunde, am intrat în cameră. Era destulă lumină ca să văd că Jake stătea întins în pat, complet nemişcat, singur în cameră.

M-am apropiat.

— Jake, am şoptit.

— Da, tati.

Părea departe.

— Cu cine vorbeai acum?

Dar nu veni niciun răspuns, de sub cearşafurile care se ridicau şi coborau în timp ce respira, în afară de sunetul răsuflării sale nu se auzea nimic. Poate era pe jumătate adormit, m-am gândit, şi vorbea în somn.

L-am învelit mai bine şi voiam să plec când îl auzii vorbind din nou.

— Tăticul tău îţi citea din cartea aia când erai mic, spuse

el.

Am tăcut un moment. M-am uitat în jos la Jake, întins în pat cu spatele la mine. Liniştea îmi răsuna în urechi. Deodată, camera mi s-a părut mai rece şi m-a cuprins un fior. *Da,* m-am gândit. *Probabil mi-a citit.* Totuşi, nu a fost o întrebare, iar Jake nu avea de unde să ştie. Nici măcar eu nu-mi aminteam. Dar, îi spusesem, bineînţeles că acea carte era una dintre preferatele mele în copilărie, deci mi s-a părut că a fost o presupunere firească. Nu însemna nimic.

— Aşa e, i-am răspuns încet lui Jake. De ce spui asta?

Dar fiul meu adormise deja.

Alex North, pseudonimul sub care autorul a publicat *Omul Şoaptă,* s-a născut în Leeds, Anglia, unde locuieşte cu soţia şi fiul său. A studiat filosofia la Universitatea din Leeds, unde a şi lucrat în cadrul Departamentului de Sociologie.

Omul Şoaptă, romanul de debut, a fost inspirat de fiul său, pe atunci în vârstă de patru ani, care a menţionat într-o zi că îi place să se joace cu o fetiţă (care este invizibilă) şi că se teme de „băiatul sub podea”.

Omul Şoaptă a fost desemnat bestseller de publicaţiile *Sunday Times* şi *New York Times,* a fost tradus în peste 30 de limbi străine, iar drepturile pentru ecranizare au fost cumpărate înainte de publicare.

Omul Şoaptă este cel mai răvăşitor thriller pe care l-am citit de la *Omul de zăpadă* al lui Jo Nesbo. Mult mai mult decât suma părţilor sale, romanul este de coşmar şi tulburător; în acelaşi timp, este emoţionant fiindcă se bazează pe relaţiile fireşti dintre taţi şi fii, e despre durere, pierdere şi recuperare.

Alex Michaelides, autor al *The Silent Patient*,
bestsellerul anului 2019 desemnat de *New York Times*

Mai întâi este bizar. Apoi este înfricoşător. Apoi este terifiant. Şi apoi... ei bine, dragă cititorule, continuă pe propriul tău risc. Un thriller ambiţios, profund satisfăcător - un amestec fără sudură între Harlan Coben, Stephen King şi Thomas Harris.

A.J. Finn, autor al *The Woman in the Window*,
bestsellerul anului 2018 desemnat de *New York Times*

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

www.blackswanpublishing.ro

ISBN 978-606-9682-07-4

TITLU DISPONIBIL ŞI ÎN FORMAT ELECTRONIC

